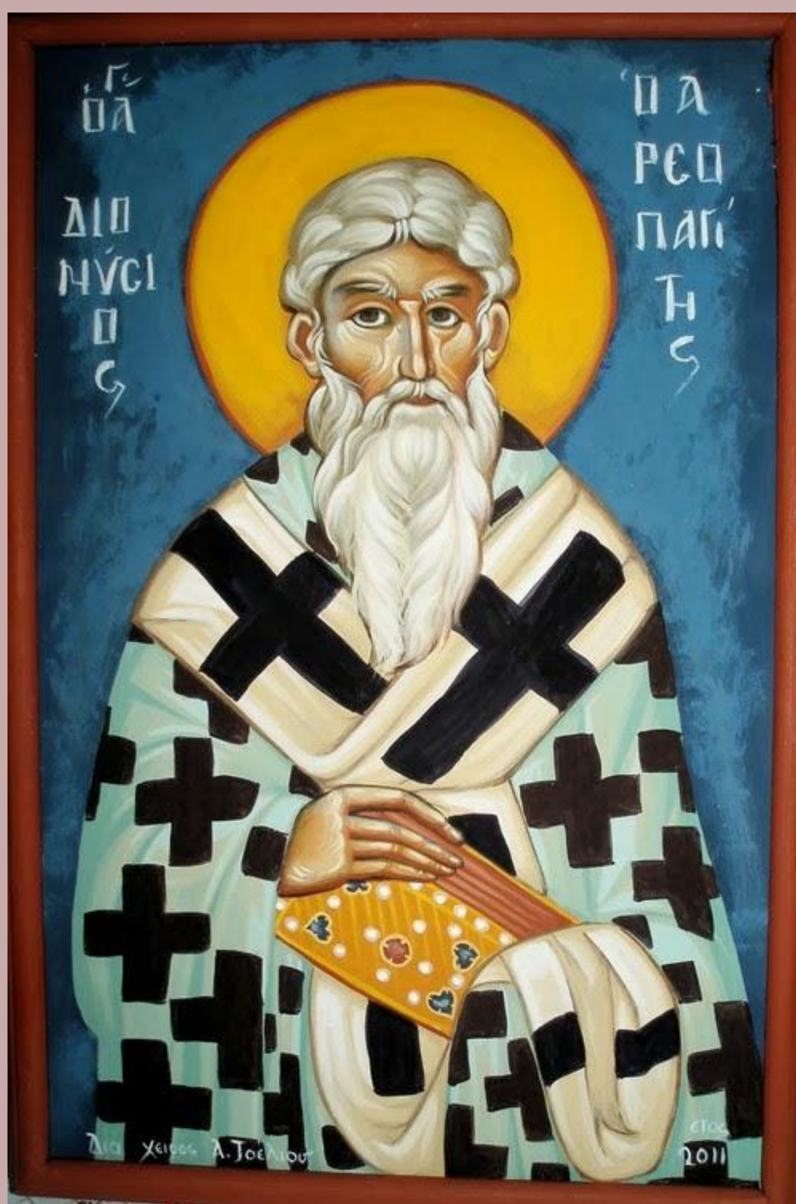
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș
Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș

Bucuria comuniunii
(vol. 11)

Teologie pentru azi
București
2014

Ştab, stand, ştrand…ca în germană

1. „Ăla[1] a lu' Pantilie…a ajuns *mare ştab*, vere…Şi-a luat maşână dân Spania, că a muncit p-acolo, s-a dăscurcat şi acu' are ditamai maşinoiu' şi viloiu' în curte…".

De unde *ştab*? Ce este *ştabul*?

În germană Stab înseamnă *baston, vergea* [sensul 1]. Românul a văzut cum stă treaba cu *Stab*-ul german, cu ăla care conduce, care are inelul şi bastonul curţii, care are banul în cont…şi îi zice acum fiecărui farsor…*ştab*. Adică fiecăruia care *fură pe rupte*…pentru că legile noastre sunt *relaxate*.

2. Standul de cărţi, standul de maşini, standul de rochii de mireasă…

Stand în limba germană: 1. stare, 2. situaţie, poziţie; 3. stadiu. Aşa că, în primul rând, când ai *stand cu cărţi*…depinde unde îl ai…pentru că *Stand* spune ceva despre popularitatea/ evidenţa ta.

3. Vara, bucureşteanul înfocat de soare, se îmbracă sumar şi se aruncă în…*ştrand*.

Ideea e că *Strand* înseamnă: 1. ţărm, coastă şi 2. plajă. Noi, ne cam ştiind termenul, confundăm porţiunea *de lângă* apă…cu *apa*. Şi, dacă ne aruncăm în…*ştrand*…putem să ne băgăm capul în ghips.

[1] Articol din 9 septembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Dacă eşti *ştab*…ai *stand*…şi stai pe *ştrand*…şi priveşti apusul de soare…cu o răcoritoare în mână!

Gânduri despre *moarte* și despre *viața dedicată*

Gândul[2] la moarte, vrând-nevrând, ne-a însoţit în ultimele zile. Căci s-au mutat la cele veşnice, pe rând, Ştefan Iordache[3] şi Dan Horia Mazilu[4].

Personal, reculegându-ne la Academie, am trăit într-o atmosferă de linişte şi pace.

Ca şi în cazul profesorului Dan Sluşanschi[5], adormirea acestor ortodocşi academici ne-a transmis nu o stare de *zbucium*, ci un sentiment de *tihnă* şi *serenitate*. Adevărată odihnă, lângă cei care *au trudit* pentru semenii şi poporul lor, fără să primească vreodată *recompense* ori *satisfacţii materiale deosebite*.

Astăzi însă, tinerele generaţii şi mulţi dintre români suferă enorm din *lipsă* de idealism şi de generozitate. Carenţa lor esenţială este dispariţia *perspectivei adânci* asupra muncii care te împlineşte interior, fără de care eşti *un robot* care execută nişte acţiuni, în mod mecanic, numai pentru bani.

---

[2] Articol din 19 septembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

[3] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98tefan_Iordache.

[4] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Horia_Mazilu.

[5] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Slu%C8%99anschi.

Cei mai răi, pentru noi, sunt intelectualii care sunt intelectuali doar pentru că *le-o cere* interesul. Intelectualii titraţi, care au terminat o facultate doar ca să poată *deţine* o poziţie favorabilă în ierarhia socială şi salarială. Un lucru ce n-are nimic de-a face cu mintea, cu gândirea, cu intelectul, cu munca intelectuală.

Doar că efortul de a strânge cartofii de pe un câmp, spre exemplu, e transpus în plan mental şi transformat în recoltă bogată în hambarele memoriei. Fără a avea niciun ecou semnificativ în sufletul celui care lucrează cu capul, dar refuză să-şi implice inima, iubirea inimii.

Însă acolo, la Biblioteca Academiei Române, lângă catafalcul Acad. Prof. Dr. Dan Horia Mazilu, am mai simţit ceva *esenţial*, chiar dacă nu pentru prima dată, anume că *mai fericit* este cel ce *moare* decât cel ce *se naşte*, mai ales când moare în dreapta credinţă şi a lăsat în urmă semnele trecerii lui, ca o moştenire importantă pentru cei ce vor urma.

De obicei, lumea se bucură când cineva se naşte şi se întristează când un om moare. Şi asta pentru că înţelegem din ce în ce mai puţin că *naşterea* în această lume e *începutul* durerilor, iar moartea e *sfârşitul* lor şi *începutul* odihnei. Mulţi iubesc viaţa atât de mult, încât nu vor să ştie niciodată de dureri şi de părăsirea ei.

Pentru că omul zilelor noastre şi, din ce în ce mai mult, chiar şi românul nostru ortodox, nu mai caută *odihna* în munca pe care să o iubească, în oamenii faţă de a căror dragoste să fie fidel, în răsplătirea viitoare, ci se urcă în caruselul tuturor vârtejelor vieţii, în căutarea unei prosperităţi financiare, care nu-i aduce nicio linişte şi nicio împlinire, nicio bucurie stabilă.

Moartea însă e un fenomen care *ne va traversa* precum ciclonul coastele Americii. Nu vom mai avea atunci prea mult timp *să ne pregătim*, în faţa ei, ci cum ne va găsi aşa ne va lua. Şi dacă nu am făcut *mai mult* pentru alţii decât pentru noi înşine, nu ne va *acoperi* mila lui Dumnezeu greşelile.

Gândul *fotografic*

Experienţa[6] fotografică mi-a arătat, într-un mod foarte concret, unicitatea. Am înţeles unicitatea unghiurilor, unicitatea momentelor, a impresiilor, a culorilor, a razelor de lumină sau a expresiilor umane.

Am văzut că soarele sau luna nu stau două zile pe cer la fel, că nicio picătură de ploaie nu seamănă cu alta, că verdele ierbii nu mai e mâine acelaşi.

Fiecare e fotografia unei instanţe personale şi personalizate.

De câteva ori am amânat clicul pe altădată.

Când am venit a doua oară în locul dorit, nu mai era ce văzusem prima dată. Un fapt pe care nu l-aş fi observat atât de acut, dacă nu aş fi dorit să-l fotografiez.

Scrisul e o altă artă fotografică, dar care m-a învăţat de mai multă vreme acelaşi lucru: ce poţi scrie azi, nu poţi scrie mâine. Dacă azi nu scrii, mâine uiţi, poimâine nu mai ştii să scrii şi răspoimâine nu mai ai de unde să-ţi aminteşti ce-ai făcut în viaţă.

Fotografiile scriptice ale zilelor trecute sunt la fel de rare şi de unice ca şi fotografiile propriu-zise.

---

[6] Articol din 23 sepembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

O viaţă e formată din momente unice. Performanţa e să ratezi cât mai puţine, să înţelegi cât mai multe.

Întotdeauna am citit ca să găsesc un suflet, o persoană, o experienţă.

Lectura stilistică n-am practicat-o decât foarte rar şi nu la parametri maximali, ci din cauza pretenţiilor de obedienţă ale Filologiei. Însă considerăm că e mecanicistă, falsă şi distrugătoare a adevăratei stilistici moral-duhovniceşti a ființei umane.

Frumuseţea lumii şi a oamenilor se vede cu vederea inimii. Inima e un aparat de fotografiat hipersensibil, dacă nu îi murdăreşti intenţionat lentilele sau nu o foloseşti doar ca să priveşti panoramatic, din survol, fără atenţie la detalii.

Momentele devin preţioase când ştim să le preţuim. Momentele preţioase nu sunt rodul hazardului, ci rodul iubirii de oameni, care creează între noi clipe de eternitate, adică o atmosferă premergătoare veşniciei, o avanpremieră a Raiului.

O, Demostene, toată viaţa ta *ai mâncat lobodă*!

A gândi[7] *pentru ca să gândeşti* înseamnă – fără ambiguităţi – că trăieşti în zona parvenitismului ideilor. Ideile nu îţi aparţin dar încerci să le intuieşti sensul în mod fraudulos, din afară de inima ta. Când încerci să imiţi gândirea altuia, când încerci să furi sensul existenţial al altuia, fără ca el să treacă prin tine sau ca tu să ai gândul tău, nu eşti decât un escroc reflexiv, care doreşte să fie în mod abuziv gentleman în domeniul gândirii.

Umbli după sens sau alegi orice sens la întâmplare, în tinereţea căutărilor pentru *a gândi*, până când, într-un târziu, înţelegi că *a gândi* înseamnă *ceea ce ai devenit tu*, nu *ceea ce îţi imaginezi că ar trebui să fii*.

Tu eşti *gândul*.

Iar dacă eşti *mai puţin* decât sperai sau decât ai fi putut fi nu trebuie să îţi pară rău că eşti propriul tău gând. Când eşti gândul tău atunci te ai, te stăpâneşti.

---

[7] Articol din 30 septembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Unii încearcă *să desfrunzească* fraza sau să îi pună cât mai mulţi *fulgi*, tocmai pentru că *nu se recunosc*. Nu ştiu cine sunt şi cât de mult s-au simplificat, fapt pentru care spun că *nu au idei*.

Când te simplifici ai multe idei, dar nu le mai simţi ca *ale tale*, pentru că nu te mai crezi *centrul pământului*. Când te crezi *centru* nu mai vezi pe nimeni şi centrificarea ta e un gol existenţial.

Un om smerit are multe idei dar nu mai are verbalizări prea multe. Sau îşi pierde tonusul discursului şi gândeşte numai în sentinţe.

Constantin Noica[8] avea dreptate când cerea ca sentinţa, aforismul să devină *concept*, adică idee, adică o muncă organizată într-un sens experimental. Dacă ai căutări reale, atunci ele nu se sfârşesc toată viaţa.

Numai că ideea nu trebuie să înlocuie viaţa, experienţa vieţii. Umblarea după ideea ta trebuie să nască opera ta. Sunt de acord până aici cu Noica filosoful! Dar ideea care dislocă viaţa, experienţa e neproductivă şi sunt de acord cu experienţa care întrece conceptul, şi sunt de partea filosofului Pleşu.

Gânduri pe marginea *Jurnalului de la Păltiniş*[9] din care mai am foarte puţin, la recitire. Se îmbină în sufletul meu în acest moment jurnalul lui G.[abriel] L.[iiceanu][10], cu primele 4 scrisori ale lui Nietzsche[11], cu soarele viu de sfârşit de septembrie, cu ziua aniversară, la un an de la întronizarea Părintelui Patriarh[12] şi cu dorurile mele neîmplinite şi cu grijile mele şi cu păcatele mele şi cu cărţile la care scriu şi cu cărţile la care aş vrea să scriu…

Care e *ideea* şi care e *izvorul* ideii? Nu cumva am ajuns atât de infantili încât nu mai observăm că ideea noastră depăşeşte raţiunea noastră, sentimentele noastre, voinţa noastră, că ne depăşeşte şi pe noi?

E interesant că în toată viaţa mea cărţile citite au devenit *părţi constitutive* din mine. Nu le-am

---

[8] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Noica.
[9] Idem: http://www.humanitas.ro/humanitas/jurnalul-de-la-p%C4%83ltini%C5%9F-2.
[10] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Liiceanu.
[11] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.
[12] Idem: http://www.patriarhia.ro/ro/patriarhul/biografia.html.

considerat artefacte, proteze, apendice, ci rădăcini, pietre de construcţie, ferestre ale templului meu interior. De aceea eu vorbesc în mine *cu ideile* ca şi *cu oamenii*. Ideile sunt *vii* pentru mine, ca şi oamenii care le-au emis, prin care au trecut.

De fapt, ideile *nu trec* prin oameni ci *se nasc* din oameni, sunt părţi din oamenii care le-au trăit. Experienţa lor, mai urâtă sau mai sfântă, se imprimă în mine. Cu ce să le compar? Cu nişte culori care ne pătează mâinile. Ele se imprimă…ca pecetea în ceară, ca imaginea pe retină…

Numai că atunci când le desparţi *de raţionalitatea lor* ideile devin *obiecte şmanglerite*[13] de la alţii, care nu te reprezintă.

Şi, o, Demostene, toată viaţa ta ai furat numai vocale şi consoane şi nu gânduri! Tocmai de aceea gândurile furate sunt nişte enigme. Toate gândurile gândite – şi nu cele lăsate în paragină – au devenit *tu*, nu ţi le mai fură nimeni. Dacă le pui copyright nu câştigi nimic, pentru că *ideile sunt intransmisibile*.

Dacă vrei să îmi furi *amprentele* ideilor puse pe foi nu câştigi nimic, pentru că ideile au devenit *una* cu fiinţa mea cea mai adâncă.

Şi când nu am fost de acord cu *piaţa ideilor* a d-lui Patapievici[14], m-am referit la acest lucru: ideile sunt *în oameni*, sunt *oamenii*, sunt ceea ce *au devenit oamenii* şi ele nu merg *de capul lor*! Ideile nu spun nimic nimănui! Oamenii, care sunt ideile, care au devenit *idee vie*, perplexantă, uluitoare, spun ceva zguduitor oricărei conştiinţe.

Da, Demostene! Nu poţi *să înveţi* gândirea mimând-o în oglindă!

Oratoria nu stă în cum îţi mişti gura, în cât de mult ţi se văd dinţii, în câte cunoştinţe ai tu şi care nu te reprezintă!

Oratoria e *viaţa ta* într-o revărsare năucitoare, pustiitoare…

Oratoria cea mai înaltă *pustieşte totul* în jur.

Domnul nostru, atunci când vorbea, se terminau…toate gândurile. Marii predicatori ai Bisericii opreau gândurile în loc.

---

[13] Furate.

[14] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia-Roman_Patapievici.

Oratoria prin excelenţă e ceva care atunci începe, e o gândire de negândit înainte, e ceva care nu sperai să auzi, să vezi, să se petreacă în faţa ta. E un eveniment perplexant. Tocmai de aceea e convertitoare.

Dacă luăm cuvintele Sfântului Petru, care au convertit mii de oameni, după Cincizecime, şi le rostim şi noi unei mulţimi de oameni pe stadion, cum fac neoprotestanţii, nu convertim tot stadionul!

Lumea rămâne la fel.

Pentru că ideile, cuvintele nu convertesc de unele singure!

Trebuie să existe omul, cuvântul viu, prin care să curgă cuvintele Treimii Prea Sfinte, pentru ca lumii să i se taie… respiraţia.

Gândul care eşti, gândul care devii e atât de frumos încât atunci când te contemplă altul i se taie respiraţia. Nu mai poţi să gândeşti gândul care coboară din cer, care zideşte casa nefăcută de mână omenească a sufletului.

Şi, cu toate acestea, fulminantul are nevoie de multă înşiruire de date, de multe şlefuiri, dar, în primul rând, are nevoie să dai drumul jgheabului sufletului, al fiinţei tale, ca să curgă în cea mai splendidă adâncime şi limpezime a lui.

Ai înţeles, Demostene?!

Vorbitul în oglindă şi vorbitul ca la televizor te fac „o prezenţă agreabilă” dar nu…*un re-convertitor* de oameni, un re-născător de oameni.

Avem mulţi agreabili, avem mulţi prefăcuţi, avem mulţi pişicheri ai gândului, dar prea puţini…*unici* ai reconfigurărilor umane.

Însă în ţara unde nu se nasc *unici inexplicabili,* domnesc lamentabilii elogissimi[15].

[15] Lamentabilii foarte elogiați.

Întrebări cu *răspunsuri garantate*

Acest[16] articol nu a fost scris *de către* Andreea Raicu[17] şi nici *de către* Tudor Chirilă[18] şi nici nu este despre *despărţirea* lor, ci despre *carte*, despre cartea la care munceşti ani de zile, cu harul lui Dumnezeu şi care e *o exprimare* a vieţii tale.

Poţi să vinzi o carte numai din cauza copertei sau a editurii? Însă ce snobi sunt aceia, de care fel, care ar cumpăra o carte pentru copertă sau editură?

Însă, aşa cum cumperi hârtie igienică sau cârnaţi refrigeraţi fără să te uiţi cine i-a împachetat, ci numai prin miros, probabil că unii cumpără şi cărţi tot în acelaşi fel. Sau cumpără autori, anumiţi autori, nu pentru *ce scriu*…ci pentru *ce se spune* despre ei.

Însă ce trebuie să se spună şi cine trebuie să spună, că o anume carte e…*valabilă* ?

Gustul pentru adevărurile cărţii însă nu este…*informativ*. Afli ce e cartea nu *din auzite*, ci *din uitarea în carte*. Trecerea prin filele cărţii, înainte ca să o cumperi, îţi va spune dacă e *pe gustul tău* sau dacă merge *în sensul* cercetării, al documentarierii pe care tu o faci.

Niciodată nu cumpăr sau nu citez cărţi pentru că au fost cumpărate şi citate şi de către alţii. Ci eu citez şi cumpăr cărţi – dacă îmi permit la bani – pe care le văd că sunt cu informaţia muncită, cu

---

[16] Articol din 2 octombrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.
[17] A se vedea: http://www.andreearaicu.ro/.
[18] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tudor_Chiril%C4%83.

informaţia sinceră şi pentru că înţeleg că le pot exploata în folosul gândirii mele.

Da, uneori trebuie să cumpăr cărţi pentru ca să scriu împotriva lor…Dar asta e o altă problemă, care nu intră în *bucuria de a cumpăra cărţi*. Acele cărţi sunt deja odioase, înainte ca să le cumpăr…

Problema e că rar am *bucuria* să cumpăr cărţi emblematice, fundamentale, care să îmi modifice *în mod substanţial* modul de a gândi şi de a fi. Iar cum azi se caută *liniarizarea* creierului, a căuta cărţi care să te facă *abis* e deja *un non-sens* pe piaţa de carte.

Şi tare mi-e teamă că acum *vinde* coperta sau *imaginea incitantă* de pe copertă şi nu *numărul* de pagini sau *subiectul* sau *cât timp s-a muncit* la carte.

Însă intelectualul înduhovnicit va iubi şi va respecta *cartea răsmuncită*, cartea muncită câţiva ani, cartea care e *o parte* din viaţa ta şi nu *un scurt pasaj*.

Cartea fundamentală este *o dăruire majoră* de viaţă personală.

Aş citi…ohhh, din toată inima! – o teologie dogmatică ortodoxă de 5.000 de pagini, în care argumentarea biblico-patristică, liturgică, canonică, istorică, arheologică să fie la ea acasă, acrivia să se vadă peste tot şi iubirea fină şi sfântă pentru adevărul Ortodoxiei să fie deplină. Şi această carte să fi fost scrisă în…40 de ani de zile.

Aş citi o istorie a Bisericii Ortodoxe de la începuturi până astăzi de…10.000 de pagini, în faţa căreia să rămân fără glas şi pe care să o fi făcut un grup de redactori în…60 de ani de zile. Adică un proiect teologic finanţat…şi, concluzia: să iasă o carte magnifică, a cărei *actualitate* să dureze 400-500 de ani.

Aş citi un tratat despre iconologie, de vreo 600-700 de pagini, scris în 20 de ani, care să îmi ducă gândul prin literatură, filosofie, ştiinţă, diverse etape istorice şi să mă aducă la zi bogat de adevărul, cum că peste tot, în orice timp, s-a văzut *dincolo* de imagine.

Asta mi-aş dori eu, cel mai sincer, ca *proiect de lectură*, pentru următorii 2-3 ani. Dacă ar exista aceste trei proiecte pe gustul meu…aş fi *cel mai satisfăcut* în domeniul cititului. Le-aş citi, m-ar îmbogăţi şi însufleţi în demersurile mele, care au

puncte comune cu acestea…şi aş fi *fericit* din punct de vedere filologic.

Însă, în realitate, sunt *foarte trist* în domeniul cititului ultra-aprofundat.

Am sute, mii de cărţi despre compilate lucruri, creaţii grăbite a zeci de oameni, care nu se confundă cu ei înşişi…dar nu am creaţia unui om sau a unui colectiv restrâns din care să ţâşnească *evidenţa* adevărului ortodox cu pregnanţă sau o muncă de cercetare realmente năucitoare.

Se pare că nu mai vrem să fim *năucitori*…ci doar *scriitori*.

Şi când vrei *doar să scrii*, cu ideea că şi aşa te citesc 50 sau o sută şi nu milioane de oameni, atunci pierzi din vedere *măreţia năucitoare* a scrisului, a vorbitului, a imaginii, care pot năuci milioane de oameni.

Şi în loc *să năucim* noi planeta cu lucruri frumoase, vin publicitarii cu ţigări light, cu vin nu ştiu de care, cu Britney Spears[19] goală, pentru care sunt în stare să dea milioane de dolari pentru presupusul ei film porno, pe care îl caută netul năucit…şi prezintă imaginile peste tot.

Tu te crezi *prost* pentru public…însă Britney goală nu se crede *proastă* pentru vizionarea planetei, a întregii planete.

Ţie ţi-e frică *să scrii* despre credinţa ta sau să predici despre ea…iar ei nu mai termină cu dezbrăcatul, cu mondenităţile, cu prostiile de tot felul.

De ce să scrii doar pentru *o zi*…şi nu *pentru veacuri*?

De ce să fii *nesimţit* şi nu *Sfânt*?

De ce să scrii o carte *de maculatură* şi nu o carte *de sânge* şi *transpiraţie îndelungată*?

De ce să fii *mic* şi *rob al patimilor*…dacă Dumnezeu ne vrea *dumnezei după har*?

---

[19] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Britney_Spears.

Să comunicăm...*în cuvinte*!

Am văzut[20] mai multe reclame care spuneau ceva de genul: *să comunicăm dincolo de cuvinte!* Însă noi nu comunicăm pe cât ar trebui *în* cuvinte, în cuvinte adevărate, sincere, reale, ca să simţim nevoia unei împărtăşiri de sine pe care cuvintele *n-o pot* epuiza.

Nu, noi chiar vorbim, cel mai adesea, nu *în* cuvinte ci *dincolo* de cuvinte. Nu suntem darnici ca să ne punem sufletul în cuvinte ca pe palme, în faţa aproapelui. Nu ne spunem cuvintele pe care le simţim şi le gândim, ca să nu ne consumăm inima, ci s-o lăsăm să moară de…scleroză.

Ne înţelegem mai mult din *necuvinte*, din sentimente, fapte, presimţiri, intuiţii. Ne simţim unii pe alţii şi *ne pipăim* cu inima cuvintele, pentru că majoritatea covârşitoare a oamenilor *nu crede* în cuvinte.

Aşa cum femeile nu cred în poezie, în ciuda a ceea ce se spune. Şi eu am constatat asta cu mirare.

Poezia e o *nobilă inutilitate* artistică, ca s-o parafrazăm pe d-na de Staël[21], nu din cauza teoriei literare la modă, ci pentru că am devenit, mulţi dintre noi, superspecializaţi în pragmatism.

---

[20] Articol din 9 octombrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.

[21] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Madame_de_Sta%C3%ABl.

Aproape că nu ascultăm cuvintele, ci le privim în ochi, să vedem dacă ne mint sau dacă e vreo umbră de adevăr în ele. Vorbim şi înţelegem ceea ce nu spunem sau ceea ce spunem altfel decât în cuvinte.

Aşa încât poţi să te întrebi dacă suntem cu adevărat *cuvântători* sau dacă folosim vreodată limbajul la maxima lui potenţa de a ne exprima în afară, de *a ne evacua* din noi înşine spre ceilalţi.

Oamenii adevăraţi se simt *în cuvinte*…, din cuvinte. Cuvintele lor nu sunt *doar literatură*.

Există o literatură care e *doar*…literatură şi o literatură care e arta de *a fi viu* în cuvinte, unde cuvintele sunt magnetice, te catapultează direct în întâlnirea cu cel care *te ia martor* al fiinţei sale.

Nu te poţi fofila printre coperţi, în spatele mesei de lectură, pentru că eşti sau devii şi tu *gol* în faţa celui care scrie, care se dezbracă de orice faţadă înaintea ta şi te surprinde cu uimirea *necalculată*.

Cuvintele care sunt adânci şi ies din izvoare adânci ale sufletului au un mod de a izbi conştiinţa care le face să semene cu altceva, şi care n-are nicio legătură cu estetica.

Cei care-L ascultau pe Hristos Domnul spuneau că niciodată *n-a vorbit nimeni* ca El, ca Omul Acesta.

Cuvintele Sale erau unice, ca şi minunile Sale, pe care nimeni nu le mai făcuse în Israel.

Ele puneau în uimire, făceau să încremenească oamenii, să recunoască imediat *maipresusul* de tot ceea ce ştiau sau întâlniseră ei vreodată.

Hristoa era Dumnezeu în modul cel mai evident şi în cuvinte, în cuvintele care nu erau *ca ale oamenilor*, ca ale poeţilor, ca ale filosofilor, şi nici măcar ca ale Sfinţilor Proroci, ci mult mai mult decât toate la un loc.

Cuvintele au greutate.

Un cuvânt *greu* te loveşte mai tare ca lemnul.

Un cuvânt *bun*, cu adevărat bun, te poate scoate din boală, din durere sau din letargie.

Ele, cuvintele nu există fără noi, dar ele *respiră* fiinţa noastră acolo unde le împlântăm.

Toate învăţăturile lumii se păstrează în cuvinte şi se cântăresc în fapte. Pentru că, cuvintele, cuvintele

altora sau cuvintele lui Dumnezeu spuse tainic în inima noastră, ele nasc oameni. Cuvintele se actualizează în oameni, ştampilează caractere, şi prin ei nasc alte cuvinte.

Acolo unde cuvintele sunt false, ipocrite, poate că ar trebui să le numim altfel. Poate că ar trebui să găsim un alt nume pentru acest mod de a comunica *cifrat*, de a-ţi afişa lăuntrul ca *ultrasecret*.

Aşa după cum *iubirea*, care nu e decât necesitate biologică, poate ar trebui să primească şi ea o altă denumire, mai propice – cum de altfel i se şi zice, mai nou, *chimie* sau *fluturaşi*.

Vorbim cuvinte, care sunt doar sunete sau vorbim din straturile *aurifere* ale fiinţei noastre? Unii nu cred că suntem *şi aur*, ci doar *gorile*. Însă cuvintele pot să-i transforme, dacă nu sunt cumva de piatră cremene.

Zâmbetul dimineții

Ca[22] să râzi dimineaţa îţi trebuie multă forţă, multă vitalitate. Însă, ca să *surâzi* e necesar…

Surâsul de dimineaţă e semnul unui om trezit în şi pentru rugăciune, trezit pentru a lucra, pentru a întâlni oameni cu care să îşi destindă cutele inimii.

Însă unde să găseşti oamenii…care să nu te *calce* pe inimă? De unde *delicateţe* într-o lume repezită ca să îţi dea replica, într-o lume arţăgoasă ca…peria de sârmă?

Deschiderea ochilor dimineaţa are nevoie…de speranţă. De speranţa că lucrurile nu pot fi *atât de rele* pe cât par. Şi totuşi, ca să surâzi dimineaţa trebuie să ai stabilitate interioară, să nu te precipiţi.

Poţi zâmbi însă numai cu gândurile.

Mintea deschisă de către rugăciune, de către harul lui Dumnezeu, care coboară în rugăciunea noastră…ne aduce puterea de a zâmbi.

Aseară şi azi-dimineaţă am avut o zi…*spectaculoasă* în sens negativ. Astăzi dimineaţă

---

[22] Articol din 22 octombrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

trebuia să fiu la Sibiu şi m-am pomenit cu trenul suspendat, din cauza grilei de atenţionare de pe internet nemodificată…şi cu o gară de Nord intrată în paragină…care mi-a spus că *am greşit* ora.

E adevărat: câteodată poţi *să greşeşti* ora…

Însă trebuie să şi surâzi în faţa ridicolului – aparentul ridicol al situaţiei – care are, de fiecare dată, un lucru providenţial în spate.

Şi am surâs, pentru că am înţeles că Prea Curata Stăpână…*m-a oprit* să plec. Nu ştiu pentru ce motiv. Din ce cauză.

Poate voi afla sau poate nu, de ce nu am plecat.

Însă, de fiecare dată când se petrec astfel lucrurile…e semn că *aşa trebuia să fie*.

Am supărat, fără voia noastră, pe gazda care ne invitase. Câteodată există şi astfel de supărări, care nu ţin de noi şi pe care le provocăm fără să vrem.

Cuvintele par desuete…

Poţi să nu fii crezut.

Explicaţiile pot deranja…

Însă acum stau şi scriu în faţa unui soare, care îmi zâmbeşte şi scriu zâmbitor, cu zâmbetul unei păci interioare care mă umple.

Au logică toate aceste lucruri? Da…chiar dacă această logică nu are liniaritate.

Logica duhovnicească a lucrurilor e o realitate profundă, abia sesizată de puţini oameni şi pare, la prima intenţie…aidoma nebuloasei lumi subatomice.

Însă, la fel ca şi în interiorul materiei, unde lucrurile par haotice, există o raţionalitate dumnezeiască a existenţei, care depăşeşte liniaritatea gândului nostru…pentru că adevărul lucrurilor nu stă numai în…*ceea ce se vede*.

Un om paşnic…în mijlocul insultelor sau un om care plânge de bucurie, când ar trebui să fie trist la culme…e o lume paradoxală, tainică.

Resorturile interioare nu se văd.

Zâmbetul, numai ca interfaţă ultimă, apare pe faţă…şi îl sesizăm grosier, pentru că, de fapt, zâmbetul ţâşneşte de acolo, din străfundul fiinţei noastre, de unde nu pot accede prea mulţi.

Scriptura e *restrictivă* în ceea ce priveşte această cunoaştere interioară: doar Dumnezeu şi omul *cunosc* sinele real al omului, taina lui.

Această frază de un realism înspăimântător, mă înspăimântă continuu.

În faţa oamenilor, de fiecare dată, am în fiinţa mea simţul persistent *al tainei* celuilalt şi că…nu pot *să judec* ceea ce nu ştiu, nu văd, nu intuiesc până la capăt.

De aceea, de multe ori trăiesc *nepornirea interioară* spre judecăţi constatatoare, care *pot limita* taina oamenilor şi, implicit, mă pot expune ridicolului de *a judeca nedrept*.

Judecăţile nedrepte, pripite, se întorc împotriva ta. Zâmbetul dispreţuitor, arogant…se va întoarce în ruşine. Aruncarea mâncării sau a apei pe geamul trenului, când el e în viteză, se poate întoarce în faţa ta. La fel e şi cu scuipatul, cu jignirea şi cu nedreptatea: se întorc şi te împroaşcă.

Însă zâmbetul fin, îngăduitor, afectuos, compătimitor…şi acesta se întoarce înapoi.

Dacă ştii *să instaurezi bucuria* în alţii şi *să scoţi* zâmbetul pe faţă…atunci zâmbetul tău a dat naştere la un şir lung de… zâmbete. Şi zâmbetul, ca şi primele raze ale soarelui…încântă, dacă există ochi sensibil ca să îl observe. Şi să nu avem conştiinţa, că nu există oameni care *să îl observe*!...

Convorbiri cu durerea

Începi[23] să simţi că *trăieşti* în această lume, când durerea ei devine *durerea ta* de cap, durerea membrelor tale, o parte din suferinţa pe care o porţi zilnic. Altfel lumea e exterioară, e un spectacol interesant, anost sau dezgustător, dar nu *lumea ta*, nu *viaţa ta*.

Când viaţa ta *primeşte* lumea în ea, oamenii devin de la sine *un interior* al interiorului tău. Păcatele lor se adaugă la păcatele tale, frumuseţea lor e o rază de lumină într-un tunel, atunci când apare.

Milioanele de oameni şi milioanele de maşini şi de metrouri, de străzi şi de reclame, de oraşe şi iarăşi de oameni sunt *o greutate sufocantă* dacă o vezi *fără* Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu te face *să nu întorci* ochii, să nu îngheţi de spaimă, să nu înnebuneşti sau *să nu te închizi* în preocuparea egoistă numai de tine însuţi.

Vederea acestei lumi uriaşe, cu dureri uriaşe, nu e uşor de suportat nici măcar pentru postmodernii, care nu sunt obişnuiţi decât cu această lume. Şi ei derapează, intră în panică şi fac lucruri necugetate…

Durerile lumii de azi sunt un non-sens mai mare decât non-sensurile trecutului. Însă, paradoxul mântuirii noastre este să ne lăsăm *pătrunşi* de sensul non-sensului. Să vedem, în ceea ce nouă ni se pare cea mai mare *aberaţie* a istoriei de până acum, *un sens* al

---

[23] Articol din 22 octombrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş. În fotografia articolului e un mesaj în limba engleză: „Durerea te face frumos”.

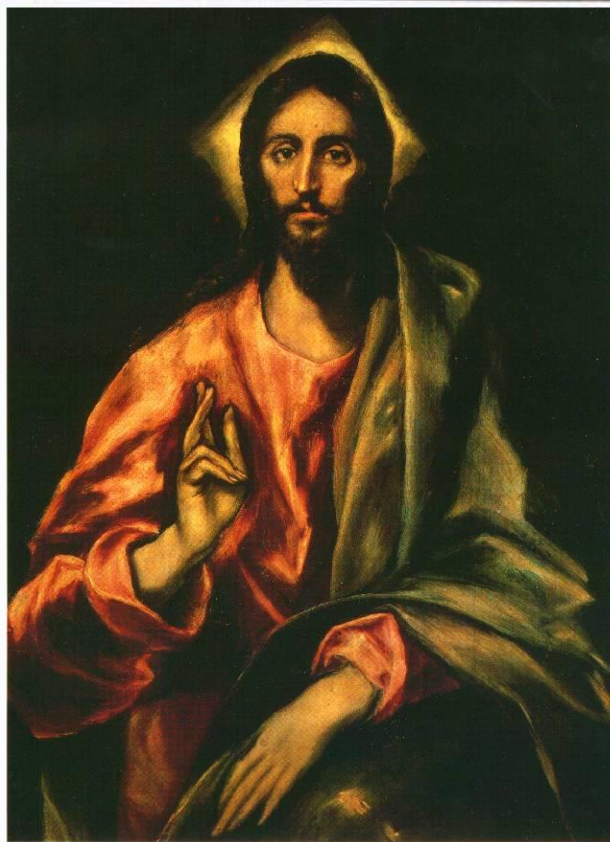
mântuirii, *un scop* către care mergem. Lucru imposibil, dacă mila lui Dumnezeu nu ne face să simţim *un fir de nisip* din greutăţile acestei lumi grele şi din durerile pe care ea le duce.

O lume din materiale grele, fără supleţe spirituală, construită pe ideea de *masivitate*, gândită ca să te strivească, să te demoleze chiar şi numai privind-o.

Şi tu îi fărâmi *forţa* cimentului şi a oţelului dacă poţi să trăieşti în ea, dacă respiri şi o asumi în fiinţa ta, care pare atât de precară, dar pe care harul lui Dumnezeu o face *o furnică* în stare să ducă greutăţi *mult mai mari* decât a sa proprie.

El Greco și *influența* Ortodoxiei în arta modernă

Modernismul[24] picturilor lui El Greco[25] este surprinzător pentru epoca în care el a trăit şi a pictat (1541-1614).

Pictorul, care îi cerea papei să i se permită *să repicteze* Capela Sixtină, pe motiv că Michelangelo *nu ştia* să picteze, care este considerat *un precursor* al expresionismului şi cubismului, era un grec originar din Creta, născut într-un mediu preponderent ortodox, pe nume său *Dominicos Teotocopulos*, nume cu care s-a semnat toată viaţă, păstrând şi grafia cu litere greceşti (Δομήνικος Θεοτοκόπουλος).

Teotocopulos (care înseamnă *fiul Maicii Domnului*) sau El Greco, crezând în forţa geniului său mai presus de toate, s-a integrat în viaţa artistică şi religioasă a Europei renascentist-iluministe, pentru a avea posibilitatea de *a-şi exprima plenar* talentul de pictor. Italia şi Spania acelor vremuri l-au privit însă *cu suspiciune* până la moarte, pentru că venea din Răsăritul ortodox şi pentru că pictura sa *nu se integra* în canoanele catolico-renascentiste cu care contemporanii săi erau obişnuiţi.

A trebuit să declare *în scris*, inclusiv în testamentul său, că este *un catolic ferm convins*, pentru ca să se asigure de protejarea şi conservarea operei sale, care totuşi a căzut în dizgraţie până în secolul XX, când a fost *redescoperită*.

Viziunile sale, care depăşesc cu mult concepţiile renascentiste sau baroce ale vremii, fac din El Greco un precursor evident al curentelor moderniste din pictura europeană.

Dacă ne gândim că şi în literatură, *creatorul* romanului psihologic modern este Dostoievski[26], care provine tot dintr-un spaţiu de cultură şi tradiţie ortodoxă, începem să ne punem serios întrebarea dacă sunt *fondate* acuzaţiile aduse Ortodoxiei şi Bisericii Ortodoxe, anume că ar reprezenta *un factor de stagnare* pentru dezvoltarea artelor şi culturii.

E adevărat că Ortodoxia şi concepţiile sale isihaste combat ideea de *abandonare* a omului în voia

---

[24] Articol din 2 noiembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.
[25] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/El_Greco.
[26] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Fyodor_Dostoyevsky.

imaginaţiei, care poate deveni un colector al patimilor.

Dar, în acelaşi timp, este adevărat şi faptul că unii dintre cei mai mari artişti ai lumii sunt *ortodocşi* sau provin dintr-un areal de gândire şi de cultură ortodoxă, care i-a influenţat profund, mai înainte de a se lansa în cariera artistică.

Am mai spus şi în altă parte, că în ceea ce priveşte cultura română, cei mai mari scriitori şi artişti, inclusiv avangardiştii, care au revoluţionat gândirea artistică europeană a veacului trecut, sunt persoane care pleacă de la o mentalitate tradiţională şi reformulează tehnicile şi expresia artistică, exprimând însă o viziune profundă, care are fundamente în gândirea veche a lumii ortodoxe şi bizantine.

Întorcându-ne la El Greco, tabloul de mai sus, care îl înfăţişează pe Mântuitorul, se apropie mai mult de exigenţele artei bizantin-ortodoxe decât de picturile catolice, care sunt esenţial diferite.

O trăsătură evidentă a viziunii răsăritene şi ortodoxe, pe care El Greco o reproduce în tablourile sale, este *hieratismul* figurilor umane şi opţiunea spre *subtilizare* a imaginilor, spre deosebire de tradiţia catolică *a accentuării* carnaţiei, chiar şi atunci când e vorba de persoane sfinte sau de îngeri.

Alte tablouri, prin accentul pus pe culoare şi pe expresivitate, pe reliefarea durerii în locul unui realism exterior, arată o înrudire de spirit, într-un anumit sens, cu arta lui Albrecht Dürer (1471-1528)[27], spre exemplu.

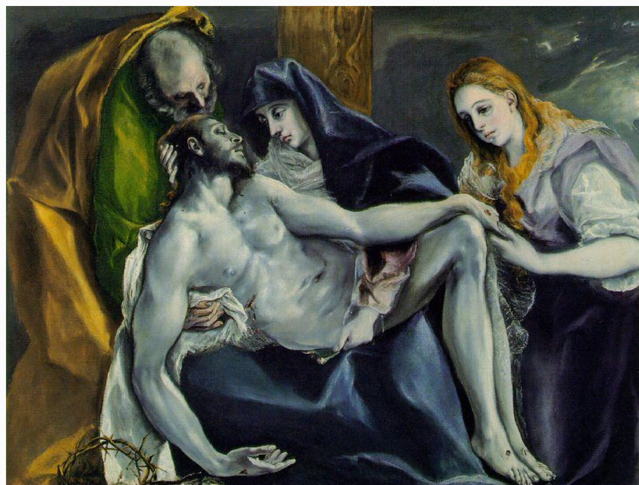
Accentul pus pe durerea umană, pe suferinţă, fără descoperirea niciunei raze de speranţă, în expunerea chinurilor sau a răstignirii Domnului sau a martiriului Sfinţilor, va constitui o altă *extremă* a picturii apusene, dezvoltată de data aceasta în mediul protestant, germanic.

El Greco, venind cu influenţe ortodoxe, însuşindu-şi tehnici picturale ale renascentismului veneţian, dar exprimând şi o tensiune dramatică, care va forma latura esenţială a expresionismului german,

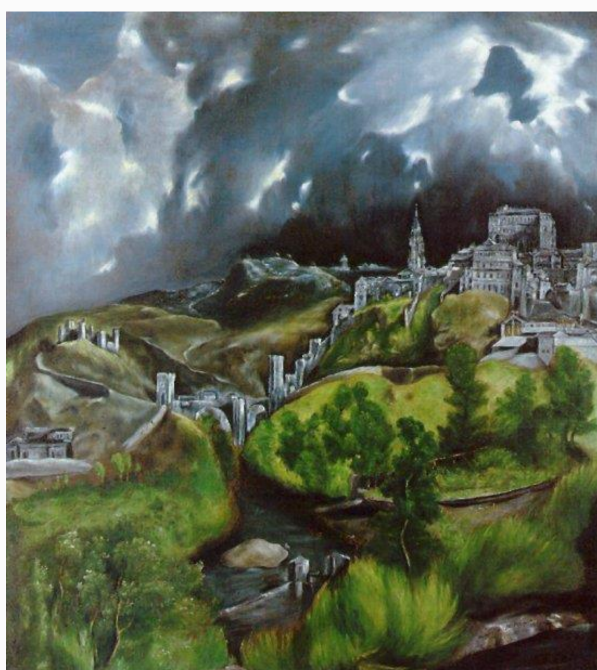
---

[27] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Albrecht_D%C3%BCrer.

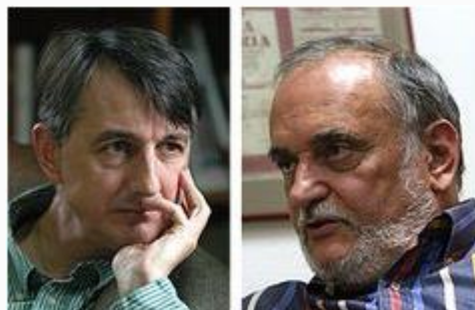
se află undeva la confluenţa dintre Ortodoxie, catolicism şi protestantism, ca viziune picturală.

„E un psihopat şi un piţigoi”: o lecţie de psihologie abisală

Cuvintele[28] spuse la enervare nu se nasc numai *din cap*, ci dintr-un *lăuntru* căruia nu-i prea ştim, mai deloc, adâncurile.

Spunem lucruri prea puţin gândite la nervi…dar care ne caracterizează în timp ce-i caracterizăm pe alţii. Spunem lucruri negândite acum…dar gândite ieri, alaltăieri, gânduri răsgândite, sedimentate în fiinţa noastră.

Sintagma din titlu indică *o presupusă* boală psihică şi arată cu degetul spre felul *cum arată* o persoană. Numai că piţigoiul e mic de statură şi nu are gâtul lung. Când un domn s-a gândit la alt domn şi l-a făcut *piţigoi*…

…nu credem că s-a gândit la lăţimea corpului său – pentru că nu e gras – ci la lungimea gâtului. Putea să-l denumească *bâtlan*…

[28] Articol din 4 noiembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

dacă dorea *o caracterizare păsărească*, din care să rezulte gâtul *lung*, dar cuvântul în cauză nu are rezonanţă peiorativă sau e greu de pronunţat.

Însă „Ceata lui piţigoi[29]…trece mândră prin zăvoi”…poate lăsa *amprente* în timp. Jocul grădiniţei noastre se poate reactiva tocmai când ţi-e lumea mai dragă şi tu mai…impozant.

Dar…ideea că cineva e *psihopat*…şi, în acelaşi timp, mai e şi *urât*, cu gâtul lung, ca spre exemplu un bâtlan, că acesta are gâtul lung…spune ceva nu despre starea de sănătate sau despre fizionomia celui pe care îl schimonoseşti lingvistic ci despre modul *cum te raportezi* tu, interior, la el.

Caracterizările negative ale altora, atunci când provin din invidie sau din complexare în faţa altora…iau alura grotescului, a indezirabilului sau a diformului.

Aici, şi *psihopat*, şi *piţigoi* sunt înţelese, în primă instanţă, în categoria diformului, a diformului aflat, deopotrivă, la nivel mintal cât şi fizic.

Însă, cum o caracterizare de acest tip nu urmăreşte enunţarea unui *adevăr*…ci *torpilarea* oricărui adevăr despre o persoană, sintagma nefericită din titlul nostru nu înseamnă altceva decât eliminarea din sfera gânditorilor, a cuiva care…pare *nebun* şi pare şi *urât*.

De ce *nebun* şi de ce *urât*? Pentru că omul secular, de lume, *omul cu CV impecabil* sau *omul cu aparenţa onestităţii* are două frici mari şi late: în primul rând să nu pară *excentric*, adică să nu fie *prea gânditor*, prea deştept, cu gusturi prea fine şi, în al doilea rând, să nu fie *urât*, înţelegând prin asta că *bărbatul frumos* e şi viril, arată bine şi are şi bani.

De unde această tipologie idealistă în mintea unui bărbat, despre cum trebuie *să arate* un bărbat, pentru ca să fie *bărbat*?

Dintr-o copilărie cu basme, adică cu multă idealitate. Iar idealitatea noastră necritică, nerealistă, dusă la vârste mature, naşte reacţii copilăreşti, cu afirmaţii pe măsură.

[29] A se vedea: http://sinziene.com/2008/03/12/ceata-lui-pitigoi/.

Ce este însă acela *un psihopat*? Psihopatul e un om care are tulburări de afectivitate, de comportament sau de caracter, adică, după rădăcina lui grecească: un om *bolnav* la suflet.

Cine nu e însă *bolnav* la suflet?

Cine nu are păcate, patimi, nebunii?

Potrivit Scripturii şi Tradiţiei ortodoxe nu există om curent *fără păcat*.

Însă termenul nostru indică, mai degrabă, în psihiatria actuală, că avem de-a face cu un om căruia i s-a deteriorat, din punct de vedere fizic, creierul, într-o anume măsură.

Psihiatrii ortodocşi însă vorbesc şi de latura *pătimaşă* a omului în conexiune directă cu deterioarea fizică a creierului. Psihopatologia vizează, pentru noi, atât creierul cât şi sufletul uman.

Dar aici nu avem de-a face cu *un psihopat*, ci cu un om care nu este *explicabil* pentru mintea celui care l-a caracterizat astfel.

Bieţii tirani, care asistau la martiriul Sfinţilor Bisericii, caracterizau psihologia abisală a Sfinţilor drept o stare de *nebunie*, pentru că nu înţelegeau cum se lasă omorâţi pentru ceva…care nu se vede.

Un om genial pare un om *nebun* sau *excentric* pentru un prost bădăran, pentru că nu este explicabil pentu el. Însă îl caracterizează astfel nu doar pentru că este *inexplicabil*…ci şi pentru că este *invidios* pe ceea ce nu înţelege. Lucru care îl timorează, îl ruşinează, îl anulează chiar.

Dacă *psihopat* atacă ceea ce *nu are* cel care beşteleşte…adică *exces* de minte, *piţigoi* atacă *frumuseţea* pe care nu o are cel beştelit.

Psihopat e *un minus*, piţigoi e *un plus*.

Psihopat indică *frustrarea* beştelitorului, pe când piţigoi indică valenţa *pozitivă*, mândria personală a sa vizavi de celălalt.

Adică, în concluzie: Patapievici e *psihopat*, pentru că are *exces de minte*…iar Patriciu e *piţigoi*, pentru că are *exces de frumuseţe* în comparaţie cu Patapievici.

Aşa a rezultat, silogistic, *scoţând* psihologia abisală la lumină.

Despre *ură* și *resentimente*

De ce[30] nu scriu oamenii pe bloguri lucruri *serioase*? Pentru că nu consideră că semenii lor, din ziua de astăzi, *merită ceva mai mult*, şi anume *un efort deosebit* din partea lor. Pentru că au *un dispreţ desăvârşit* pentru ceilalţi oameni, chiar dacă *nu îl exprimă*.

*

Oamenii care *Îl urăsc* pe Dumnezeu sunt aceia care nu ştiu să găsească *nicio ieşire* din suferinţa lor.

Sunt persoane profund nemulţumite de unul sau mai multe lucruri: de cine sunt, de ceea ce fac toată ziua, de locul unde s-au născut, de părinţii, soţul/ soţia, copiii şi familia pe care o au, de viaţa lor, de facultatea pe care au/ n-au făcut-o şi de serviciul pe

---

[30] Articol din 6 noiembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

care îl au sau nu îl au, de colegii de muncă, de oamenii care îi înconjoară, de felul cum arată, de ţara în care trăiesc…

Una dintre acestea sau mai multe sau toate la un loc constituie *motivul* unei dureri, care îi ţine închişi ca într-o cuşcă şi îi face să se simtă *exasperaţi* că nu pot evada în niciun fel.

Ei ar dori să evadeze din această realitate, să o desfiinţeze şi să o înlocuiască cu ceva…nedefinit, cu o altă existenţă pe care o conturează numai parţial, dar care şi-ar avea, la rândul său, neajunsurile ei.

Singura ieşire, singurul mod de evadare e *credinţa* în dreptatea lui Dumnezeu şi în pedagogia Lui cu omenii, dar ei n-o pot lua în considerare, pentru că sunt *prea preocupaţi* să-L urască pe acest Dumnezeu şi să-L facă *responsabil* pentru suferinţele lor, pe care le resimt ca insuportabile.

Sunt persoane care strâng durerea în ele însele la nesfârşit, nemulţumirea, dar fără să caute sau să vadă nicio finalitate pozitivă, nici cea mai mică, în această chinuire.

Nu pot să observe nicio urmă de bine pedagogic, măcar în perspectiva unui viitor apropiat, dacă nu în veşnicie.

Şi nu numai că nu văd niciun sens în suferinţă, dar pe deasupra *colectează* în ei înşişi o ură colosală, o ură de Dumnezeu şi de oameni pe care amabilitatea socială nu o poate disimula întotdeauna, chiar dacă ei încearcă să-şi camufleze asperităţile sentimentale.

În lumea în care trăim noi astăzi, însă, adeseori nici nu se mai încearcă *disimularea* resentimntului, a enervării şi revoltei interioare, ci ele sunt proiectate, cu din ce în ce mai multă ostentaţie, asupra celor pe care oamenii şi-i *subordonează* în mod mental, sub multiple aspecte (reale sau fictive), şi pe care îşi propun să se răzbune, ca să simtă o satisfacţie şi o eliberare, din chingile umilirii şi ale nemulţumirii de sine.

Debuşeurile artificiale pe care le oferă propaganda comercială, prin care devii *specială* dacă foloseşti rimelul sau vopseaua de păr nu ştiu care sau arăţi *impecabil* dacă ai pantofii lustruiţi, nu ţin de foame. Adică, nu adapă *foamea* reală a spiritului de

libertate interioară, nu te împacă cu tine însuţi, cu cine eşti, cu felul cum te simţi în sufletul tău.

Artefactele sau accesoriile moderne te lasă acelaşi om însingurat, chinuit de suferinţe nevindecate, pentru că acelea *nu vindecă* plăgile interioare şi nu pot *să cosmetizeze* estetica spiritului omenesc.

Ridurile interioare *se şterg* prin rugăciune şi linişte sufletească, prin potolirea patimilor, prin apetenţa spre asceză şi calmarea agitaţiei poftelor care te asaltează. Acesta este *singurul mod de linişire*, singurul *nurofen* pentru tortura suferinţelor cotidiene.

Există oameni pe care suferinţa grea şi multă îi doboară, îi nimiceşte şi alţii, pe care multiplele suferinţe nu îi ucid, dar îi fac un ghem de ură şi de resentimente – ceea ce e tot *o ucidere*, spirituală, lentă şi chiar mai dureroasă decât prima.

Întâlnirea cu ei e ca întâlnirea cu o lamă de cuţin, gata să acţioneze. Când vezi asemenea oameni trebuie să te rogi pentru ei, să te linişteşti tu şi să te rogi pentru ei, pentru că au nevoie, de fiecare dată când îi vezi sau îţi aminteşti de ei.

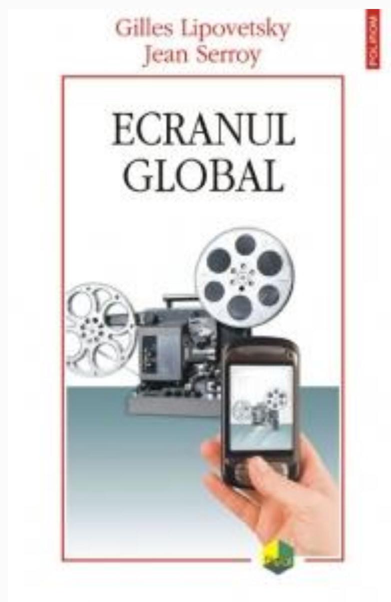
*

Scriem pe blog pentru că ştim că există semeni care au nevoie de *o vorbă bună*, de ceva *mai mult* decât glume, bârfe şi cancanuri, de *o încurajare* sau de *o înţelepţire* într-un anumit sens.

Scriem, pentru că noi ne-am bucurat de cei de la care *am primit* mângâiere şi înţelepţire.

Ştim că şi noi, dacă putem oferi un răspuns, e bine să-l *dăruim* celor care sunt îndureraţi că nu îl află. Luminarea unei înţelegeri e *un prag* spre mai multă lumină, iar pragurile trebuie construite.

Personajul multiplex

Ecranul global[31]: o carte tradusă bine de tot[32]. Nu îl cunosc pe traducătorul român, dar am văzut că a intuit foarte bine originalul francez, pentru că a demonstrat că are *un înalt simţ* al limbii române, o bună cunoaştere a noilor schimbări ale limbii actuale. Cu traducătorul cărţii m-am simţit *congenial* în multe dintre accepțiunile filologice.

*

Personajul multplex este personajul multi-folder, multi-specializare.

Cinematograful recent începe să propună texte filmice din ce în ce mai complexe, indiferent dacă e vorba de *o repovestire* a istoriei sau *de fantezie pură*.

Texte pentru iniţiaţi.

Texte pentru oameni cu o cultură filmică bogată. Asta nu face altceva decât să mărească discrepanţa dintre *cei care privesc* şi cei care *şi înţeleg mesajul cinematografic*.

---

[31] A se vedea: http://www.buybooks.ro/978-973-46-1141-6.html.

[32] Articol din ziua de 11 noiembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

*

De ce preferă Dr. Cristian Bădiliţă[33] reflecţiile…la limita imprecaţiei, a ereziei sau a bădărăniei spirituale?

I-am văzut noua carte apărută la *Curtea Veche*[34]. Cartea exhibă *prea multă tristeţe* şi *lehamite*. Altădată jurnalele sale exhibau *multă lene.*

*

Plecarea Teodorei Trandafir[35] din spaţiul televiziunii este *o eroare*. Nu a ei, ci a celor care nu îi *prelungesc* audiţia curentă. Pleacă oamenii *de bun simţ* şi vin *nesimțiţii ratingului*. Şi când om dori să îi dăm şi pe ăştia afară…pe cine mai aducem?

*

Costel Rogozanu[36] a apărut astăzi drept comentator de ziare la *Realitatea TV*. Oamenii se pricep la orice?

A fost comică, totuşi, mica dispută, de acum două-trei zile, dintre el şi M.[ihail] N[eamțu][37]. Preţiozitatea nefundamentată vs enervarea băşcălioasă.

*

Aseară l-am văzut pe Florian Bichir[38] la *Biserica azi*[39] şi am văzut în el tipul de reacţionar

---

[33] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_B%C4%83dili%C8%9B%C4%83.
[34] Idem: http://www.curteaveche.ro/Dumnezeu_de_la_Mancha_doarme_cu_tampla_crapata_pe_umarul_meu-3-703.
[35] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teo_Trandafir.
[36] Idem: https://www.facebook.com/costi.rogozanu.
[37] Idem: https://www.facebook.com/mihailgeorgeneamtu.
[38] Idem: https://www.facebook.com/florian.bichir.
[39] Idem: http://trinitastv.ro/emisiuni/biserica-azi.

ortodox, care nu înţelege că vehemenţa de acest tip e *stresantă*, pentru că nu mai este *actuală*. Dacă *te enervezi* [aceasta e *regula* jocului curent], *nu eşti* de la masa noastră.

*

Dan Puric[40] încearcă să afişeze în conferinţele sale publice un tip de discurs *vulcanic*, l-aş numi *obstinat catehetic*, pentru că doreşte să explice în ritm intensiv, dar lipsindu-i substanţa teologică ca atare, coerenţa interioară a discursului teologic, pentru că el *nu e un teolog*.

Nu poţi să ai *un discurs teologic* fără să ţi-l fi creat metodic şi aprofundat în mod coerent în 10-20-30 de ani!

Pentru că teologii nu vor, din diverse motive, să facă *voiajuri de evanghelizare*…aceste voiajuri sunt asumate de către oameni *bine intenţionaţi*, ca Puric, dar fără *bagajul aferent* de cunoştinţe şi de experienţă în spate.

*

Am văzut la un creator român de online …caricaturi blasfemice[41] cu Obama. Nu sunt blasfemice pentru că e *caricaturizat* Obama ci pentru că icoana Sfântului Ştefan cel Mare a devenit…*Obama*, ca o ripostă la „mesianitatea" atotmediatizată a noului preşedinte al USA.

Păcat de *părerea bună* pe care o aveam despre creatorul acestui blog…

*

Campanie electorală de 11 zile…şi am văzut doar un singur deputat din colegiul nostru. Vor să piardă alegerile?!…

---

40 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Puric.

41 Idem: http://inconstantin.ro/2008/11/banner-obama-de-romania.html.

*

Şi preşedintele României este fan…Mircea Badea[42]. Dar dacă *ai vrea mai mult*…ce s-ar întâmpla?

Simplu: trăieşti insatisfacţia pe care o am eu, când intru în 5 librării şi nu pot să îmi iau nicio carte, pentru că am gusturi *prea fine*.

Vedeţi, şi dacă le ai *prea fine*…nu e bine!

Şi *fineţea* pe care eu o cer înseamnă doar lucruri de bun simţ: multă muncă, coerenţă interioară şi un subiect tratat pluriştiinţific.

*

Frigul toamnei de-afară e ca frigul relaţiilor dintre noi: nu ne spune nimic…*bucuros*.

*

Ce faci, atunci când un prieten *nu te vede*…deşi trece *pe lângă tine*? Zâmbeşti…şi îl laşi *să se bucure* că *te-a evitat*.

*

Ochi de vulpoi bătrân. Ochi de târfă unsă cu toate mitocăniile. Ochi de hoţ care îşi demască intenţiile. Ochi de intelectual cu frica în sân şi inapt în fapte. Ochi de magnat *pripăşit* la umbra ilegalităţii. Ochi de copil…senin ca un pârâu cu susur dulce.

*

Substanţa interioară a creierului postmodern: nu contează cine eşti şi ce poţi, ci al cui eşti şi cât eşti de bogat. Oamenii sunt nişte *rebuturi* din ale căror cadavre trebuie să-ţi faci…o fericire debordantă.

*

---

[42] Idem: https://www.facebook.com/pages/Mircea-Badea-chiar-el/339817559450850.

Nu ai şansa decât de *a face pe prostul*…într-o lume în care fiecare prost e *un geniu*.

*

Dacă vrei să faci *treabă* cu cineva, nu-ţi alege drept colaborator pe săracul căruia *îi sticleşte* ochii numai după bani şi nici pe omul *mărunt* cu o bună *impresie* despre el însuşi.

Invidia acestor două categorii de oameni fără caracter şi fără scrupule este *mai devastatoare* decât un tsunami[43]…şi te îndurerezi degeaba.

*

Viaţa te învaţă ceva esenţial: ce trebuie *să nu mai faci*.

*

Nu cred că există cititori *reali*, care *nu pot scrie*.

*

Viaţa duhovnicească ortodoxă este enorm de grea şi, pe fiecare zi, îţi vine să laşi totul baltă şi să nu mai vrei *să lupţi* cu demonii, cu patimile tale, cu neghiobia din jurul tău.

Conştienţa clipă de clipă a ceea ce *se petrece* cu tine însuţi nu e suportată de prea mulţi.

Înţeleg căderile, clacările, tot felul de caractere tocsune şi ispititoare din spaţiul ortodox, pentru că înţeleg *cât de greu* e să zâmbeşti, să ierţi, să te ridici din păcat, ca unul care cad zilnic în păcate şi sorb din

---

[43] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tsunami.

plin zaţul dezamăgirii, al durerii, al răcelii înnebunitoare.

Dacă nu ar fi grea, *enorm de grea* viaţa duhovnicească…sfinţenia nu ar fi *atât de sublimă* în ochii noştri şi nu ar fi *statornicie în bine*.

*

Cel mai uşor lucru e *să fii prost*. Şi ca să fii un prost *model*…trebuie să fii şi *bădăran*. De fapt asta înseamnă să fii om *înfipt*, om *cu tupeu*: un om fără caracter, care crede că prin oameni te poți uita ca prin găurile de la ciorapi.

*

Sinceritatea *plină* e aceea în care adevărurile tale sunt atât de mari şi profunde încât totul pare *o minciună* de doi lei.

Unde pot găsi *prieteni reali* aceşti oameni, care au adevăruri *ce nici nu pot fi crezute*?!

*

Iarna aduce facturi mai mari, zăpezi de nescos de pe şosele, preţuri care îţi sorb tot cardul…plus recesiune.

Îţi cumperi *plăcerea* de la supermarket, chiar dacă e…*sintetică*.

Sărbătoarea a devenit *prea neprielnică* de atâta confort şi îmbuibare.

Nu ne mai pare rău că nu suntem *fericiţi*.

Parcă chiar am pactizat cu ideea că…*tot proşti şi singuri rămânem*.

*

Robin Hood[44]: prinţul hoţilor. Săgeata lui a fost deraiată de o singură *răsuflare* de femeie.

*

[44] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Robin_Hood.

Astăzi, o doamnă din Franţa, i-a dat unei doamne de etnie ţigănească de la noi o distincţie. În interviul de după distincţie a spus că *drepturile omului sunt, în special, drepturile femeii*.

Un paralogism simpatic…şi cumva realist, atâta timp cât *descătuşarea feminină* înseamnă, pentru multe doamne, *încătuşarea masculină*.

*

Ştiri. La ştiri nu afli *nimic esenţial* despre ţara ta şi nimic esenţial despre alte ţări. Vezi numai câteva imagini, câteva feţe…şi în rest: o neagră neştiinţă.

Buletinele de ştiri sunt…aforisme încifrate. Numai că ele sunt plictisitor de false, dacă încerci să *le legi* pe una de alta.

*

Sunt de părere că dacă un om *nu a înţeles*, din primele cinci minute, *cine eşti*…nu va înţelege toată viaţa lui. Şi nici nu trebuie *să îţi baţi capul* să-l convingi că eşti *cineva*, pentru că se va face *şi mai bont* la înţelegere pe fiecare zi.

Lamentaţii telefonarde

1

De vreo[45] câteva ori în săptămâna asta, când am vrut să formulez ideea…de invitaţie, mi-a venit în cap *sugestie*…şi nu: *propunere*.

Mi-aţi sugerat să vă sun… Mi-aţi insinuat ideea că trebuie să vă sun azi. Azi trebuia să sun şi azi am sunat. Când suni, trebuie *să fii azi*.

2

Orice telefon este *o emoţie*. Când dai şi când primeşti telefoane…aştepţi cu emoţie, pentru că nu ştii *ce veşti aduce* neprevăzutul ridicării receptorului sau al atingerii unei taste. Te precipiţi, aştepţi, chemi ideile *să îţi inunde* amintirile, vizualizezi chipuri…

3

[45] Articol din 15 noiembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Glasul se alătură unui potenţial chip. Dacă nu poţi vizualiza potenţialul glas, adică chipul glasului din telefon, nu ştii cum să-ţi formulezi propoziţiile.

Cine este cel de la telefon? Ce relaţii are cu mine? Cine vrea *să fie* în relaţie cu mine? Pentru cât timp vrea să fie *în relaţie* cu mine?

4

Suspansul ţârâitului telefonard mă agită mereu. Probabil *mâine* vom avea capacitatea să ni se indice *cine este* cel care vrea să ne vorbească şi *să îi vedem faţa* la modul abisal.

Poate chiar *să îi preştim* intenţiile.

Iconul de la messenger[46] e *mai aproape* de ceea ce vreau să fie telefonul: *o interfaţă* a convorbitorului.

Acum sunt *privat* de faţa lui şi nu mă pot *raporta corect* la el, la cel care mă sună.

5

Însă telefonul *mi-a dăruit* minute, chiar ore de intimitate, de confesiuni plenare, în care am plonjat în mine însumi, ca să îl găsesc pe celălalt.

Când *vorbeşti intim* cu un altul începi *să îl vezi în tine*. A vorbi *intim* cu altul înseamnă *adevărat*, corect, profund, fără subterfugii, *ziditor* pentru amândoi.

Şi de ce apare în…mine?

Ca să compenseze ceea ce nu văd. Îl văd în mine, într-o formă a iubirii şi a sincerităţii sau…după cum iubirea *ştie să vadă*…sau credinţa *să îl înţeleagă* pe un altul.

6

[46] A se vedea: http://messenger.yahoo.com/.

A murit…e cel mai dur la telefon. Şi mă tem să aud acest cuvânt simplu dar…devastator ca un obuz.

Cuvintele de acest fel, în momente neaşteptate, te blochează. Infirmităţile minţii pornesc din aceste momente de repliere interioară.

Ai fost nevoit să te ascunzi. Ţi-a fost teamă. Şi tocmai în teamă te-ai ascuns de…ceea ce îţi era teamă…şi ai fost învins, în definitiv, de propria ta putere *de apărare* de cataclisme.

Fuga de veştile urâte e un pas spre *retardare* emoţională. *Prea plinul* veştilor frumoase este un pas…*spre infarct*. Numai că frica şi bucuria nu vin *defalcat* ci *la pachet* de cele mai multe ori.

7

Te-am sunat ca *să nu vorbim*.

Te-am sunat ca să tăcem: tu,
ca un fir *întrerupt* de întrebare …
eu: ca *un neîndemânatic* al optimismului.

Ce şansă avem *să nu ne înţelegem*?

Dacă eu tac…auzi ce miros *urât* au
cuvintele meschine dintre noi?

Cuvintele, chiar şi *tăcute,* sunt…*tari*.

Cuvintele, chiar şi când sunt *prudente*…ard.

Cred că te pot arde cuvintele
care sunt spuse fără zgomot
dar cu dulceaţă de iritare.

Poţi să îmi spui…
că şi aşa *nu aud* decât ultrasunete.

8

Vorbeşti în şoaptă la telefon. Telefonul te învaţă să fii *tăcut* când vorbeşti. Câd ţipi la telefon atunci înseamnă că discuţia, din *privată*, cum era, a ajuns *publică*, deşi voi aţi rămas tot doi.

De unde nevoia de ţipăt, atunci când cuvintele *ar fi de ajuns*? Ce adaugă cuvintelor ţipătul: forţă sau expresivitate? Poţi suporta însă un telefon în care se ţipă ca pe stadion?

9

Mi-am schimbat telefonul…dar vorbeşti *la fel* la telefon. Telefonul se poate schimba, dar caracterul se poate schimba? Nu pot să înţeleg de ce poţi da un telefon cuiva, numai pentru ca să te enervezi şi mai mult.

10

Prefer camera web telefonului. Telefonul *a murit* sau *e pe moarte*. Telefonul are nevoie de imagine, de atingere, de detalii ca să supravieţuiască.

3D-ul, hologramele, viitorul comunicării holistice ne desfiinţează şi mai mult perspectiva *vecinătăţii*, pentru că desfiinţează *depărtarea*.

Depărtarea devine istorie dacă învăţăm *duhul* adevăratei comunicări duhovniceşti. Acum suntem mai aproape ca niciodată unii de alţii…numai că nu am învăţat *alfabetul* comunicării.

Trudim din greu la întrebarea: e mai bine să fim singuri şi proşti… sau comunicativi prin iubire?

Unii îşi spun, din păcate, că nu se pot bucura…pentru că le e frică să nu fie *prea fericiţi*. E şi asta o dramă: să îţi refuzi *bucuria de a fi foarte bucuros*.

Trăim în lumi paralele

Omul neinstruit[47] şi *omul instruit*…*Omul cu şcoală* şi *omul doar cu şcoala vieţii* sunt…doi oameni total diferiţi în lucrurile fundamentale.

Pe când *omul cu şcoală* poate să perceapă profund lucrurile – pentru că *şcoala,* în pluralitatea de sensuri pe care o cuprinde acest substantiv esenţial pentru om este sinteza experienţelor de multe feluri – *omul neinstruit* învaţă haotic lucrurile esenţiale, din contactul brutal cu realitatea, în momentele în care dă cu capul de partea de sus a uşii, pentru că se grăbeşte adesea să intre pe uşă.

Însă omul neinstruit, fără şcoală, prostul… crede că *îl face* pe cel cu şcoală, pe deştept, dar nu în domeniul cunoaşterii, al sintezei, al bunului simţ ci în cel al…inteligenţei speculative, pe care o putem numi, la propriu: *ştiinţa prin care prostul face rost de bani speculând lucruri care nu ţin de cunoaştere ci de oportunitate*.

---

[47] Articol din 24 noiembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Tocmai de aceea elevul şcolii româneşti, privind numai *spre televizor*, crede că Gigi Becali[48] sau Guţă[49] sunt *personalităţi forte* în domeniul cunoaşterii, pentru că au făcut rost de bani. Însă ei confundă – pentru că nu au spirit critic – *cunoaşterea* cu *oportunitatea*, după cum confundă *profunzimea* cu *spoiala intelectuală*.

Un om care nu ştie *să se destindă* şi *să destindă* şi pe alţii vorbind sau *să te atingă* cu sensibilităţile sufletului său prin cuvinte nu are nimic de-a face cu cunoaşterea.

A te îmbrăca la patru ace, a vorbi simandicos, a avea o brumă aiurea de lexic în capul tău, a avea trei cărţi publicate în care tu nu eşti deloc, a avea trei diplome luate în uz de fals, a câştiga un salariu mare pentru aplicaţii mai mult sau mai puţin instinctuale nu înseamnă că ai o *cunoaştere*.

Cunoaşterea pe care o dă şcoala sau pe care ar trebui să o dobândim fiecare, şcoala făcută serios de la grădiniţă şi până la post-doctoralism creează *profunzime* şi, din păcate, profunzimea *nu e plătită* în România, dar nici în alte state.

Cunoaşterea care creează profunzime e cea care poate să vadă *dincolo* de concepte, fraze, gesturi umane…

Din această perspectivă întâlnirea dintre *omul cult* şi *cel rudimentar* e o întâlnire autistă.

Fiecare vorbeşte pe limba lui.

Şi fiecare dintre noi este ori în *tagma lui Alexandr* ori în *tagma lui Petrov*.

Alexandr este intelectual adevărat, vede profund lucrurile, are o perspectivă profundă asupra vieţii. Petrov vine la el ca să-l întrebe diverse lucruri, el e om rudimentar, dar crede că celălalt, dacă îi răspunde…îi răspunde pentru că e *prost* [?!!!].

Bunătatea e considerată *prostie* de către Petrov dar şi cunoaşterea e considerată *prostie*, deşi este fascinat de ea şi în faţa ei *se simte…prost*.

„Îmi venea să cred că mă socotea *un copil*, aproape *un prunc* care nu pricepe încă rostul celor mai simple lucruri din lume. Dacă mă apucam să vorbesc

---

[48] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Becali.

[49] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Gu%C5%A3%C4%83.

cu el despre altceva decât despre ştiinţă şi cărţi, îmi răspundea, ce-i drept, dar numai aşa din bunăcuviinţă şi de obicei cât mai scurt. Mă întrebam adeseori ce-l îndeamnă să-mi ceară lămuririle acestea cărturăreşti.

Din când în când, în timpul convorbirii, îl cercetam cu coada ochiului, bănuindu-l că vrea să-şi bată joc de mine, dar nici pomeneală: mă asculta de obicei atent, cu luare-aminte, deşi uneori părea *distrat*, spre marea mea supărare.

Întrebările lui erau totdeauna clare şi precise, în schimb, părea că *nu-l preocupă* câtuşi de puţin răspunsurile ce i le dădeam, ba le primea chiar *cu indiferenţă*, cu gândul aiurea…

Îmi vine să cred că nu-şi mai bătea capul cu mine, socotindu-mă naiv, un om care, spre deosebire de ceilalţi, în afară de cărţi *nu ştie nimic altceva*, nu e în stare să înţeleagă nici cel mai simplu lucru, şi, ca atare, *nu merită osteneala* de a sta la discuţii cu el”[50].

Să reluăm povestirea!

Petrov era un om rudimentar, cu puţină şcoală şi el venea la Alexandr în vizită şi îi punea cele mai aiurea întrebări.

Acesta începea să îi răspundă, şi, în moment ce acela vorbea, Petrov a-l nostru *simula* că nu este atent, că e plictisit de răspuns.

Însă pe el îl enerva faptul că Alexandr *poate să-i răspundă*.

Şi acest Petrov e un alter-ego al cititorul de online fără pic de cultură, oricare ar fi ea, care cade la tine pe pagină din întâmplare şi, pentru că nu înţelege prea bine *cu ce se mănâncă* lucrurile – pentru că el este *invidios în mod instinctiv* pe oricine îl întrece – se comportă ca un bădăran, adică se comportă ca ceea ce este el în mod curent.

Te întreabă lucruri colaterale. Te întreabă lucruri aiurea. Te întreabă lucruri numai pentru ca să se afle în treabă…fără să înţeleagă că se deconspiră şi mai mult şi că, în faţa ta, el este un prost şi jumătate.

Însă, la întrebarea, *de ce nu poate* Petrov *să mulţumească* pentru un răspuns, care îi vine gratuit sau să mimeze că *îl interesează* ceea ce i se spune,

---

[50] F. M. Dostoievski, *Amintiri din casa morţilor*, trad. de Nicolae D. Gane, Ed. Moldova, Iaşi, 1992, p. 132.

dacă tot a întrebat, se răspunde într-un singur fel: nu dă doi bani pe cunoaştere, pentru că *nu se ia în serios*.

Omul care nu caută prin citire, prin studiu, *să se înţeleagă* pe el însuşi, lumea din jur şi prin asta să fie profund, să acceadă la o anume profunzime personală nu ştie să întrebe, nu ştie cine este, nu ştie că e *o glumă* în faţa celor deştepţi.

Însă nu e o glumă pentru că e *ignorant*, ci pentru că ignoranţa sa e *fudulă*.

Ignoranţa smerită, *prostia neştiutoare* e frumoasă. Şi e frumoasă şi la copil şi la adult şi la bătrân.

E frumos să vezi că omul nu ştie păcatul, nu ştie perversitatea, nu ştie să fure sau, mai ales, că nu vrea să îşi întineze conştiinţa cu tot felul de matrapazlâcuri.

Prostul descurcăreţ e omul compromisului gros. El vinde orice dacă câştigă ce-i trebuie, ce vrea.

În faţa lui, omul cuvios, copilul, neştiutorul curat la inimă e un *prost*, pentru că el crede că deşteptăciunea constă în *descurcăreală*, adică în *şarlatanie*.

Însă hoţia *nu e o virtute* şi banii câştigaţi fraudulos nu sunt *un merit personal*.

Petrov *nu are timp să afle*…pentru că la el cunoaşterea nu stă înăuntrul său ci în punga lui.

Petrov e în stare să te vândă pentru o ţuică sau să te omoare pentru 100 de lei. Petrov face pe dracu în patru şi se piteşte sub pile, sub relaţii, sub neguri de minciună.

El nu va sta niciodată la taifas *despre sine*.

El nu va vorbi niciodată *deschis*.

El va fi mereu *grăbit*, te va privi *pe deasupra*, te va chestiona numai cât să afle *cum* să te folosească, dar nu pentru ca să fie *om* cu tine, ci pentru ca să te cumpere. El e o fiară. Fiarele nu se împrietenesc cu victimele lor decât în aparenţă.

Însă Petrov nu ştie că tu, Alexandr, *îl vezi* şi că ţi-e milă de el, de prostia lui încrezută.

Nu ştie că îi dispreţuieşti aroganţa, că îl crezi un om de nimic, pe când el te crede *un prost* pe nedrept.

Petrov nu ştie că tu *nu vrei* să fii ca el…nu că *nu poţi* să fii ca el.

Omul profund poate fi de o sută de ori mai diabolic decât Petrov, adică mai descurcăreţ.

Imaginaţi-vă un inventator genial, fără conştiinţă [e leitmotiv cinematografic de ceva timp] care creează arme de distrugere în masă, care te manipulează fără să o ştii. El ştie să umble cu materia, cu obiectele…în aşa fel încât poate să omoare mii de oameni, milioane…

Omul prost *foloseşte* telefonul mobil, computerul, maşina…dar nu ştie *cum funcţionează* aceste lucruri prea bine.

Cel care le-a făcut sau care le cunoaşte profund se pot folosi de ele în mod distructiv…Însă poate că *nu vor* să facă acest lucru. Şi dacă *nu vor* e pentru că *au ales* să nu pactizeze cu acest tip de satanism furibund.

De ce nu se înţelege prostul cu deşteptul până la urmă? Pentru că prostul nu vrea să admită *cine este* şi să se lase educat sau pentru că deşteptul nu vrea *să îşi bată capul* prea mult cu cel prost şi îl priveşte ca pe *un rebut*.

Numai că Petrov nu are dreptate când crede că cel deştept cunoaşte *numai cărţile*. El nu ştie ce iese din cărţi, ce devii după ce aprofundezi lucrurile.

Şi când vorbesc de *om deştept*, vorbesc de un om duhovnicesc şi instruit în acelaşi timp, pentru că acesta este…*adevăratul deştept*.

Iar *prostul* e tot omul care nu se ia în consideraţie, care nu vrea să se descopere pe sine, care trăieşte fără sensuri ultime.

Drama lui Petrov e aceea că el *nu ştie* că *se privează* de foarte multe lucruri nedorind să înveţe continuu.

Drama lui Alexandr e aceea că *nu e înţeles*, pentru că *nu e intuit interior*.

Petrov venea numai *ca să afle*…dar nu întreba niciodată: *Cât timp* ţi-a luat *să ştii* toate aceste lucruri? Cum te-ai *schimbat* din cauza cititului? De ce eşti *altfel* decât mine?

Petrov dorea *să fie servit imediat* cu răspunsuri, cu articole, ca şi cititorul online.

Petrov e un cititor online pe care noi *nu îl suportăm* deloc: e cel care vine numai *ca să ia*, ca să afle, dar niciodată *nu îţi oferă* nimic.

El e un migrator nesimţit, un haiduc al prostiei, care vine la tine, învaţă, se duce în faţa altuia de teapa lui şi se laudă, asumându-şi munca ta sau te copiază la modul josnic şi spune că *el a gândit* totul…şi crede că *se simte bine*, că e *împlinit*.

Petrov nu comentează niciodată serios, pentru că nu are ce să spună serios, pentru că el nu gândeşte mai deloc serios.

El nu ştie să formuleze ceva serios pentru că el vorbeşte numai în râsete porcoase, în apropouri, în imprecaţii. Când îl pui să fie *serios*…de fapt *îl pedepseşti*. E ca şi cum l-ar strânge pantofii…dar ar spune că se simte ok.

Şi tu ştii cine sunt petrovii dar ei nu ştiu cum îi vezi, cum îi simţi şi cum îi caracterizezi tu.

Ei cred că adevărul e *de partea lor*.

Dar adevărul e de partea lui Alexandr şi va fi de partea lui pentru totdeauna.

Cunoaşterea profundă de sine, de oameni…nu poate fi copiată!

Tu poţi fura doar formate deja puse în practică de către mine…dar nu mă poţi fura de izvorul creaţiei mele, pentru că el e în mine. Nu mă poţi jefui de mine însumi.

Tocmai de aceea am scris cândva că nu are rost să punem copyright pe lucrurile noastre, pe creaţia noastră, pentru că nu ne-o poate fura nimeni.

Dacă îmi furi o carte…trebuie să ştii să o explici. Şi nu vei ştii să o explici, pentru că ar trebui să ştii cine sunt eu la modul profund şi tu nu îmi poţi *copia* profunzimile, pentru că ele sunt *numai ale mele*.

Dar Petrov crede că poate *fura* cunoaşterea unui om, pentru că a auzit anumite cunoştinţe de la un om.

De ce e Petrov *un prost*?! Pentru că el nu ştie că cunoaşterea nu înseamnă să copii/ să memorezi/ să furi fraze, paragrafe, articole, cărţi…ci cunoaşterea este *ceea ce tu ai ajuns* din cauza lor sau e *ceea ce eşti* tu mai presus de ele.

De aceea Petrov e *un mare prost*, un tăntălău, un băiat prostuţ: pentru că el nu ştie că cunoaşterea nu se poate fura.

Cunoaşterea se dobândeşte cu greu, în ani de zile şi ea devine una cu tine, devine tu însuţi, modul în care te cunoşti pe tine şi lumea din jurul tău, măsura în care Îl cunoşti pe Dumnezeu şi îi simţi pe oameni.

Cunoaşterea este experienţă, luminare, discernământ, revelaţie.

Cunoaşterea nu este imitativă.

Dacă scrii nu înseamnă că eşti un mare scriitor, un genial scriitor.

Dacă mimezi un cântec sau un rol…nu înseamnă că eşti cântăreaţă sau că eşti un mare actor.

Ca *să fii* trebuie *să te reverşi în afară* în scris, în muzică, în pictură, în tehnologie, în creaţie.

Nu poţi să bagi în tine lucruri din afară şi să spui…da, acestea sunt eu! Ci, pentru ca tu să fii tu, trebuie să te laşi umplut de înţelepciune, pentru ca să devii înţelept…Şi apoi poţi să scrii una, zece, 100 de cărţi; una, zece, o sută de partituri…Apoi totul e uşor. Ca *să fii* trebuie *să te naşti*, să te creezi. Apoi creezi lucruri, obiecte, opere.

Petrov nu are timp *să se nască* ca gânditor, ca profund…El profită de o informaţie, de o chichiţă, de neatenţia unui sistem…şi devine miliardar escroc. El are relaţii, tot din tagma lui de profitori…şi ajunge ca lindina, ca păduchele în frunte.

Îl vezi acolo…în frunte.

Petrov stă numai în frunte, se arată cu emfază.

Este prolix dar nu ştie să vorbească.

Are toate răspunsurile dar nu le-a învăţat niciodată.

El e un xerox care copiază, din afară, clişee verbale, de comportament, de interrelaţionare.

Însă când Petrov se întâlneşte cu Alexandr are crampe la stomac, i se face greaţă…nu mai e locvace.

E pus în situaţia să îl laude, deşi laudele lui Petrov sunt *săgeţi înfipte* în propriul lui obraz gros, *şoricios*.

Fiecare dintre noi *ştim* cine e Petrov şi cine e Alexandr. Şi cine e Petrov stă cu frica în sân ca să nu se facă de ruşine iar cine e Alexandr e scurtcircuitat

mai zilnic de nesimţirea petrovilor pe care îi întâlneşte pretutindeni.

Trăim în lumi paralele…în abisuri paralele.

De fapt raiul şi iadul le purtăm cu noi de acum şi tocmai de aceea suferim, pentru că unii sunt mai mult *grâu* iar alţii mai mult *pălămidă*…şi trăim în atmosfere paralele.

Așteptând zăpada...

De ce[51] *aşteptăm* zăpada?

Pentru că e unic de frumoasă, pentru că schimbă cenuşiul iernii, pentru că schimbă cenuşiul sufletului, pentru că e o feerie pentru copii şi pentru inimile sensibile, pentru că ne aminteşte de puritatea şi inocenţa în care trebuie să ne îmbrăcăm, pentru că inspiră linişte adâncă, tăcere ochiului şi auzului contemplativ, pentru că, îmbinată cu frigul, ne vorbeşte despre *asceza dură* prin care ajungem la frumuseţea şi curăţia duhovnicească, pentru că *ne mustră* întunericul, zgomotul şi haosul lăuntric. Poate şi pentru altele…

[51] Scris pe 27 noiembrie 2008 de către Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

Vecinătatea lui „nu ştiu”

Când[52] ştii…treaba merge strună. Dar când nu ştii, atunci lucrurile o iau razna, devin fulminant de ingrate.

Adică ce să ştiu?

Eu ştiu…(reflecţia de dinainte de frază…) despre uninominal, despre când o să ningă, despre când o să devenim decenţi.

Decenţa cere timp şi, mai ales, netâmpire. Când te tâmpeşti, oamenii râd de tine, au o poftă teribilă să râdă degeaba…ca şi când s-ar fi terminat recesiunea.

Însă recesiunea are colţi profunzi, pentru că îţi intră până la inimă, până la grija zilei de mâine, care nu e ca cea de astăzi.

---

[52] Articol scris în data de 28 noiembrie 2008. De către Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ce să faci cu vecinătatea…şi, mai ales, cu vecinătatea debordantă a lui…*nu ştiu*?…

Nu ştiu cu cine votez e tot la fel de seacă, ca şi ultracunoscuta încredere…*nu ştiu cine sunt*.

La ce m-ar interesa cine sunt…dacă *nu ştiu* e mai rezolvabil?

Când te muţi în vecinătatea negaţiei sau a lipsei de sens…cuvintele n-au nicio bucurie şi nicio ironie: sunt sterpe.

Unii scot lapte şi miere din cuvinte…pe când alţii se muncesc, sunt *în travaliu* ca să zică 3 cuvinte, cuvinte care, de fapt, ies…*avortone*.

De fapt, de ce să mă intereseze ceva?

De ce să mă intereseze uninominalul, dacă pe mine nu mă interesează nici bunul simţ?

Dar, cu bunul simţ, te calcă automobilul stând în propria ta baie. Uneori accidentul poate urca până la tine în casă, poate să treacă prin casa ta, poate să te lase gol…

Şi dacă nu m-aş fi *accidentat*…aş fi fost *plin*?! Nu, n-aş fi fost *plin*…pentru că eu merg întotdeauna *cu capul gol*. De fapt nu mă interesează *ce am pe* cap sau *în* cap…pentru că eu vreau să merg cu capul gol.

Termometrul arată -15 grade…şi eu merg cu capul gol.

Nu s-a fărâmat termometrul…dar eu sunt fărâmat, de-a dreptul damblagit…dacă merg cu capul gol pe timpul când pietrele crapă.

Da, au fost multe timpuri…Însă acum *nu ştiul* e deconcertant. Nu ştii ce vrei, nu ştii cine eşti, nu ştii ce faci, nu ştii ce simţi…Poate că nici nu ştii că exişti.

Uneori însă, e drept, ai fi vrut să nu existe vieţi liniare…ci alternative. Adică mai reiei jocul odată, dacă nu îţi place ziua de azi…sau fragmentul de sentiment din această clipă. Dai replay. Dai replay până la epuizare…şi dormi fericit că nu ai făcut nimic.

Nu ştiu cum e vecinătatea nimicului, lui *a nu dori* şi a *nu face nimic*.

Eu fac mereu ceva, vreau mereu ceva, vreau şi mai mult…şi mai complex…nu mă opresc din vrut şi din făcut niciodată.

Uneori scriu şi în somn, conferenţiez şi în somn, predic şi în somn, discut tot felul de probleme

şi în somn, de mă minunez *cum, de unde*…şi, mai ales, *de ce* trebuie să fac aceste lucruri şi în somn, pentru ca, dimineaţa, să uit tot…şi să îmi mai rămână în minte doar că *s-a petrecut* ceva…

Nu stau în fiinţa mea în vecinătatea nimicului…Dar mă întâlnesc peste tot cu oameni…care îmi spun că *nu fac nimic*.

M-am gândit că o fi ceva metafizic acest nimic…Dar nu, e teluric la greu! Nimicul lor însă e compus dintr-o sumă de nimicuri mici, mai mari, sau mai late, poate chiar dreptunghiulare…aşa ca jeleurile de acum, enervante la culme…

Mă enervează jeleul dar prefer bomboana, cea tare şi spirtoasă.

Prefer nuca…cu miez uscat.

Prefer strugurele cu dulceaţă…

Dar nu mai suport prea multa dulceaţă, zahărul…ce e în cantitate mare. Mănânc lucruri mici, de post, alimente cu esenţe tari. Dacă mănânci…nu faci *nimic*. Dacă mănânci atunci *mănânci*.

Truismul stă în *nu ştiu*. Când ţi-ai dat seama că *nu faci nimic*: ieri, azi, acum…acum 30 de ani? De ce să *nu faci nimic* de treizeci de ani, poate de 50, poate de 80…? De ce să nu faci *ceva* în loc de *nimic*?

Eu mă aştept mereu la *ceva*, la o *reuşită*…şi niciodată la *nimic*. Dacă mă bucur de ceva…atunci fac ceva, am făcut ceva.

Şi mă bucur de tot ceea ce pentru alţii…e nimic.

Mă bucur să mă rog, să citesc, să scriu, să slujesc, să vorbesc, să ascult, să găsesc, să înţeleg, să mă îndrăgostesc…

Mă îndrăgostesc de oamenii frumoşi, de oamenii cu totul frumoşi…şi îmi încreţesc gura…oamenii acri. Oamenii lui *nu ştiu,* lui *nu vreau,* vecinătatea idioţeniei valorice…mă dezgustă.

De ce mă dezgustă? Pentru că nu îşi vor binele.

Un om care se sinucide e un om dezgustător…pentru că îşi refuză dreptul la bucurie. Devine urât pentru el…şi pentru alţii.

Urâţenia e dată de negaţie. Dacă negi atunci devii urât, negru. Dacă te înseninezi atunci ai faţa

luminoasă, fără prea multe riduri…şi ridurile tale transpar bunătatea.

Reflectezi bunătatea…sau schimonoseala.

Nu mai îmi iese din cap un chip de bărbat pe care l-am văzut de curând. Înalt, impozant dar cu ochi răi, refractari, torţionari. Ochii lui nu se odihneau deloc pe tine, pe lucruri. Ochii lui erau agenţi de pază…fără sens. Te sondau fără sens. Nasul coroiat şi faţa sa negricioasă îi dă alură de fiară sălbatică…mereu la pândă. La pândă *pentru ce*? Pentru *nimic*?

Da, pentru nimic. Şi pentru *nimic* oamenii îşi dau şi viaţa, se contorsionează ca o cutie de bere călcată de maşini, devin nişte scaieţi….fără roade, fără amintiri…doar cu fursecuri.

Pentru că întrebi despre vreme şi despre politică când mănânci fursecuri.

Sau cipsuri cu sare + bere = bună dispoziţie.

Dar această *bună dispoziţie*, explozivă, obsesivă, dramatică…de revelion…te duce cu salvarea la spital.

Oamenii aşteaptă zăpadă, cadouri venite la uşă şi lăsate acolo…o mărire de salariu…sau un salariu.

Vise necontrolabile.

Şi cine să le mai controleze…controlorii? Controlorii n-au ce face…şi fumează o ţigare.

Ei fac pe *nu ştiu*.

Toţi facem pe *nu ştiu* să fie viu…

Banalitatea lui *nu ştiu* e ca respiraţia…

În loc să mai dai din vorbe…taci…şi zici *nu ştiu*. *Nu ştiu* e frate cu tot prostu' dar şi cu tot deşteptu'.

Nu îţi asumi responsabilitatea niciodată şi spui…*nu ştiu*. Te faci că plouă…şi aştepţi ninsoarea…Fugi de răspundere şi te ascunzi în mânuşi…

Nu-i aşa că *nu ştim*…*dacă ştim*?

Adâncimea portretului

Pe la[53] 13-14 ani eram complexat de *ţinerea de minte* a marilor scriitori de romane…când venea vorba de *portrete*. De portretele fizionomice…şi nu de cele morale.

Înţelegeam că *interiorul* se vede intuitiv şi că e vorba de o descripţie live…dar nu ştiam cum fac cu *exterioarele* personajelor, care mi se păreau de-a dreptul fastuoase.

Credeam că ţin minte toate acele detalii cu acurateţea cu care le-au descris. Mai târziu am înţeles, din jurnalele unora dintre ei, că aveau caiete întregi de notiţe, unde îşi notau tocmai *exterioarele* oamenilor, şi de aceea ştiau culoarea ochilor, a feţei, înălţimea etc. Îşi luau notiţe în ceea ce priveşte fizionomia şi relieful caselor, ale locurilor descrise…pe viu, *de la faţa* locului.

Portrele lui Balzac mi se păreau cele mai detalitate din literatura universală şi ele m-au complexat cel mai rău.

Şi numesc *complex*…crisparea pe care o aveam, atunci când doream să scriu o nuvelă, spre

[53] Articol scris în ziua de 2 decembrie 2008. De Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

exemplu, şi nu aveam *detalii*…fizionomice. Şi stam şi mă tot gândeam: cum au făcut *să le ţină* minte?!…Dar, pe de altă parte, tot eu îmi spuneam: *la ce* îmi foloseşte să ştiu tot felul de detalii neimportante despre oameni şi lucruri?

Adâncindu-mi propriul mod de a scrie mi-am dat seama că nu am nevoie de detalii, de aceste detalii…dacă în interiorul meu nu le simţeam importanţa.

Şi aşa am ajuns la *esenţialism*: la detalierea a ceea ce are importanţă, relevanţă în fiinţa mea.

Probabil Kandinsky[54] a ajuns la fel la esenţialismul său.

Când reduci arta *la ceea ce te reprezintă* ajungi la formele simple brâncuşiene, la sămânţa din ou. Nu mai dai detalii *despre* pasăre ci scrii numai despre *zborul* păsării şi, acest zbor, este însăşi *mişcarea interioară* a vieţii tale.

Săptămâna trecută şi astăzi m-am ocupat de portretele lui Dostoievski din *Amintiri din casa morţilor* pentru cartea mea *A vedea şi a fi văzut*[55], din care am scris vreo 300 şi ceva de pagini.

Şi am ajuns la concluzia că portretele sale de aici sunt *petele de culoare* ale închisorii şi nu sunt subiecte în sine de discuţie. El portretizează pentru a ne face să-i cunoaştem pe oamenii închisorii pe care i-a întâlnit şi starea lor interioară din ocnă, însă nu pentru ei înşişi, ci pentru *duhul* închisorii.

Chipurile oamenilor sunt o erminie plurală a închisorii, fără însă a deveni *forme goale*. A urmărit să surprindă adâncimile sufleteşti ale oamenilor închişi în temniţă, pentru a arunca în aer preconcepţiile vremii sale cu privire la oamenii care ajung acolo.

Acum, după toate portretele citite de la el, mi-a rămas în minte ceva unitar: *suferinţa* şi *sensibilitatea* lor. Fiecare era suferind şi fiecare era sensibil, chiar dacă mascau acest lucru.

Şi Dostoievski dă mărturie despre faptul, că a întâlnit *mari adâncimi sufleteşti* în închisoare,

---

[54] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasili_Kandinski.
[55] E vorba de *primul volum*, pe care l-am publicat aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/.

indiferent dacă era vorba de oameni cultivaţi sau necultivaţi. A întâlnit multă slăbiciune şi prostie la cei din popor, dar şi multă cruzime cinică şi barbarie la intelectualii ajunşi în ocnă.

Portretele sale mi se par acum *nemeşteşugite*, populare…dar numai *în aparenţă*. Nici portretele balzaciene nu mai mi se par atât de *atente* pentru vremea noastră, unde vedem, adesea, imagini suprinse la miimi de secundă.

Portretul dostoievskian sau balzacian, trecut prin filtrul postmodernităţii, ajunge la nuanţe ce pot părea patologice. Astăzi poţi intra cu camera de luat vederi, cu camera nanotehnologică în sânge, în organele interne, în lacrimile ochilor, în firul de păr, în sinapsele creierului…

Acum chiar *nu mai vreau* astfel de descrieri pentru că sunt *foarte tari* pentru sensibilitatea mea.

Însă, trecând de la portretul lor la imaginea noastră scanată înţeleg starea mediană în care trebuie să ne plasăm…esenţialismul nostru.

Privirea noastră esenţializatoare nu trebuie să devină nici hipertehnologizată, pentru că atunci devenim maşini, dar nici nu trebuie să fie descriptiv-epidermică, pentru că nu suntem aparate de fotografiat, care nu percep…tresăririle interioare ale fiinţei umane.

Aşa că portretul trebuie să aibă profunzimea contemplaţiei şi să nu fie creat prin metoda complexantă a detaliului infinitezimal, pe care ochii umani nu îl percep.

Nu putem gândi în logica *glonţului încetinit* din Matrix[56], care îi trece lui Keanu Reeves, în mod sesizabil, pe la urechi, pentru că aceasta e *o privire tehnologică*. Dar putem să privim oamenii şi lumea din jurul nostru prin intermediul *privirii esenţializatoare*, contemplative, care se bucură şi reţine numai *cât îi foloseşte* ei…şi nu tot ceea ce vede.

---

[56] A se vedea: http://www.imdb.com/title/tt0133093/.

Cuvinte *cu două tăişuri* sau *pe muchie* de sens

Ce e[57] un om *scăpătat*? Este un om care a avut odată o situaţie bună, era bine văzut în lume, dar *a scăpătat*, adică a sărăcit.

Scăpătaţi înseamnă însă *oameni săraci*, prin derivare de sens, prin extinderea înţelesului numai la jumătate din definiţia de mai sus.

Cred că există şi un sat pe undeva, *Scăpătaţi*, deşi nu sunt sigură…

E un cuvânt mai vechi al limbii române şi cred că nu mai este folosit decât regional. Rămâne însă splendoarea metaforei, a imaginii plastice din mintea

[57] Articol din 4 decembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

oamenilor. Pentru că, iniţial, nu oamenii *scăpătau*, ci soarele *scăpăta* la asfinţit. Mai întâlniţi prin cărţile de literatură expresia *era pe la scăpătat când…*, adică, *pe la asfinţitul soarelui*.

Ca să-l compari pe omul care sărăceşte şi decade din mărirea lui, cu soarele care apune, îţi trebuie nu numai forţă plastică, imaginaţie şi inteligenţă, dar şi motivaţia ca să proiectezi fiinţa umană pe scena cosmică şi să-i descoperi un asemenea avatar proeminent în priveliştea lumii.

Şi motivaţia se află într-o religie şi o credinţă adâncă a oamenilor, care au aflat un astfel de echivalent şi care acordă *bogăţiei* omului demnitatea *darului dumnezeiesc*, faţă de care omul este *iconom* şi nu *posesor*.

Ca omul să fie înlocuibil cu *soarele*, trebuie să fie valorizat adânc.

În societatea şi religia egipteană, ca şi în alte religii păgâne, expresia nu s-ar fi putut naşte în mentalul colectiv, pentru că ar fi fost considerată *o blasfemie* la adresa faraonului şi a zeilor.

Demnitatea solară poate fi transferabilă omului numai când el e înveşmântat cu chipul lui Dumnezeu şi e înzestrat cu *avuţia părintească* a strălucirii harului Său.

Dacă noi, astăzi, am pierdut multe sensuri este pentru că am pierdut *valoarea de adevăr a pildei duhovniceşti* conţinută în cuvintele şi expresiile româneşti vechi.

Ispitite Pisania! Cercetaţi Scripturile!

Observăm[58] tendinţa oamenilor moderni pentru specializarea cuvintelor numai într-un singur sens. Cuvintele cu sens dublu provoacă neînţelegere, confuzie sau ilaritate.

Şi totuşi, în mod normal, ar trebui ca termenii limbii noastre să aibă dublu sens, pentru că şi realitatea în care trăim are două faţete şi oamenii au o personalitate care poate să încline balanţa spre bine sau spre rău.

Aşa încât dualitatea semantică a cuvintelor nu ar trebui să fie motiv de schismă interioară. Nu cuvintele în sine s-ar diviza semantic, ci oamenii percep schimbarea sensului în funcţie de realitate.

Însă, ca să fii agil în a percepe sensurile limbii, e nevoie de ochi pătrunzător în adâncurile psihologice şi spirituale ale vieţii şi ale umanităţii.

Omul *simplu*, care înţelege unificat viaţa, care percepe sensurile plenare şi unitare ale existenţei, nu are nevoie de specializări unilaterale ale lexicului, pentru că înţelege felul cum o realitate lingvistică se pliază pe o realitate concretă.

Oamenii *simplificaţi* ai lejerităţii moderniste, care nu vor să gândească reflecţia lumii în vocabular ci vor doar să salveze aparenţele însuşirii unui limbaj culturalist-elitist, zâmbesc şi râd prosteşte atunci când

---

[58] Articol din 7 decembrie 2008. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

nu înţeleg adâncimile gândirii şi ale vorbirii, care pare simplă pentru că este abisală.

Ei sunt promotorii unei dialectici elementare, după calapodul minţii lor, care poate, la nevoie, să uzeze de termeni neologici *pretenţiosizaţi* dar *unilateralizaţi* semantic şi care plafonează înţelesurile şi desfiinţează profunzimile.

Neologismele, folosite inteligent şi cu măsură, au rolul de a reflecta şi mai bine sensurile vechi ale limbii, de a le pune în valoare, de a nuanţa şi a adînci reflxiile limbii.

Atunci când doar se face *paradă* de termeni ştiinţifici şi neologici, în loc să capete adâncime, dimpotrivă, limbajul este *superficializat* la maximum, se exprimă idei ieftine în cuvinte goale de semnificaţii.

Verbul *a ispiti* are astăzi mai mult un sens negativ. *Nu mă ispiti!* înseamnă nu mă cerceta ca să mă învinovăţeşti, nu căuta să-mi găseşti defecte ca să mă acuzi.

Însă înţelesul vechi al cuvântului presupunea o valoare pozitivă, în principal, nu una negativă.

Însemna *a cerceta, a citi, a investiga spre a cunoaşte*, cu scopuri fericite.

Semantica negativă este reversul medaliei, adică reversul unei realităţi pe care Dumnezeu a creat-o *bună*, *frumoasă*, iar perversitatea umană, în conlucrare cu cea demonică, au transformat-o mental într-o percepţie deformată.

Ca să exprimi această latură negativă, nu e nevoie să specializezi semantic cuvintele şi să păstrezi numai accepţiunea peiorativă. Pentru că un asemenea demers lingvistic are drept consecinţă nefastă crearea unui reflex *exclusiv negativ* în conştiinţă.

Limba pe care o vorbim exprimă lumea. Felul în care se reflectă lumea în limbajul nostru ne formează lăuntrul spiritual şi reflexele religioase în conştiinţă, pentru că lexicul, cuvintele sunt materialul principal al exprimării spiritualităţii noastre.

Dacă limba pe care o instrumentăm ne imprimă în subconştient preeminenţa unei realităţi negative, e

greu să schimbi în mod teoretic o percepţie profundă însuşită prin vehicularea cotidiană a limbii.

Pentru că dracul este cel care *ne ispiteşte* de obicei, conform uzanţelor limbii noastre, mulţi nu mai înţeleg de ce Îi spunem Domnului: *Şi nu ne duce pe noi în ispită*. Şi tot prin acest mecanism sunt înţelese şi interpretate prost multe lucruri din Sfânta Scriptură, mai ales de către cei care doresc să ne răstălmăcească, ca să-şi justifice indolenţa şi lupta lor cu Dumnezeu.

Însă *a ispiti* înseamnă *a cerceta*, iar *nu ne duce pe noi în ispită* înseamnă: nu ne lăsa *în cercetarea* diavolului, nu ne lăsa, Doamne, să fie *ispitită* virtutea şi credinţa noastră mai presus de puterile noastre.

Pentru că noi ştim că diavolul ne cere ca să ne cearnă ca pe grâu (Lc. 22, 31), şi în toate zilele „umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită" (I. Petr. 5, 8).

Ispitaite Pisania (*Cercetaţi Scripturile*, In. 5, 39) a fost îndemnul cel mai asiduu al istoriei noastre. El solicita *cercetarea*, *citirea*, *învăţătura* Sfintelor Scripturi şi a sfintelor porunci dumnezeieşti, iar nu ispitirea perfidă a lor.

De multe ori oamenii zilelor noastre pun prostia şi nepriceperea lor mai presus de studiu şi de adevăr. Consideră ideea fixă a minţii lor sau prejudecata peste care nu pot să treacă, ca fiind *adevărul intim* al fiinţei lor sau chiar *adevărul ultim* al vieţii.

Pentru că li se pare mai uşor aşa decât să stea să mai caute surse şi să compare dovezile. Îi doare junghiul sau cancerul, îi doare apropierea morţii, dar pe puţini îi mai doare că *nu caută adevărul*, că nu Îl caută pe Dumnezeu sau mântuirea sufletelor lor.

Gustul stupefacţiei

Trăim[59] într-o lume şi-ntr-o ţară paradoxală. La noi protosinghelii devin ziarişti, actorii teologi, pirandele politicieni şi profitorii directori de conştiinţă. Se merge pe ideea: *muncă puţină şi cât mai multă prefăcătorie*.

Ceea ce mă stupefiază însă – şi asta mă arată că încă mai am naivitatea să cred că *oamenii sunt ceea ce spun că sunt* – e că *nu se sinchisesc* că sunt *văzuţi*. Totul se face în amiaza mare.

Însă, ca şi când lucrurile nu ar fi prea clare, se pare că doar foarte puţini…*văd* ceea ce se întâmplă.

Majoritatea e legată la ochi şi numai *minoritatea* mai are gust pentru stupefacţie, pentru a se ului la asemenea nereguli personale sau sociale.

Pot banii să îţi crească nesimţirea până la *a te descărca* de orice bun simţ? Se pare că da. Se poate minţi la nesfârşit, fără nicio urmare şi chiar fără nicio părere de rău? Se pare că da.

---

[59] Articol din 18 decembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Se pare că sunt cumva *înapoiat* în domeniul duplicităţii, al şmecheriei profitabile, că sunt revolut, dacă mai cred, că cineva mai ţine cont de credinţă, de ruşine, de umanitate în România, când vine vorba să stoarcă ceva bani de la cineva sau să ocupe un post de conducere sau să primească un salariu.

Trebuie să învăţ ceva capital din lecţia duplicităţii: *nimic nu e ceea ce pare*.

Sunt constrâns *să mă tem* de orice faţă zâmbitoare, de orice telefon amiabil, de orice mână parfumată. De ce? Pentru că oamenii *sunt duplicitari, pentru că sunt răi, pentru că sunt corupţi*.

De ce? Pentru că şi ăia care par frumoşi, duhovniceşti, sfinţi…sunt, de fapt, găunoşi, teribil de înfumuraţi şi de resentimentari.

România duplicitară…te învaţă să te temi şi de propria ta umbră. Te învaţă să fii şi tu însuţi un animal pervers, care e sociabil…tocmai pentru că e veninos sau…criminal de rapid.

Ce îmi iese însă dacă devin…*pervers*? Mă gândesc asta din perspectiva unui om, care vrea să se umple, pe fiecare zi, de pace dumnezeiască şi de iubire de oameni. Dacă aş fi vandabil şi ipocrit şi un om teribil de nesimţit…aş fi *cooptat* imediat în găşti, aş fi publicabil între articole şi cărţi ipocrite, aş fi elogiat la scenă deschisă.

De ce nu se petrece acest lucru? Pentru că eu muncesc în credinţă şi în frică de Dumnezeu…iar alţii muncesc de ochii lumii şi de dragul buzunarului.

Eu aştept ca viitorul să judece între *mine* şi *alţii* – şi viitorul e foarte drept cu oamenii, cu toţi oamenii! –, pe când *alţii* doresc totul acum, când ochii îţi sunt inundaţi de *praful* multor vorbe goale.

Orice ai face…pentru că oamenii sunt orbi, nu te văd. Poate că trebuie să mă fac actor ca să fiu teolog. Sau poate că trebuie să mă fac ziarist sau vorbitor în gol…pentru ca să fiu teolog.

Eu vreau să fiu din ce în ce mai mult *teolog*, adică ceea ce sunt, după cum vreau să devin din ce în ce mai mult *ortodox*, ceea ce sunt şi tot mai mult *om*, ceea ce sunt.

Şi nu numai că vreau…dar şi simt cum devin, pe fiecare zi, ceea ce Dumnezeu vrea să fiu. Simt şi

devin ceea ce vreau să devin. Oare pot să spun aceste lucruri?! Da, pot să le spun. Pot să le spun…pentru că nu vreau să fiu altceva decât ceea ce sunt.

Nu vreau să devin *actor*…pentru că am scris teatru pentru posibili actori.

Nu vreau să fiu *ziarist*…pentru că îmi e foarte *uşor* să fiu ziarist, mai ales acum, când *ziarist* înseamnă, de fapt…om care descrie *ceea ce pare că vede* sau *ceea ce pare că înţelege*.

Nu vreau să mai fiu *poet*, nici *orator*, nici *pamfletar*…pentru că am fost din plin.

Vreau să fiu *un teolog ortodox autentic*, care e una cu ceea ce scrie şi nu îşi bate joc de sfinţenia teologilor de dinaintea lui.

Vreau să fiu şi voi fi, cu harul lui Dumnezeu! Din ce în ce mai mult…pentru că zilnic *mă consum* pentru *a întrupa* teologia Tradiţiei Bisericii.

Însă, când încerc să fac asta…am un gust dezvoltat *al stupefacţiei*, adică *al uluirii*. Mă uluieşte nesimţirea, prostituarea morală, câinoşenia…oricare ar fi acela în care o văd. Şi chiar dacă scriu sau nu scriu despre ea…asta *mă terifiează*, pentru că *mă stupefiază*.

Aş fi vrut să ştiu ceea ce *simţiţi* şi dumneavoastră…însă ştiu că vorbiţi *în limba tăcerii*.

Dumneavoastră, cititorii noştri, vorbiţi numai prin semne, probabil de când teologii…au început să fie *recrutaţi* dintre actori. Teologia însă, ca şi comunicarea, se face *prin vorbe*.

Vorbele spun despre interiorul omului. Şi nu mă îndoiesc că *nu aţi simţit* interiorul nostru.

Însă, pe măsură ce *ne simţiţi* mai mult, paradoxal, simţim că oamenii *se satanizează* şi mai mult în jurul nostru.

Tac, se schimbă la faţă când ne văd…şi, după ce ne citesc, după ce ne copiază şi ne învaţă pe de rost cuvintele…ne spun că *nu au auzit niciodată* de noi.

Însă *veţi auzi* din ce în ce mai mult despre noi.

Şi noi vom ştii tot mai multe despre dumneavoastră, şi vom scrie despre ceea ce simţim în fiinţa dumneavoastră tăcută sau suduitoare.

Vom scrie…atent.

Nu ne lipseşte atenţia!

Teologul e omul atenţiei, al sfielii şi al omeniei profunde.

Acolo unde nu vedem omenie, zâmbet frumos, ci numai acreală şi ascundere…ştim că nu avem ortodocşi *autentici*…ci *impostori*.

Ţara unde puţini sunt *ceea ce spun că sunt*…e o ţară cu un trecut glorios. Vreau ca să trăiesc un prezent în care *să nu îmi fie ruşine*, în conştiinţa mea…că *nu sunt duplicitar*.

Mai puţin sau mai mult *eu însumi*

Un sfârşit[60] de an cu multe bucurii şi dezamăgiri deopotrivă, încât nu mai ştii cum de inima îţi rezistă la atâtea incandescenţe contrarii.

Un an în care m-am simţit atât de singur uneori, încât am avut impresia că *nu există oameni* pe această planetă.

Dar, deopotrivă, un an în care am trăit minuni fără seamăn, minuni ale lui Dumnezeu negrăite, de care mă înfricoşez să vorbesc şi, la care, oamenii au avut un aport insignifiant.

*

E o mare diferenţă între *a nu dori să vorbeşti despre un lucru anume* şi *a nu dori să vorbeşti deloc*

---

[60] Articol din ziua de 22 decembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

despre niciun lucru care te străbate. Unele lucruri sunt atât de dure încât preferi detaşarea de ele pentru o vreme.

Eu le scriu şi le las *să aştepte*. Lucrurile scrise *aşteaptă* cel mai bine. Nu îmi plac cei care cred că toate *se termină*…în câteva cuvinte.

*

Am înţeles în acest an, şi mai profund, *cuvintele goale* de sens. Am înţeles că cuvintele, care nu sunt sprijinite pe adevărul vieţii tale, sunt demonic de goale, de devalizate de sens. Şi cum nu doream să trăiesc cuvinte care *mint,* care nu spun nimic, atunci cuvintele acestea dezgolite şi maltratate încât să te înfioreze, m-au secătuit enorm de…*încrederea* în oameni.

*

Sunt *avid de oameni integri*…şi dau, mai mereu, peste *avizi de perversitate*. Mult timp n-am înţeles *de ce*. Mai apoi am observat un lucru capital şi anume că: perversul/ duplicitarul/ ipocritul vrea să te testeze, dacă nu cumva eşti *ca el*.

El simte că *nu ai fi*, şi totuşi…*se îndoieşte*. De aceea sunt o momeală pentru impostorii care vor *certitudini negre*…şi eu le dau *certitudini albe*, adică faptul că *s-au înşelat* în ceea ce mă priveşte.

*

Cum îţi dai seama că este un…intelectual *minor* sau, cel mult, unul *mediu* şi nu un om profund? După modul în care *se nasc* cuvintele din fiinţa lui.

M.[ihail] N.[eamțu] [iniţiale generice] este un intelectual minor şi nu va fi niciodată altceva pentru că este un *imitator de expresii.*

El *nu gândeşte* asupra faptelor sale sau asupra faptelor şi gândurilor altora ci tot efortul său constă *în reformularea* unor adevăruri deja exprimate. Din

acest punct de vedere e *un politruc puţin evoluat* sau *un mim adaptat contextului epocii*.

*

Energizarea excesivă a muncitorului în capitalism, adrenalizarea lui are scop pur economic.

Un om surescitat şi excitat continuu şi care e halucinat de mirajul a noi şi noi produse, pentru care trebuie să facă rost de bani, este un câine minţit cu un os de lemn.

Munceşte nu pentru sine…ci pentru ca să îşi *evacueze* energia din el.

Însă energia din el e ţinută mereu la cote alarmiste, munceşte sub papucul timpului, nu mai are timp de odihnă, pentru că odihna lui e de fapt *somn* şi este, astfel, un ceapist democrat, fără sărbători şi fără bucurii spirituale.

*

Cea mai mare *bucurie* a omului muncit în exces…e lenea şi aţipeala cu mâncarea în gură. Însă această lene…e plină de visări interzise. Ce e mai periculos, de fapt: să visezi la lucruri pe care *nu le vei avea niciodată* sau faptul că *poţi să visezi*, când alţii cred că *nu ai niciun vis*?

*

Singurătatea, ca prăpastie ipseistă, individualistă, e un minus de evlavie.

Lipsa lacrimilor arată că suferi de o dispersare a minţii spre lucruri inutile şi că ai o neserioasă relaţie cu lucrurile ultraserioase ale vieţii tale.

Când *nu mai poţi* să-ţi plângi păcatele e semn că eşti încorsetat într-o părere *bună* despre tine şi în *griji fără orizont*.

*

Faptul că îmbătrâneşti se vede, în principal, în grija sporită la cuvinte şi la mâncare. Cuvintele alese şi…mâncarea aleasă…

Îmbătrânirea te faci să simţi cuvintele, faptul că ele sunt prelungiri directe ale noastre în alţii şi că ele rămân ca nişte *daruri de preţ* sau ca nişte *pietre tombale* în inima altora.

Însă îmbătrânirea simte că trebuie să se întoarcă la simplitatea mâncării, ca şi la simplitatea geneticii lingvistice.

Cuvintele simple sunt *ameţitoare* ca şi aerul de munte…Tocmai de aceea juvenilul nu înţelege cuvântul simplu…

*

Acum iubesc numai *claritatea*. Nu mai îmi plac *griurile* gândirii, ca să nu mai vorbesc de *nopţile împuţite* ale gândirii.

Am mestecat prea mult mâncăruri intelectuale infecte, aşa că, acum, prefer claritatea de cristal a cuvintelor simple, adevărate, depline.

Am repulsie atât la sentimentele barbare cât şi la cele îmbâcsite de miopism.

Cum să dai credit unor oameni, care cred că omul este *un zid cu pometi zâmbitori*?! Sau că omul e o *maşină de cuvinte*?!!!!

*

Nu laud ţăranul sau muncitorul sau intelectualul *în sine*, ci numai *în persoane*. Eu laud *persoana*, persoana care atestă adevăruri, care poartă adevăruri.

Tocmai de aceea nu trăiesc în lumi ideale, în *România profundă* sau în *România jegoasă*, ci în *România cu oameni unici*, din care cunosc numai câţiva oameni, pe care i-am întâlnit în mod direct.

În rest…am *păreri* despre România, care nu sunt *verificate*.

*

Când mor oameni mari, abisali, de neînlocuit…întotdeauna simt *să vorbesc* despre ei, deşi, privind în jur, văd că nu am auditoriu. Sunt, întotdeauna, de partea celor mari, a unicilor.

În ei simt, cel mai intens, diferenţa dintre *o surmenare totală* a fiinţei pentru ceva mare şi implântarea degetelor în muncă numai pentru *a face rost* de bani.

Vocaţia de martir sau de erou nu se naşte niciodată în suflete mici. Tocmai de aceea nu trebuie să ne mirăm, că Sfinţii şi eroii gândirii şi ai vieţii sunt *uitaţi*. E simplu: ei *nu încap* în suflete mici!

*

Gândirea ta e întotdeauna o expresie clară a vieţii tale. Dacă nu poţi să gândeşti *mai mult* decât gândeşti trebuie să înţelegi că nu e nimic de făcut.

„Avem artificii, petarde şi mitraliere!” + nesimţirea are portretul peste tot

M-am[61] sculat astăzi dimineaţa la ora 4, pentru ca să fiu la 6 şi ceva în tren, ca să merg să o spovedesc şi să o împărtăşesc pe mamaia Floarea. M-am dus şi m-am şi întors…plin de ger dar şi plin de o bucurie aparte.

Însă, în tren – şi nu putea să nu te pufnească râsul – o familie de ţigani românizaţi vindeau şi artificii şi petarde, dar şi…mitraliere.

Punerea mitralierelor în rândul artificiilor şi al petardelor…*te-ar fi panicat teribil,* şi-ai fi crezut că eşti undeva în Extremul Orient, dacă nu ştiai/ vedeai faptul, că mitraliera trage tot cu artificii şi nu cu…cartuşe.

Însă reclama vânzătorului ambulant underground mi s-a părut o bună fotografie despre lumea postmodernă, unde inteligenţa managerială e de multe ori *un artificiu de calcul,* unde munca e cel mai adesea *o perdea de fum*, în spatele căreia parvii *la modul cumsecade*, iar creaţia/ prosperitatea/

[61] Articol din ziua de 30 decembrie 2008. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

dezvoltarea personală şi comunitară e, de fapt, *o rafală de cuvinte frumoase dar cariate*.

Şi omul, înnegrit sau turtit de interese telurice, nu mai vrea să aibă racordare în transcendent, ci se pierde, se înnoroieşte pe zi ce trece sau îşi taie rădăcinile de la adevărul dumnezeiesc, precum topoarele micii puieţi de brad aflaţi acum în pieţe.

Însă brazii tăiaţi, masacraţi, nu folosesc la nimic.

Un om *fără rădăcini* în ţara, în limba naţională, în credinţa ortodoxă poate fi un bun hamal, *un număr* alături de alte sute şi mii de numere care muncesc şi pe care, atunci când nu mai ne sunt folositori, îi aruncăm la coşul de gunoi ca pe nişte rebuturi.

Dar el nu poate fi *om*, ci doar *o caricatură umană*!

Dacă comunismul crea o utopie socială *fals evanghelică*, capitalismul creează utopia omului de succes *fals genială*.

Şi Ceauşescu îţi spunea *să rabzi* pentru că viitorul tău *va fi dulce*, pe când Băsescu îţi spune *să performezi* pentru ca să fii *cel mai bun*, dar în posturile de conducere vezi că ajung tot *piloşii* de mai înainte.

Nu mă interesează *numele* conducătorului, ci *paradigma socială*!

Dacă egalitarismul fără posesie nu creează niciodată prosperitate şi ierarhie valorică, performanţa valorică a capitalismului nu poate deveni niciodată o valoare socială, ci numai una şcolar-academică, dacă *lepra* e confundată cu geniul.

Dacă performanţa personală nu e căutată şi promovată, ci se promovează tot nepotismul şi infantilismul, atunci democraţia noastră e un *ou comunist* cu alură democratică, clocit pe dinăuntru.

Cel care vindea astăzi, în tren, artificii, era numai un penibil distribuitor fără acte, underground…al iluziilor pentru proşti ale capitalismului.

Capitalismul nu înseamnă adularea performanţei ci înseamnă adularea ferocităţii banului!

Pofta de a avea bani cu nemiluita te face să fii un animal care sfâşii orice, dacă îţi vezi brazii la tine în piaţă sau băncile devalizate.

Dar, pentru ca să nu ţi se vadă colţii şi coada, îţi pui ţoale frumoase pe tine, dai petreceri pentru fraierii pe care îi exploatezi, îi umpli de artificii, de fum de petarde, la o adică tragi cu mitraliere în ei, dacă trebuie să legitimezi *o pasare de putere*…şi tot tu eşti *cel mai bun*.

Multe pac-pacuri de mitraliere reale sau imaginare. Manipularea, să ne aducem aminte!, poate însemna şi un trasor de lumini şi de sunete, alături de terorişti inventaţi; poate însemna şi mari escrocherii financiare; poate însemna şi luarea puterii prin demagogia de mahala a promisiunilor electorale.

Că te împuşcă sau că te fură, la o adică, e tot una…

Nesimţirea are chipul tău, conducător iubit! Nesimţirea are chipul tău, şi al tău, şi al tău…E o hologramă multiplă. Şi când unii îşi iau artificii sau se gândesc unde să facă revelionul, alţii se gândesc ce mai e de furat, cu cine să mai mă înhait ca să îmi fie şi mai bine, cât să decad şi mai mult pentru ca să mă chinui veşnic în iad.

Multe petarde…

Dacă nu aş fi fost un om credincios sau, mai bine-zis, dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dat atâtea certitudini şi măreţii dumnezeieşti, cu siguranţă, la câte sminteli înghit zilnic, aş fi trecut, cu toată sila pe care o am faţă de escroci, în barca escrocilor. De ce? E *mai ieftin*, mult mai ieftin pentru sănătatea ta…

Nu are rost să faci lucruri bune dacă nimeni nu te ajută, dacă nimeni nu le vede, dacă nimeni nu le preţuieşte…

Şi dacă nu aş fi fost ce sunt acum m-aş fi făcut mafiot, pentru că sunt atâţi de mulţi proşti sau creduli, care parcă *te roagă* să îi minţi, să îi înşeli, să le spui cuvinte „smerite” şi să le papi toţi banii fără remuşcări.

Preotul ortodox autentic este un om ignorat şi sărac.

Academicianul autentic este un visător ultradeştept de care profită alţii.

Un om genial într-un domeniu e cel care face munca la o sută de haimanale din acelaşi sector de activitate.

Însă nimeni nu se gândeşte la cel autentic, la geniu, la erou, la sfânt, la omul duhovnicesc, la cel unic, ci toată lumea se uită la cel docil şi prost, care *nu îşi întrece* şeful.

Pentru mine *un şef bun* este cel care are *subalterni geniali* şi nu nişte papă-lapte.

Eu cred nestrămutat în cinstea istoriei şi mai ales în definitivul, în irevocabilul veşniciei. Scurta noastră istorie personală poate fi minimalizată, uitată, ascunsă într-un colţ de ţară, ultragiată în chip şi fel…

Însă, după aceasta, *istoria mare,* cei care vin după tine şi, mai ales, veşnicia lui Dumnezeu este extrem de dreaptă.

Dumnezeu te pune acolo unde ai ajuns, unde ţi-e locul! Dumnezeu nu te lasă la indexul ingrat al scurtei tale istorii pământeşti, dacă ai fost minimalizat…din cauza ochilor tulburaţi de invidie prostească. Dumnezeu fărâmă ierarhiile noastre de doi bani şi îl pune, la locul lui, pe fiecare!

De aceea, mă îngreţoşează nesimţirea dar îi înţeleg rostul. Înţeleg şi laşitatea şi nepotismul şi simonia şi hoţia şi trădarea şi crima împotriva umanităţii şi oroarea infernală.

Le înţeleg fără să le cuprind şi fără să simt din ele mare lucru. Le înţeleg existenţa pentru că văd cine le întrupează.

Însă nu rămân toate aşa. Şi, mai ales, Dumnezeu e Cel care le rabdă împreună cu noi şi acestea sunt cele prin care noi ne curăţim de lepra păcatului.

„Avem artificii, petarde şi mitraliere!”. Avem nesimţire multă, prea multă.

După ce ne vom terfeli şi mai mult, la sigur vom începe să devenim canibali, să ne mâncăm …*de plăcere*. Măcar atunci, când evoluaţii de doi bani care suntem *ne vom mânca unii pe alţii*…nu o să ne mai confundăm în….sacouri.

Nu uitaţi…avem *şi mitraliere!*…

Şi eu, cât şi cuplul de tineri din faţa mea, am izbucnit în râs, râs de 6 dimineaţa, pe nepregătite…

Nu a fost râsul nostru…Nici cuvintele din acest articol nu sunt *numai* durerea noastră, ci şi a dumneavoastră…

Orizonturi…

În mod sigur[62], ne aşteaptă un drum lung în 2009…

O anumită atmosferă ne face umerii grei, unii anunţă nori de criză. Când crezi că e uşor apar poveri din senin, iar când ţi se pare mai greu, deodată greutatea se transformă în lumină.

Tensiunea maximă a stresului se numeşte *bucurie lină* şi *adâncă*, dar şi suprafaţa bucuriei e un tsunami în devenire.

Cum am putea să înţelegem *ciocanele* care se abat peste noi? Şi totuşi duritatea fierului ne face oameni. Oameni care sting focul răutăţii din ei.

---

[62] Articol din data de 1 ianuarie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

Se pare că ne aşteaptă un an auster. Câteodată şi austeritatea harului, deşi neaşteptată şi dureroasă, ne face bine, pentru că ne lasă timp să ne gândim bine pentru ce ne strângem lacrimile.

Pentru cei ce călătorim pe marea vieţii, limpezirile harului sunt steaua polară şi busola inimii noastre.

Eu m-am luat întotdeauna după inimă, am învăţat să plâng cu lacrimi lăuntrice şi să râd în tăcere.

Dacă privim înainte, drumul pare lung, interminabil…, dar dacă privim înapoi e la fel. Chiar dacă au un aer de gheaţă, zilele care vin pot să fie *o lumină compactă* pentru vremuri şi mai viitoare.

Unde *a plecat* Dumnezeu? Despre *inocenţa* copiilor evlavioşi…

Children in Church have a marvelous innocence - one that often sees past the barriers which we adults erect in our own ignorance. One of the children in my Church, young daughter of a Catechumen, has what I can only describe as a "devotion" to me as priest. I've never questioned her to see precisely who she thinks I am (some children, early-on, can make the mistake of thinking that the priest is God). Recently I missed a Sunday liturgy on account of sickness. My second priest presided at the service. This dear child, unbeknownst to everyone else, was eagerly watching the altar for any sign of my presence. When the service was over and there was no Father Stephen coming out of the altar, she began to cry. That was when her mother discovered she had been looking for me all morning.

The other day the child pointed to the altar and said, "That's where you live." I was at a loss to respond. I could not look at the altar and say, "I do not live there, I only work there," for the altar is not that sort of place. Indeed I do "live" there, and more fully than I live any other place. But it took a child to point it out to me.

Citiţi mai departe[63]…

Pentru[64] cei care nu au înţeles mesajul…rezumăm! Un copil din parohia Părintelui

[63] A se vedea: http://fatherstephen.wordpress.com/2009/01/01/the-absent-god-introibo-ad-altare-dei/.
[64] Articol din ziua de 1 ianuarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Stephen Freeman[65] considera că el este…*Dumnezeu*, pentru că îl vedea slujind mereu în altar.

Odată, nemaivăzându-l slujind în altar, pentru că era bolnav, a început să plângă…pentru că *Dumnezeu* nu mai era prezent acolo, în altar.

O imagine paradigmatică, despre ce ar trebui să fie şi pentru noi *plânsul duhovnicesc*, când nu mai simţim că Dumnezeu e *Prietenul nostru*, că ne-am *îndepărtat* de El.

[65] A se vedea: http://glory2godforallthings.com/about/.

Era să mor…

de-adevăratelea[66].

Nu îmi închipuisem niciodată o moarte *rea*…Însă, când am fost parcă *la un pas* de ea, într-o durere cruntă…şi sufletul meu asista la neputinţa trupului devastat de durere…atunci am înţeles *ce puţin ne desparte* de faptul de *a trece dincolo*…

Laşi totul în urmă într-o clipă…Nici acum nu am putere, fizică şi psihică, să constat ce s-a petrecut….O ispitire violentă din partea demonilor a trecut peste mine…încât am simţit ura lor cu toată fiinţa, ura pe mine…

Ieri am fost într-un travaliu, într-o luptă cu neputinţa mea resimţită la cote dramatice. Am văzut

---

[66] Articol din ziua de 8 ianuarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

cât de slab sunt…Cum mă omoară lumina puternică, oboseala excesivă, neputinţa de a dormi. Cum mă omoară o muscă…un lucru banal în aparenţă.

Spre seară, Dumnezeu mi-a ridicat boala pe care am cărat-o de vreo 7 zile, din prima zi a anului, în trup. Şi atunci m-a potopit o pace adâncă, plină de har, o stare beatudinală…după care am plâns violent minute în şir. Un plâns plin de har, care mi-a scăldat durerea în har şi mi-a anihilat-o.

O, Doamne, câte de slabi suntem…şi cât de mult aştepţi Tu ca să ne încălzeşti durerea noastră! Însă, fără această durere plină de har…nu putem să vedem ce *preţ incalculabil* are viaţa noastră.

Dumnezeul meu Cel preabun mi-a reamintit cât de importante sunt *proiectele noastre teologice* şi cât trebuie să mă nevoiesc pentru ele, alături de acesta, de la nivel online. Toate trec ca un sunet…Atât de repede…

Te îmbrățișez cu mâinile amândouă dacă *mă înțelegi*

Clipele[67] singure sunt clipe dificile, extenuante, sunt clipe decisive.

Dacă cazi pe parchet, din cauza durerii şi nu mai poţi să te ridici de-acolo, timpul se suspendă şi în locul lui rămâne o aglutinare de idei, o continuă pendulare între nădejde şi disperare, între rugăciune ţipată, oftată, dureroasă şi nervozitatea de a nu te putea ridica de acolo.

Înţelegi importanţa mersului, a sănătăţii, a liniştii interioare când nu o mai ai decât la cote minimale. Abia atunci ştii cât de *rezonabilă* e grija de sănătatea şi de timpul propriu.

*

[67] Articol din 11 ianuarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Cui să spui lucruri care nu pot fi *înţelese* de oricare?!

*

Invidia este o formă de vitalitate sinucigaşă. Cu cât încerci mai mult să negi *simpatia* faţă de cineva – fapt care stă la temelia invidiei – cu atât *te sleieşti* de putere creatoare, de bucurie, de spontaneitate.

Invidiosul devine, pe zi ce trece, un om nespontan, acru, închis în sine, pentru că păşeşte/ se scufundă în sentimentul că altcineva e motivul pentru care el *nu poate* fi om împlinit.

Însă esenţa dramei invidiei constă nu în *întrecerea* cu altul ci în *lipsa de entuziasm* pentru ceea ce faci. Invidia urăşte de fapt *darul* lui Dumnezeu, entuziasmul, creaţia, pentru că nu înţelege că *a dărui, a te dărui* înseamnă *a fi mare*/ *împlinit*.

*

Recitesc oameni iubiţi mie, Sfinţi şi genii, şi simt, la fiecare pagină, cum acele pagini…ar fi putut *să nu fie scrise niciodată*.

Cele scrise de către ei au fost scrise *împotriva* întregii singurătăţi, ingratitudini şi nesimţiri din jurul lor. Şi ceea ce este cel mai uluitor e că drama asta *se repetă* cu fiecare în parte.

*

Nu am învăţat nimic esenţial din istorie în materie de *generozitate*. Am înţeles însă ceva esenţial în materie de distrugere a altora: *tăcerea* e tot la fel de decimantă ca şi *glonţul*.

*

M-am trezit din boală cu o sensibilitate enormă la naturaleţea sau falsitatea mâncării. Boala a fost un fel de *academie* a stomacului. Dintre toate mâncărurile îngurgitate după, am simţit numai apa, berea, sucul de zmeură şi portocalele.

În rest…mănânc lucruri moarte, lucruri care nu ajung deloc la stomac, care nu sunt după noile *aspiraţii* ale stomacului meu şi pe care mintea nu le detectează. De aceea, după două-trei minute de stat la masă nu mai am poftă de mâncare.

*

Libertate interioară nu înseamnă să faci tot ce poţi să faci. Eşti liber duhovniceşte când poţi să ai libertatea de *a bucura* pe un altul mai presus *de aşteptările* lui şi ale tale.

Adevărata libertate nu te face liber numai pe tine ci înseamnă o libertate/ o eliberare împreună cu mulţi alţii.

*

De ce prostia este *repugnantă*? Pentru că simţi că înseamnă o viziune *anapoda* sau *depăşită* asupra vieţii.

Nu repugnă prostia decât celui care s-a luptat cu ea în el şi în alţii. De fapt nu ne e silă decât de lucrurile cu care *ne-am luptat* şi *ne luptăm zilnic*.

*

Viaţa duhovnicească e subiectul cel mai prost înţeles de către mulţi dintre creştinii ortodocşi. Ea este confundată ori cu *pietismul* ori cu *activismul autoritar*.

Cel care vrea numai simţirea harului fără luminarea minţii, adică spiritualitate fără teologie, e un pietist, un sentimentalist fără cap, iar cel care vrea să ajute trupul şi să aducă bunăstare oamenilor fără să îi şi schimbe interior e un activist al prosperităţii fără simţul îndumnezeirii.

Însă viaţa duhovnicească presupune o experienţă a comuniunii cu Dumnezeu a omului în integralitatea lui, pentru ca omul să se îndumnezeiască.

Viaţa duhovnicească nu e *un alt fel de a trăi*, adică o modă perisabilă, ci este viaţa adevărată a omului, e viaţa bisericească, e viaţa noastră în şi cu Hristos Dumnezeu întru care ne bucurăm de Mântuitorul vieţii noastre.

Tocmai de aceea criticile omului duhovnicesc la ambientalul vieţii seculare sunt critici venite tocmai din acest *fundament* al comuniunii cu Hristos, de la care învăţăm să ne simţim în atmosfera veşniciei şi nu a istoriei căzute.

Dacă Dumnezeiescul Pavel vorbea despre faptul că are *mintea* şi *sensibilitatea* lui Hristos asta însemna că gândeşte, simte, acţionează din mijlocul relaţiei lui directe, nemijlocite cu Hristos.

Şi Pavel spunea adevărul şi acesta e adevărul: viaţa duhovnicească e viaţa noastră cu Hristos Dumnezeu, din mijlocul căreia vorbim cu autoritatea vie, directă a lui Hristos, pentru că El este mereu cu noi şi ne învaţă pas cu pas ce vrea Hristos de la noi în epoca noastră şi în fiecare epocă.

*

Am repulsie faţă de diminutivările de nume personale. Nu îmi place să spun *Costel* unui om pe care îl cheamă *Constantin* şi nici *Miti* sau *Mitică* unuia pe care îl cheamă *Dumitru*.

Diminutivările de acest tip mi se par *o luare în derâdere* a omului ca atare. Pentru mine ele stârnesc hazul…în anumite contexte, pentru că sunt o luare în batjocură a omului ca atare.

*

Traducând aseară pe Părintele Stephen Freeman mi-am dat seama că şi eu cunosc *criza existenţială*, ca şi Sfinţia sa, de foarte devreme. M-am întâlnit cu moartea, cu moartea celor iubiţi, din primii ani de viaţă.

Moartea mi-a devenit o certitudine irefutabilă, o normalitate non-reparatorie de foarte devreme.

Moartea urâtă, survenită în urma accidentelor de maşină, a spânzurării sau a unei boli

depersonalizante, mi-a devenit cunoscută cu multă forţă.

Ea m-a umplut de gravitate, de singurătate şi de încremenire în sine. Am început să port singurătatea morţii în mine ca pe un participiu al vieţii.

Moartea are pentru mine valenţele vieţii, ale unei vieţi care o încorporează, care nu se luptă cu ea dar o suportă extrem de dureros.

*

Mă terifiază capetele goale care umblă în frigul iernii. Pentru mine nu e *un supliciu* mai mare decât să văd oameni bătându-şi joc de sănătatea lor cu 0 luciditate trufaşă.

Am o singură explicaţie pentru asta: nu dau doi bani pe creierul lor, pentru că nu cred că au de produs *ceva unic* prin intermediul lui.

Cineva care ştie cât de preţioasă e sănătatea dar şi timpul pentru om nu îşi permite *să ia în derâdere* aceste două componente sine qua non[68] ale unei mari creaţii.

*

Nu am înţeles niciodată de ce trebuie să ai *aspiraţii mici* sau de ce trebuie *să imiţi* idealurile altora de viaţă când tu eşti o persoană unică.

Nu am găsit mulţi creştini ortodocşi care să înţeleagă ce înseamnă *unicitatea lor personală* cât şi ce înseamnă să îşi *personalizeze unicitatea lor ontologică*.

Tocmai de aceea au stupoare, foarte mulţi, la ceea ce e *personal*, unic, viu, incandescent şi preferă repetiţia, colajul, nota de subsol, citaţia din alţii.

Însă niciun Sfânt nu poate fi *citat* în sprijinul vieţii tale dacă nu eşti şi tu un Sfânt.

Iar dacă eşti un om al sfinţeniei nu mai simţi nevoia continuă de referenţialitate, de citare din alţii, pentru că simţi că ai ajuns *de un cuget* şi *de o simţire*

---

[68] Expresie latină: *fără de care nu se poate*.

cu ei iar citarea altora e deja un lucru redundant, pentru că toţi înţeleg că ce spui *e adevărat*.

Bineînţeles, toţi care trăiesc ca şi tine comuniunea, conglăsuirea cu Sfinţii.

*

Pe partea dreaptă, sus, a platformei noastre există un widget care contorizează numărul celor care sunt abonaţi prin RSS-uri la conţinutul a ceea ce scriem. *Feedburner* ne spune că sunt X listeners, abonaţi la noi.

Există un număr de 5-7 inşi care ne manipulează în continuu această listă infimă de abonaţi – în comparaţie cu cititorii noştri – prin aceea că o sporesc sau o micşorează în funcţie de frecvenţa cu care scriem.

De ce fac asta? Pentru ca *să ne pedepsească* când *nu le place* ceea ce scriem sau se pun din nou în rândul abonaţilor, când, se pare, că noi *revenim* la lucruri *pe placul* lor. Nişte *manipulatori justiţiari*…

Acest lucru e observabil de către toţii…

Există şi un alt lucru *observabil* doar de către noi…şi manipulatorii noştri de ocazie ştiu acest lucru, pentru că au nişte bloguri dezonorante pe undeva, prin larga blogosferă cu lucruri de duzină: au început să ne citească *numai pe taguri*.

Nu mai caută probleme *minore* [pentru că am ironizat de mai multe ori acest lucru în mod public], ci acum caută tagurile, care nu duc la articolele *noastre*…ci numai la articole *despre alţii*.

Cine sunt manipulatorii? Oameni mici şi invidioşi…dar care se bucură să îşi ridice la tine articole, care le vizează gruparea sau orientarea gândiristă.

De ce am scris acest lucru? Pentru că manipulatorii noştri din 2006, 2007, 2008 nu au învăţat nimic esenţial nici până în 2009: nicio astfel de şicană *nu ne opreşte* din drum şi nicio ameninţare *nu ne sperie*.

Nu scriem lucruri pentru ca *să placă* unuia sau altuia, ci pentru că ştim că ele trebuie *să instruiască*

pe oamenii care privesc şi vor privi din ce în ce mai serios mediul online.

Deci nu scriem pentru manipulatorii noştri pietişti, pentru cei rămaşi în urmă, pentru eterodocşi sau revanşarzi ci pentru oamenii care vor, cu adevărat, *un sprijin* în viaţa lor, *o orientare globală* asupra lucrurilor şi nu una *fragmentară*.

*

Putem să spunem deschis lucrurile: *Teologie pentru azi*[69] a fost şi este *un proiect de familie* prea mare pentru aşteptările cotidiene şi prea neînţeles prin generozitatea şi profunzimea lui.

Când m-am uitat zilele astea la arhiva blogului, în moment ce încercam să fac pdf-ul unei luni, am înţeles că m-am epuizat iarăşi enorm de mult, în scurt timp, şi că am scris totul cu o inconştienţă ieşită din comun în ceea ce priveşte surmenarea mea interioară.

O parte din boala mea ţine de această *surmenare generoasă*…

Mă enervez şi eu, mă apucă groaza când mă gândesc la cât am muncit la nivel online şi la cât s-au satanizat oamenii din jurul meu, la contactul cu cele scrise, în loc *să se înduhovnicească*.

Comentariile s-au sistat precum gazul din Rusia…dar s-au înmulţit cititorii şi, mai ales, plagiatorii. Găsesc idei şi atitudini, care ne sunt proprii, în fiinţa altora…dar care ar băga mâna în foc că nu ne-au citit niciodată.

De unde atâta aversiune faţă de lucrurile care *le plac* la noi? Ce enervează mai mult la noi: *conştiinciozitatea* cu care scriem, *profunzimea* a ceea ce scriem sau *gratuitatea* a ceea ce facem? Cred că toate la un loc…

*

Păcatul împotriva Sfântului Duh este păcatul *împotriva darurilor* lui Dumnezeu din oameni.

---

[69] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/.

Cine neagă, cu obstinaţie, realitatea harului lui Dumnezeu din oamenii Săi…săvârşeşte păcatul împotriva Sfântului Duh, care nu se iartă nici acum şi nici în viaţa veşnică, pentru că e un păcat făcut *cu conştienţă* şi, mai ales, *îndreptat împotriva* lui Dumnezeu.

Când urăşti sau invidiezi pe cineva pentru că e bun, iubitor, smerit, sfânt, extraordinar atunci *urăşti* pe Dumnezeu care i-a dat să fie astfel.

Păcatul împotriva Sfântului Duh e păcatul împotriva lui Dumnezeu, a Dumnezeului iradiant din totdeauna, a Dumnezeului viu, Care ne umple pe noi de darurile Sale.

*

Munca noastră online ne-a învăţat, din plin, *duplicitatea* oamenilor ortodocşi sau nu, cruzimea lor, barbaria lor, nesimţirea lor…şi, prea puţin, *duhovnicia* lor.

O mărturisesc cu cea mai mare nefericire: nu am găsit la nivel online niciun ortodox român care să creeze cu generozitate debordantă şi cu amprentă duhovnicească.

În tot onlineul ortodox mondial – şi cred că îmi daţi credit că ştiu ce spun – în afară de Părintele Stephen Freeman nu am găsit un alt om, în mod zilnic, *duhovnicesc*. Şi ar fi fost astfel şi dacă nu ar fi scris la nivel online, pentru că ceea ce scrie acum la nivel online ar fi scris şi spus în alte conjuncturi, pentru că acesta este el.

Oameni *duhovniceşti* de ocazie sau care sunt *duhovniceşti* numai când nu te iei de ei am găsit cu duiumul. Dar duhovniceşti *tot timpul*, în fiecare virgulă pe care o scriu şi în fiecare gând pe care îl depun în faţa altora n-am găsit…ceea ce înseamnă că e *dramatic*.

Suntem cu toţii ortodocşi dar nişte ortodocşi din care emană prea puţină principialitate, cunoaştere, iubire, smerenie, iertare…şi, mai ales, muncă.

Tocmai de aceea sunt milioane de bloguri şi saituri cu prostioare, imagini şi ştiri deşucheate şi prea puţine bloguri ortodoxe: pentru că ortodocşii nu prea

sunt *ortodocşi*. Se tem să aibă *profunzime* şi *infinită generozitate dialogică*.

Acesta e semnul că nu gândesc şi simt ortodox tot timpul. Şi când eşti ortodox *doar în anumite momente* nu ai *îndrăzneală duhovnicească* spre fapte bune.

*

Dracii se tem cel mai mult de *sinceritatea* virtuţilor şi a emoţiilor noastre. De aceea caută ca ele să fie *afectate*, edulcorate.

Aşa am învăţat că nu e de ajuns să fii *doar om duhovnicesc*, adică om care trăieşti şi gândeşte întru harul lui Dumnezeu – pentru că sunt mulţi care trăiesc astfel în Biserica noastră – ci că trebuie să ai şi mai mult decât atât: înţelepciunea de *a nu fi nesimţit* cu cei care văd darurile tale duhovniceşti şi vin către tine şi de *a şti să comunici eficient* despre viaţa ta cu Dumnezeu.

Noi, în România, avem mulţi Părinţi şi Maici duhovniceşti dar care vorbesc *o limbă de lemn ortodoxă* şi *teologică* greu de înghiţit.

Deşi, la nivel interior ei se schimbă continuu, modul în care *gândesc* şi, cu precădere, cum *explică* ceea ce gândesc e anacronic, vetust, fără personalitate.

Şi de aceea, mulţi dintre tinerii ortodocşi români vorbesc *ca ei*, îi imită într-un mod grosolan şi se mărginesc la lucrurile pe care le ştiu şi le propun aceia, deşi observă, cu vârf şi îndesat, că ei nu mai sunt *proprii* înţelegerii lumii în care trăim.

Asta pentru că ortodocşii nu sunt, din punct de vedere duhovnicesc, *critici* cu lucrurile învechite, redundante sau neinspirate pentru clipa de faţă.

Nici eterodocşii români nu sunt *mai de soi* din acest punct de vedere.

Reticenţa la *schimbare*, la nou e o reticenţă venită dintr-un *minus* de înţelegere duhovnicească şi nu dintr-un *plus* de duhovnicie.

*

În primii ani ai convertirii mele credeam, cu o naivitate frumoasă, că oamenii duhovniceşti *înţeleg totul* şi că, dacă mă împrietenesc şi mă confesez lor am să aflu *răspuns* la toate întrebările şi dorurile mele.

În proporţie de 70% aveam dreptate.

Am întâlnit şi am trăit pe lângă oameni Sfinţi şi duhovniceşti profunzi, le-am ucenicit sau am fost prietenul lor intim, de conştiinţă, direct sau indirect…însă mi-am dat seama, pe viu, că şi oamenii duhovniceşti pot fi şi, unii sunt, *anacronici*.

De ce? Pentru că *nu mai vor*, din diverse motive personale, de la un moment dat, să fie proprii *ritmurilor* lumii cu care sunt contemporani, ori dintr-un exces de dezamăgire ori dintr-un exces de atenţie sau de pudicitate.

Nu am găsit până acum un om duhovnicesc *perfect lucid* şi *racordat în mod curent* la realitate, chiar dacă, într-o anume profunzime, e mereu cu Domnul. Asta m-a dus să înţeleg faptul că nu trăiesc continuu *armonia* dintre viaţa de acum şi veşnicie.

Pentru mine nu există *o sincopă* între viaţa de acum cu Domnul şi viaţa cu El în veşnicie.

Eu nu simt că lumea de acum e *fără Dumnezeu*. Ci mă simt *foarte bine* în ea, împreună cu El, după cum m-aş simţi în cer. Diferenţa dintre acum şi dincolo e una de *intensitate a relaţiei* cu El şi nu de *stare*.

Şi acum şi dincolo sunt şi voi fi cu El şi de aceea starea mea cu El nu mă face *să dispreţuiesc* nici lumea de acum şi nici pe cea de dincolo, pentru că El e Domnul întregii lumi, al întregii existenţe, deopotrivă Domnul timpului şi al veşniciei.

*

Când Domnul *m-a convertit deplin* la dreapta credinţă, prin minunea revoluţiei române din 1989, am înţeles din start că de acum încolo trebuie *să muncesc continuu* pentru cunoaşterea, iubirea şi prezentarea vieţii ortodoxe.

De aceea am citit, scris, căutat, găsit oameni, cărţi, Sfinţi, Sfinte Moaşte, Sfinte Icoane, Biserici, Mănăstiri etc. pentru ca *să cuprind* tot cât pot

cuprinde despre credinţa mea şi despre oamenii care au trăit-o şi o trăiesc şi asta fac şi astăzi şi voi face până la sfârşitul vieţii, pentru că *convertirea reală* este *un dinamism neîntrerupt*.

De aceea nu pot să înţeleg un ortodox care se scârmă în nas toată ziua, unul care merge cu şuşoteli şi afaceri, un ortodox diletant şi farsor, pentru că, pentru mine, ortodoxul este un om *mereu în lucru*, mereu în dragoste, mereu atent, delicat, emoţionat, nerăbdător de *a se întâlni* cu noul, doritor de frumos, de bine, de extaziant.

Însă, peste tot, dau de ortodocşi *mici* la suflet, fricoşi, diletanţi, impostori, promit una acum şi mâine nu te mai cunosc, răzbunători, reci, calculaţi, deloc muncitori dacă nu le iese banul la afacere. Mulţi dintre ei sunt agnostici, catolicizaţi, protestantizaţi la minte sau pietişti.

Dacă aş gândi totul în parametrii lucidităţii nu cred că aş mai putea să dorm.

Din fericire sunt acaparat de rugăciune şi de munca mea teologică încât nu mai văd dezastrul teologic şi moral al confraţilor mei, pentru care sufăr în mod teribil.

Dumnezeu *îmi închide ochii* de multe ori ca să nu văd stricăciunea ontologică şi fărădelegile din jurul meu.

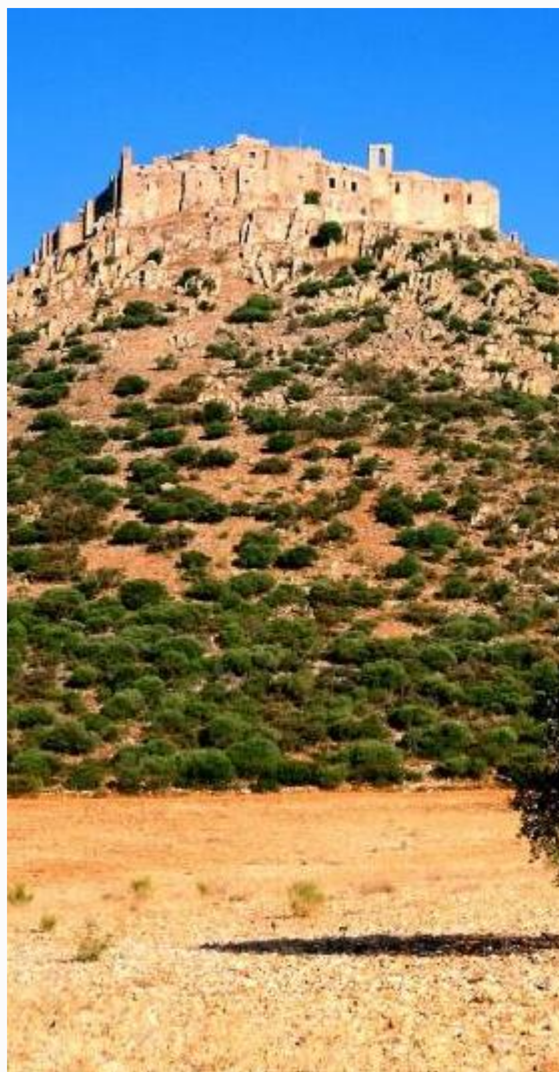
Da, nu ştiu dacă le-aş putea face faţă.

Dumnezeu nu greşeşte niciodată…

Dacă nu îmi dă *să văd* sau *să trăiesc* ceva anume înseamnă că *e cel mai bine aşa*.

Cunoaşterea trebuie să-l transfigureze pe om şi nu să-l coboare în abisul deznădejdii.

7.777.777 x 7.777.777 = 60.493.815.061.729. Întrebarea e: de ce *un singur 7* la rezultat, dacă *am înmulţit* pe 7 numai cu 7?

Mihail Eminescu[70] a evitat să folosească în scrisul său cuvântul *zid*.

În loc de *zid* – românizat din slavonă – folosea varianta latină: *murus, muri* = zid. De unde *mural* = *ceva aflat pe zid*. Expresia cea mai uzitată: *pictură murală* = pictură făcută pe zid, pe zidul Bisericii.

*

[70] Articol din 12 ianuarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Când vorbea despre dragostea sexuală, Eminescu folosea cel mai adesea cuvântul *amor* şi nu *dragoste*. Tot un cuvânt latin, pentru că vine de la: *amor, amoris*. În latină însă însemna, mai întâi, *dragoste, iubire*, pentru ca în cele din urmă să însemne *sexualitate între doi parteneri de sex opus* şi chiar *sexualitate homosexuală*.

Tocmai de aceea, pentru noi, *amorul* are astăzi mai multe în comun cu *amoralitatea* decât cu amor = dragoste, folosindu-se *ultimele* şi nu *primele* semnificaţii ale cuvântului latin.

*

De ce *mor* se află în *amor*? Am observat în studiul nostru ceva recurent la Mihail Eminescu, faptul că el înţelegea adesea actul sexual ca pe *o plonjare* în moarte.

Intimitatea, sărutul, îmbrăţişarea seamănă mult la el cu extincţia, pentru că el vrea să *se stingă* împreună cu iubita lui sau *să rămână mereu astfel* sau să *nu îi vadă* nimeni iubindu-se.

Iubirea romantică dorea *să se ascundă* de ochii lumii. Iubirea romantică era *o moarte pentru alţii* şi o viaţă, exclusiv, în doi. Era un egoism în doi.

Faptul că iubirea se consuma pe furiş, tainic, în alte vremuri şi *intimitatea* era personală… acest lucru e ceva deplin contrastant cu dragostea postmodernă, care e la vedere şi este epurată de intimitate.

Sărutul lasciv pe stradă înseamnă *o dezintimizare* a dragostei, pentru că şi alţii participă vizual la dragostea ta.

Filele video erotice, personale, ale profesoarelor românce, care au ajuns pe net şi au făcut atâta vâlvă, nu înseamnă decât *o dezbărare* de intimitatea în doi pentru o intimitate *open free*[71].

*

Pus la zid are valenţe executorii. La fel şi *încolţit de situaţie*. Dacă pentru alţii *punerea la zid*

---

[71] În engleză: *deschisă gratuit*.

înseamnă omorârea lor, pentru noi expresia ca atare a rămas doar cu valenţe metaforice, exprimând nevoia financiară cel mai adesea, care ne constrânge la acţiuni disperate.

Încolţirea trimite la hăituirea animalelor sălbatice. Porcul mistreţ, căprioara, iepurele de câmp sunt *încolţiţi*, sunt încercuiţi, sunt în focul puştii…

*

De ce *ruşinea* nu mai e *o constrângere interioară*? Pentru că ruşinea are tot mai puţine valenţe morale pentru contemporanul nostru.

Pentru un creştin ortodox ruşinea e *o luare de contact* cu păcatele noastre. Ruşinea păcatului de la spovedanie, stânjeneala de a face anumite gesturi în anumite locuri, pudoarea de a vorbi despre sine sau de a se propune…au cu toate valenţe teologice.

Pentru noi morala e *teologică* şi niciodată altfel şi teologia e *fundamentul* moralei şi nu invers. Relaţia cu Dumnezeu naşte comportamentul faţă de Sine, faţă de noi, faţă de semeni şi creaţie în ansamblul ei.

De aceea nu acţionăm pe baza unor coduri sociale, de comportament, de grup…ci pe baza Revelaţiei dumnezeieşti.

A nu te răzbuna, a ierta, a iubi, a nu minţi, a nu fi curvar etc. nu sunt *imperative morale în sine* pentru noi, pe care le împlinim fără niciun scop, ci aceste manifestări morale sunt *expresii ale voii* lui Dumnezeu, Care *ne vrea* astfel.

Morala ortodoxă e revelaţională, tradiţională şi ontologică. Ea are racordări cu Tradiţia şi Scriptura, cu modul de nevoinţă ortodox şi îndumnezeieşte fiinţa noastră.

A nu fura, a nu curvi, a nu minţi, a ierta etc. au repercusiuni directe, imediate, îndumnezeitoare în fiinţa noastră şi, împlinind poruncile lui Dumnezeu, înţelegem cât de mult ne personalizează acestea, cât de mult ne fac să fim ceea ce El doreşte să fim.

*

Am un dicţionar în care, după cuvântul *sfânt*…vine cuvântul *şfanţ*. *Nu am niciun şfanţ* = nu am niciun ban…

Adică, lângă sfinţenie, stă materialismul, profitul şi, implicit, profitorii…

Chiar: nu mai există niciun cuvânt între *sfânt*…şi *şfanţ*?

*

Cunoaşteţi expresia: *mi-a întors maţele pe dos*? Dacă aţi fost la tăiatul porcului ştiţi cum *se întorc* maţele pe dos, cum se spală, cum se râcâie…

Dacă cineva *îţi întoarce* maţele pe dos înseamnă că ţi-a spus vreun cuvânt sau *ţi-a făcut vreo fază de zile mari*, ceva la care nu te aşteptai. Asta în sens negativ.

Nesimţirea lui *mi-a întors maţele pe dos*.

Era o mizerie insuportabilă acolo…*de ţi se întorceau maţele pe dos*.

Adică a fost un om dezgustător, pe care *nu mai poţi să îl înghiţi* [deşi *nu îngurgităm* pe nimeni...] sau te-ai întâlnit cu o privelişte care te-a făcut *să îţi vină să vomiţi*.

Însă locul *ingurgitabil* este locul murdărit de către un om vicios, nesimţit, insolent, bădăran la culme. Amprenta lui devine amprenta locului.

De aceea, la polul opus, cu maximum de pozitivitate, este expresia: *omul sfinţeşte locul*. Cum îl sfinţeşte? Prin tot ceea ce este şi prin tot ceea ce face. Ai cu cine vorbi, ai cu cine te înţelege, se vede în toate ale sale o ordine duhovnicească, cumsecădenie, ospitalitate.

De aceea, *omul duhovnicesc*/ *omul bun* e omul „care e bun să îl pui la rană”, e ca un plasture vindecător, e un medicament, e miere pentru răni, e har pentru doruri.

*

Am un simţ scăzut, care merge până la absenţă…faţă de ceea ce înseamnă *posesiune*. Mie

îmi place *să fac*, să întreţin…dar mai puţin sau deloc *să stăpânesc*. De ce? Pentru că trăiesc lucrurile ca *posesiuni* ale lui Dumnezeu, de care mă bucur, fără să mă simt *legat* de ele.

A stăpâni e un verb rece, enervant pentru mine. Pentru că mie îmi place *să fiu împreună cu*, să am ceva *împreună cu alţii, să văd împreună lucrurile*. Tocmai de aceea am oroare faţă de bani…deşi ştiu că fără ei nu pot face nimic în lumea aceasta.

Însă, dacă nu am simţul posesiunii egoiste….nu înseamnă că nu sunt *realist*. Realitatea e că totul e nestatornic şi că nimeni nu stăpâneşte pământul prin moştenire de familie sau prin bani…ci moştenirea pământului se dobândeşte numai prin sfinţenie.

Fericirile vorbesc despre *moştenirea pământului* şi o primă interpretare e că *pământul* e *fiinţa noastră*.

Dacă o moştenim prin har, dacă ne deparazităm de vicii şi ne moştenim şi domolim sufletul şi trupul prin virtuţi atunci vom moşteni/ vom avea fiinţa noastră ca mântuire, acum iar veşnic vom avea comuniunea cu Dumnezeu, care e o formă de posesiune de sine în relația cu El.

Eu am oroare de tot ceea ce mă însingurează de alţii. De aceea nu îmi plac posesiunile, titlurile, banii, obiectele în mod congenital…pentru că acestea mă fac să fiu socotit unul, care *iau caşul de la gura altora*.

De aceea, orânduirea socială, puricată cu atenţie, e un maxim de nedreptate, pentru că nu îi împacă pe toţi, nu îi satisface pe toţi la modul personal şi nici nu îi stratifică,valoric, pe toţi.

Astfel că nici socialismul, nici democraţia, nici regalitatea, nici anarhia, nici autarhia *nu rezolvă toate* problemele tuturora. Iar, pentru *valoare*, trebuie să ai capacitatea de *a o înțelege* şi de *a o asimila*. Şi dacă nu poţi *să o vezi*…cum poţi atunci să dai fiecăruia *după propria lui valoare*?

Împărăţia lui Dumnezeu este însă formată din persoane care sunt valori în sine, cumuluri de virtuţi, care nu se văd decât *în relaţie* cu alţii şi, în acelaşi

timp, improprii relaţiei cu alţii, tocmai de aceea îşi şi dau unii altora întâietatea.

Acolo unde stăpâneşte dragostea şi smerenia întotdeauna cuvintele adună, unifică, bucură, întraripează, la fel şi faptele…şi nu dezunifică nici interior şi nici comunitar.

*

Nu am trăit niciodată într-o *comunitate duhovnicească* mai mare de 3 sau 4 inşi. Şi numesc *comunitate duhovnicească* pe oamenii care sunt prieteni în toate: şi în gânduri şi în atitudini şi, pentru câteva zile sau un timp anume, trăiesc împreună spre edificarea lor duhovnicească.

Tocmai de aceea nu ştiu unde aş putea trage în piept frumuseţea teologică şi ascetică a *comunităţii duhovniceşti reale*.

Paradigma comunităţii duhovniceşti a Sfântului Paisie Velicicovski sau a Fericitului Serafim Rose sau a câtorva chilii de la Sfântul Munte Athos îmi dau cele mai frumoase reverii când aud cuvântul…*comunitate*.

Paradigma *comunităţii duhovniceşti* înseamnă pentru mine: slujbe în comun, comentarii în comun, citiri în comun, scrieri în comun, muncă în comun, destindere în comun, confesiuni despre orice în comun.

Însă ea nu poate apărea decât între oameni duhovniceşti abisali. Amatorismul în acest domeniu se transformă în luptă pentru putere decizională, certuri pentru prostii şi o despărţire cu gust amar.

*

De 70 de ori câte şapte…înseamnă mereu, întotdeauna. Să iertăm întotdeauna. Să trecem întotdeauna peste nesimţiri şi certuri buruienoase.

Însă, din practică, observ că e mai uşor *să ierţi* decât *să construieşti lucruri admirabile pe iertare*.

Însă iertarea, dacă nu devine *un impuls* spre sfinţire, rămâne *o banală faptă morală*.

*

Mentalitatea de tip scolastic vede faptele bune ca un lucru *lângă* un alt lucru, fără legătură internă între ele. Un fel de cărămizi, care niciodată nu devin…*Casa poporului*.

Pentru un ortodox, fapta bună nu înseamnă *o eliminare* a unei pietre din sacul de pietre de moară pe care l-am avea în spate…ci un fel de *detergent* care curăţeşte atât sufletul cât şi trupul pentru ca să fie *penetrate* de slava lui Dumnezeu.

Pentru noi, faptele bune *au legătură interioară*, pentru că legătura interioară a lor e harul necreat şi harul e *detergentul* care ne umple de mirosuri dumnezeieşti.

Fapta bună e cea care se face *în* şi *prin* har şi harul e cel care *ne luminează*, ne înfrumuseţează.

Învelişul material şi mintal al faptei bune ascunde *miezul de har* al ei şi acela e cel care *ne sfinţeşte*.

Foarte mulţi ţărani ortodocşi cred că atunci când fac pomană…morţii *mănâncă* pe lumea cealaltă ceea ce le împart ei. Şi asta pentru că nu prea înţeleg sau aşa înţeleg ei *lucrarea harului* în cei adormiţi.

Harul lui Dumnezeu însă este *esenţa* pomenii, care se amestecă cu voinţa noastră de a ajuta, de a hrăni, de a milui şi harul dumnezeiesc e cel care *îi hrăneşte* pe cei adormiţi ai noştri.

La fel şi rugăciunea nu e *cuvinte* doar în aparenţă, pentru că, în fapt, ea este *mişcarea fiinţei noastre de către har*, ca să rostească *lucruri esenţiale* lui/ către/ în faţa lui Dumnezeu.

*

Cărţile Sfântului Moise sunt pline de expresia *înaintea Domnului*. Milostenia, rugăciunea, iertarea, iubirea nu te fac decât să fii…*înaintea* Domnului, cu El, sub ochii Lui, conviv cu El.

Pentru Biserică, prepoziţiile relaţionale sunt un fel de verbe incoative.

Înaintea, cu, sub, printre, întru sunt *prepoziţii soteriologice*, pentru că exprimă relaţia dintre Dumnezeu şi om în cadrul mântuirii personale.

Înaintea lui Dumnezeu, *cu*/ *împreună cu* El, *sub* stăpânirea Sa, Dumnezeu este *printre* noi, Dumnezeu este *întru* noi…ţin loc de *verbe de mişcare*, de acţiuni în mişcare.

Tabla înmulţirii a născut pui vii

Pe când[72] toată lumea alerga în lumi paralele, pe stradă şi în gând, deasupra *Facultăţii de Litere* ieşise o singură stea, una mare, singura, deşi nu era deasupra facultăţii ci, foarte sus, undeva, unde noi spunem că stă *cerul*.

Deşi există expresia: *Bagă-ţi minţile-n cap, că dau cu tine de pământ de nu te vezi!*, nu există şi expresia: *O să dau cu tine în cer*!

Eu aş prefera ca cineva *să mă arunce în cer* şi *să vină împreună cu mine în cer*, pentru că, atunci când cineva dă cu tine *de pământ*…ţi se rup şi coastele. Uneori mai mult…alteori mai puţin…

*

Tot intelectualul, ţăranul şi manglitorul se simte bine când ajunge într-un loc *curat*.

Priveam cum toată lumea [*priveam*...nu *vedeam*!], coborând în pasajul Universităţii, gusta dintr-o curăţenie care nu le era proprie[73].

Nu avem *simţul curăţeniei* dar îl avem pe cel al *dorinţei de curăţenie* sau pe al *moftului de curăţenie* sau pe al *imposturii de curăţenie*.

---

[72] Articol din 15 ianuarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

[73] Tocmai fusese *renovat*…şi aici vorbesc despre *starea de spirit* a celor care se bucurau de noua realizare a oraşului.

Tocmai de aceea *se alege praful* sau se aduce praf….oriunde s-a zidit ceva frumos. Numai că trebuie să mai treacă ceva timp pentru ca…*praful să se aşeze*.

*

Cum îţi poţi explica faptul că editura x[74] *retipăreşte* aceleaşi cărţi de vreo 18 ani…dar nu admite, în clan, pe niciun *neofit*? Ce fel de editură e aia care face ciorbă *numai în trib*?

Însă tribul nu are niciodată escapade în domeniul gustului. El mănâncă fasole de 100 de ani şi tochitură de ciuperci de 50 de ani. Acum, după Heidegger, Cioran şi Noica, nu vrei cumva să editeze pe cineva care *să întreacă* triumviratul?!

*

Penibilul are cuvinte puţine şi dinainte presimţite. E ca şi cum ai cere *zidului plângerii* să zică ceva despre Mesia…când el *Îl neagă* cu obstinaţie.

*

Se practică [din lipsă de timp sau din lipsă de inspiraţie?] transformarea articolelor de ziar în cărţi.

Ce se va întâmpla când voi pune blogurile noastre în câteva cărţi…iar ele nu se află printre cărţile noastre *principale*? E vorba de mii de pagini, înţelegeţi?!…

La ele vom anexa şi câteva DVD-uri bune, cu înregistrări făcute numai pentru dumnavoastră, *pentru care nu ne-a dat nimeni niciun şfanţ*, înţelegeţi?!…

Ceva *atât de gratis*…nu am mai văzut nicăieri!

*

Consider că prostul e *mai imprevizibil* decât cel mândru. Omul mândru are ceva inteligenţă sau,

---

[74] Editura *Humanitas*: http://www.humanitas.ro/.

posibil, şi o umbră de minte. Însă prostul nu îşi dă seama că e *prost*.

De aici şi imprevizibilitatea lui…atunci când îi pui o oglindă în faţă şi îi spui că *aşa arată el*, el, cel adevărat, când nu e *minţit* de nimeni.

*

Am nevoie de *o foarfecă*…cum avea Mircea Badea nevoie de *coardă*. Diferenţa e că nu am găsit nicio intrare de magazin care să te ducă la foarfeci. La fel stă treaba şi cu magazinele de haine pentru …oameni *clasici* în ceea ce priveşte îmbrăcămintea sau încălţămintea.

Bucureştiul, dacă nu are ceva *neapărat*…nu are veceuri confortabile, magazine fără fiţe şi aer de România. Aerul nostru e format numai din gaze de eşapament…şi dintr-o excesivă nesimţire pe metru pătrat.

*

Postmodernitatea a tăiat cordonul ombilical dintre *estetic* şi *etic* în mod definitiv, abisal. Tocmai de aceea nu tot ce e *frumos* e şi *bun* şi nu tot ce e *bun* arată şi bine.

Medicamentele arată, mai mereu, rău sau impersonal, dar fac mult bine.

O lenjerie sexy e mai totdeauna *apetisantă* [aşa *se zice* în domeniu, deşi nu e *de mâncare*] dar nu şi *morală*. Dacă îţi iei latex sau anumite desuuri e clar că eşti *centuristă*…chiar dacă nu practici *sportul* la vedere.

*

Există o directivă din 2008: nu ai voie să mai eutanasiezi câini comunitari. Am auzit-o astăzi.

Deci, dacă îl muşcă pe primar sau pe preşedintele ţării *unicameral* [Doamne fereşte!] …îl omorâm sau îl împăiem pe respectivul patruped?

Să nu se înţeleagă însă, că *câinele nu e prietenul omului*. Ba da! Numai că omul nu e *prietenul* câinelui…când *îl aruncă* pe stradă.

*

Astăzi am trăit o dezamăgire, *rară* cândva şi, una *curentă*, de la un timp: nu m-a îmbiat nicio carte din cele pe care le-am văzut. Adică, cartea m-a lăsat *rece*…De aceea sunt puţin frustrat acum: simt frustrarea negăsirii unui om, *care scrie* contemporan cu noi…şi nu cu alţii.

Pe stradă m-am întrebat şi n-am găsit niciun răspuns: ce fel de *nouă literatură* are România, dacă nu debutează măcar *100 de buni scriitori* pe fiecare an?

*

Am o mare prietenie cu cele…*trei puncte*. Punctele de suspensie…nu de suspans!…sunt *necuvintele* lui Nichita.

Când le situezi într-o frază sau la sfârşitul ei…îl introduci pe cititor în traductibilul nescris al glasului tău interior. Am zis pe *cititor* şi nu pe *găgăuţă*!…

Eu, cel care scriu, presupun că dumneavoastră înţelegeţi şi ce…nu scriu, şi pauzele mele de răsuflat, şi implicitele mele…Scrisul nu e numai *grafie* ci şi *experienţă*, experienţă comună sau rară, de care cititorul *are nevoie*.

De ce ar mai *citi* dacă s-ar simţi…*plin*? De ce ar mai citi dacă, nu ar mai vrea *şi altceva*, şi *altcumva*?

Iar cel care citeşte vrea să se verifice, să se caute, să se împrietenească cu spiritul altuia, pentru că de aceea taie frunză la câini citind şi pierzând timpul.

*

Cum sunt eu?!…Un om *serios* cu viaţa, cu timpul şi cu sine. Tocmai de aceea, din crezul profund că trebuie să las în urmă *o operă unică, personală* şi

inimitabilă – pentru că toţi suntem unici şi inconfundabili – , *mă consum* toată ziua.

Da, ştiu: e o epuizare *neprofitabilă* pentru sănătatea şi viaţa mea.

O să mor repede? E posibil…

O să mor neîmpăcat?! Nu-mi doresc asta…şi nu cred că voi muri neîmpăcat.

O să mor împlinit?! Probabil că da…

O să mor iubit? Da, de mulţi oameni, foarte mulţi în cer şi mai puţini pe pământ, cu care mă cunosc.

Rugăciunea plină de dor mi-a făcut mulţi *prieteni* în cer.

Sinceritatea debordantă, devotamentul şi recunoştinţa mea mi-au făcut câţiva şi pe pământ.

Sper să mai îmi fac ceva prieteni şi pe pământ, însă, se pare că nu găsesc, prea des, palmieri cu aripile foarte bine înfipte în pământ şi cu mintea în cer.

Adică oameni *realist de dumnezeieşti*. La ce rost să îţi faci *un prieten*…cu care nu vrei *să mergi* toată veşnicia la braţ?!

*

Hainele sunt *o copertă* a trupului. Cuvintele sunt esenţa cărţii. De la esenţă la copertă se traversează când ai ochiul aidoma unui microscop, care vede miile de straturi dintr-o jumătate de ceapă.

*

A traduce înseamnă *a fi congenial* cu autorul textului de tradus. Când traduc sunt în stare *să rescriu* textul de la cap la coadă.

Însă traduc, cel mai adesea…numai oameni pe care *îi înţeleg*. La cei pe care nu îi înţeleg – pentru că nu îi suport sau nu îi plac, pentru că nu au nimic cu mine – uit întreaga limbă.

Tradusul e *o iubire la prima vedere*…şi de aceea nu o poţi prostitua. Pe femeia pe care o iubeşti o intuieşti, o presimţi, o poţi aproxima…

*

Şi totuşi, domnilor şi doamnelor, un fapt remarcabil, ieşit din comun, s-a produs în România şi numai în România. Pe strada Zgurii, nr. 14, într-o vilă încă neretrocedată pe *legea Voiculescu*, o tablă a înmulţirii a născut pui vii.

Când s-au născut, puii matematicieni nu şi-au mai adus aminte de mărirea salariilor profesorilor cu 50%, nici de huiduielile extra-electorale şi de promisiunile intra-electorale, ci s-au dat cu toţi în curbură, în aşa fel încât 10 x 10 = cosinus din dreapta la pătrat.

Acum, *sursele noastre* [că şi noi avem *canale de scurgere...*] ne-au informat că aceşti pui sunt al 4-lea *ghinis buc* al Bucureştiului şi primul al *României a patra* şi că nimeni nu mai poate spune că o situaţie de criză nu poate fi trecută în mod delicat…dacă *matematica este cu noi*.

Nici preşedintele, nici armata, nici forţele antitero, nici alţii…nu mai sunt cu noi, ci doar matematica, care, născând în continuu pui vii, va duce la zburlirea din nou a leului şi la salarii comestibile şi după mai mult timp.

*

De ce nu m-am oprit aici? Pentru că am mai vrut *să scriu* câteva litere. Un articol, poate avea, în plus sau în minus şi câteva litere, după cum războiul din Gaza poate avea mai multe sau mai puţine victime, ca orice război cu interese decimatoare.

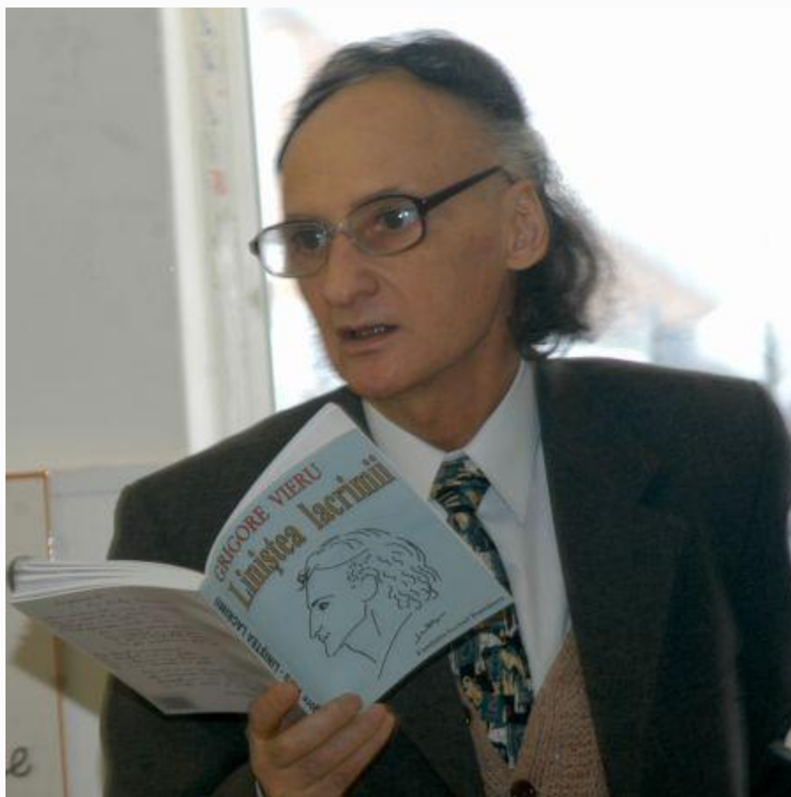
Dacă ne e rău, de ce să nu ne fie şi mai rău? Dacă ne e bine, de ce să nu ne culcăm pe-o ureche de piele de miel? Şi, dacă ne culcăm, nu stingem lumina?! Care lumină?!!!!…

Cel mai devastator lucru pentru omenire e că *Judecata de apoi* e o lumină *atât de mare* încât toate murdăriile vor fi dezgustător de evidente în oricare.

Inclusiv în mine şi în dumneavoastră…

Inclusiv, nu exclusiv!…

Unicii *mor* pe când timpul *trece*

Şi moartea[75] lui Olivier Clément[76], cât şi moartea lui Grigore Vieru[77] m-au luat pe nepregătite şi nu ştiu cum să reacţionez. Nu ştiu cum să mă raportez faţă de ei în sinea mea. Încă nu ştiu…

Doi unici în domeniile lor.

Despre Vieru abia spusesem, într-un podcast din 15 ianuarie 2009, că la plecarea lui, a lui Adam Puslojić[78] şi a lui Adrian Păunescu[79], poezia din descendenţa Eminescu-Stănescu va dispărea.

Teologii şi poeţii de geniu sunt *neînlocuibili*.

Poţi să pui un şurub, un tranzistor, să reuneşti două ligamente dar nu poţi *să uneşti*…trăirea profundă a cuiva cu o maşină, pentru ca să reproducem teologia unuia sau poezia altuia.

---

[75] Articol din ziua de 18 ianuarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[76] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Olivier_Cl%C3%A9ment.

[77] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Vieru.

[78] Idem: http://www.certitudinea.ro/articole/tema-de-gandire/view/adam-puslojic-pentru-noi-in-serbia-nichita-a-fost-poetul-absolut.

[79] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_P%C4%83unescu.

Pentru că trăirea profundă este *interioară* sufletului omenesc şi la noi rămâne…doar trupul. Şi vom îngropa două trupuri, în Franţa şi Basarabia, plângând, în multe colţuri ale lumii, pe cei doi şi, prin ei, pe alţi mulţi alţii, pentru care suntem *în lacrimi*.

Însă, dacă unii au auzit despre cei doi de la ştiri, zilele acestea, alţii sunt familiari cu ei pentru că i-au studiat şi cunoscut.

Şi când cunoşti un om, când îl intuieşti, chiar dacă nu eşti de acord cu unele cuvinte sau fapte ale lui…îi eşti *prieten*, pentru că *îl porţi* în tine.

*

Ce înseamnă de fapt…*a fi memorabil*? A fi un om, care, revii, după moartea ta, în amintirea celor care te-au cunoscut sau aud despre tine, într-un mod frumos, fascinant.

Îmi aduc aminte de Grigore Vieru ca de un om suplu, mereu afabil, cu un mod de recitare a versurilor care te făcea să vibrezi, să lăcrimezi, cu un păr plutitor şi ochi vii, îndrăgostiţi de prietenie, ageri…

Da, a rămas un poet memorabil pentru mine…

Şi pentru că l-am cunoscut, în mod direct, în atmosfera lui Nichita Stănescu[80] şi a lui Adam Puslojić şi a lui Marin Sorescu[81] tocmai de aceea nu îi pot *disocia* pe unul de altul.

Grigore Vieru a ajuns la o simplitate poetică plină de vitalitate, plină de românism congenital, nu învăţat la şcoală.

Până nu am vorbit cu Vieru, nu am înţeles *iubirea de România* pe viu. Până la el *dorul de România* era pentru mine o lecţie festivistă, chiar arogantă, în care credeam că se cuprinde tot ce trebuie să ştiu.

Însă când l-am văzut şi auzit pe Vieru vorbind despre cum *s-a riscat* pentru limba română şi pentru România atunci am înţeles că *iubirea de România* nu are nimic de-a face cu festivismul, cu discursurile grandilocvente, cu bătutul în piept, ci ea este…*o parte*

---

[80] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.
[81] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu.

adâncă din tine, despre care, atunci când vorbeşti, ca şi despre credinţă, eşti uluitor, exploziv, incredibil.

*

Pe Olivier Clément l-am cunoscut prin intermediul Părintelui Dumitru Stăniloae, l-am studiat într-un timp şi…l-am uitat, ca pe mulţi alţii. Am crezut că l-am uitat.

Când am văzut pe *Basilica*[82] vestea morţii sale…atunci mi-am adus aminte de părintele Dumitru, de el, de mulţi alţi teologi, care *au punctat* şi punctează istoria noastră, dar faţă de care nu manifestăm, din păcate, *mare reverenţă*…deşi ei sunt *învăţătorii* credinţei noastre.

Suntem indiferenţi faţă de cei care *întrupează* teologia….dar *le confiscăm* teologia, fără să-i *pomenim cu dragoste*.

*

Sunt dezamăgit faţă de multe lucruri. Scârbit…Nu sunt scârbit de păcatele oamenilor…ci de nesimţirea cu care ne ocupăm de lucruri *minore* în comparaţie cu *imensitatea* vocaţiei noastre ortodoxe.

Însă, se pare că minoratul în domeniul experienţei este însăşi *pedeapsa* lui Dumnezeu pentru cei care se uită la modul cum ard lumânările sau la cine intră în Biserică, dar nu au habar ce spun Sfinţii, ce spun dogmele Bisericii, ce le cere Dumnezeu lor, în clipa de faţă.

*

Pentru ce să faci lucruri *mari* într-o lume obsedată de scopuri *mici*, comerciale, de faţadă? Cred că acest gând a străbătut prin inima tuturor marilor oameni ai istoriei. De ce să faci lucruri care nu sunt *înţelese*, preţuite, acceptate la reala lor valoare?

---

[82] Idem: http://basilica.ro/stiri/teologul_ortodox_francez_olivier_clment_a_trecut_la_cele_vesnice.html.

De ce trebuie să trăieşti toată viaţa *neînţeles* şi, doar spre sfârşitul vieţii sau după câteva decenii sau secole de la moartea ta…unul, doi, zece, să vadă *cât de imens* ai fost tu?

De ce?! Pentru că astfel *te împlineşti* tu, cel care simţi şi trăieşti la parametri înalţi. Chiar dacă pentru nimeni altcineva, din timpul tău, faptele şi munca ta nu au nicio valoare specială, pentru tine reprezintă *împlinirea personală*.

Nu pot să trăiesc altfel.

Dacă viaţa nu e *o sublimitate* care nu se termină odată cu moartea, dacă nu e o fericire veşnică, nu are rost să o trăieşti. Aşa am gândit şi trăit din copilărie.

Dacă nu intuim că împlinirea vieţii noastre e *sfinţenia*, a fi cu Dumnezeu pentru veşnicie, nu putem *preţui* viaţa, nu o putem valora corect şi atunci sinuciderea ne pare o *salvare*, deşi e suprema non-valoare.

*

Doamne, Dumnezeul nostru, Dumnezeul milei şi al milostivirii celei negrăite, Cel care i-ai chemat pe robii Tăi la Tine, viaţă veşnică dăruieşte-le, după mare mila Ta iar pe noi ne miluieşte, ca un Bun şi de oameni iubitor.

Dă-le lor, Prea Bunule Împărate Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, ca să locuiască acolo unde străluceşte lumina feţei Tale şi să se umple ei de bucuria Ta, după care au tânjit toată viaţa.

Iar nouă, păcătoşilor robilor Tăi, dă-ne să ne aducem aminte de ei cu bucurie şi să ne rugăm unii pentru alţii, ca să vedem *cum ne umplem* de plinătatea adevărului şi a măreţiei slavei Tale.

Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Cel care vindeci pe cei slăbănogi şi întăreşti pe cei neputincioşi, Care dai viaţă veşnică celor care sunt plini de dragostea Ta, Cel care eşti preaslăvit împreună cu Tatăl Cel fără de început şi cu Prea Sfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin!

***

Pentru că dorul de tine…e ca dorul de România

lui Grigore Vieru[83]

Sunt sleit de puteri…
căci sunt plin de dor,
pentru c-ai plecat,
prietenul meu prior.

Te-ai făcut primăvară,
te-ai făcut un anotimp tăcut,
în care toate formele de-ntrebare
şi verbele mi-au tăcut.

Ştiu unde te-ai dus…
ştiu unde eşti şi cine eşti,
tocmai de aceea, frate,
despre limba română îmi vorbeşti.

Îmi spui să o ţin în braţe,
să o îmbrăţişez, să o păzesc,
după cum auzi că dorul e viaţă,
e un clocot dumnezeiesc.

Ştiu, mi-e greu…nu pot vorbi ca tine,
pentru că nu am suferit ca tine pentru ea,
dar voi îngâna – te asigur – la alţii, povestea:
despre poetul ce-n ochi o plângea.

*

Alte surse:

1. Grigore Vieru: *Evenimentul zilei*[84], *Basilica*[85], *Hot News.ro*[86].

---

[83] Poemul e scris de mine în acea zi.
[84] A se vedea: http://www.evz.ro/articole/detalii-articol/836159/A-murit-Grigore-Vieru/.
[85] Idem: http://www.basilica.ro/ro/stiri/poetul_grigore_vieru_pomenit_la_sfanta_liturghie.html.
[86] Idem: http://www.hotnews.ro/stiri-esential-5338045-video-murit-grigore-vieru.htm.

„Poetul Grigore Vieru s-a născut la 14 februarie 1935, în satul Pererîta de pe malul stâng al Prutului, fostul județ Hotin. Cursurile școlii primare și cele medii le-a absolvit în satul natal și în orășelul Lipcani, între anii 1950-1953.

A debutat editorial (fiind student) cu o plachetă de versuri pentru copii, *Alarma*, apreciată de critica literară drept un început de bun augur, în anul 1957. În 1958 a absolvit *Facultatea de Filologie și Istorie*.

În 1960 a fost numit redactor la revista *Nistru*, actualmente *Basarabia*, publicație a *Uniunii Scriitorilor din Moldova*.

În 1965 i-a aparut volumul *Versuri pentru cititorii de toate vârstele*, volum pentru care i s-a acordat *Premiul Republican al Comsomolului în domeniul literaturii pentru copii și tineret* (1967).

Prin volumul de versuri *Numele tău*, apărut în 1968, s-a produs o cotitură în destinul poetului.

Cartea este apreciată de critica literară drept cea mai originală apariție poetică. În chiar anul apariției a devenit *obiect de studiu* la cursurile universitare de literatură națională contemporană.

Trei poeme din volum sunt intitulate: Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Brâncuși, iar alte două sunt închinate lui Nicolae Labiș și Marin Sorescu. Asemenea dedicații apăreau *pentru prima oară* în lirica basarabeană postbelică.

În anii următori au apărut volumele *Mama* (1975); *Un verde ne vede!* (1976), pentru care poetului i s-a decernat *Premiul de Stat al Republicii Moldova* (1978); *Steaua de vineri* (1978), apărută la editura *Junimea* din Iați; *Izvorul și clipa* (1981), selecție din lirica poetului apărută la editura *Albatros* din București; *Scrieri alese* (1984), volum în care s-au adunat unele din[tre] cele mai frumoase poezii și cântece, medalioane, secvențe publicistice, volum, prefațat de cel mai de seamă critic și istoric literar al Basarabiei, Mihai Cimpoi; *Rădăcina de foc* (1988), la Editura *Universul*; *Curățirea fântânii* (1993); *Văd și mărturisesc* (1996), volumul selectiv de versuri, aforisme și confesiuni, scos de Editura *Minerva* în una din[tre] cele mai prestigioase colecții *Biblioteca*

pentru toți; *Acum și în veac* (1997), volum antologic, apărut la Editura *Litera* din Chișinău; *Cartea Vieții Mele* – volum ontologic de autor – 550 pagini – (2002).

Alături de creația sa poetică se situează și aceea de autor de manuale și abecedare în limba română (*Steluța*, 1970; *Abecedar*, 1974; *Albinuța*).

Grigore Vieru a primit, în 1988, cea mai prestigioasă distincție internațională în domeniul literaturii pentru copii: *Diploma de Onoare Andersen*.

A fost ales *deputat* al poporului (1989).

La 13 noiembrie 1990 a devenit *membru de onoare* din străinătate al *Academiei Române*, care l-a propus, în 1992, pentru *Premiul Nobel pentru Pace*.

Membru *corespondent* al *Academiei Romane*, din 23 martie 1993.

Decorat cu *Medalia guvernamentală a României „Eminescu – 150 de ani de la naștere”* (2000). Decorat cu *Ordinul Republicii*, laureat al multor publicații din România”[87].

***

2. Olivier Clément: SOP[88]/ *Basilica* 1[89] şi 2[90].

„La vârsta de 87 de ani, teologul ortodox francez Olivier Clément a trecut la cele veşnice, în seara zilei de joi, 15 ianuarie 2009, la Paris.

Născut în anul 1921 la Cévennes, acesta a făcut iniţial studii istorice. Oscilând între ateism şi cercetările în direcţia spiritualităţii asiatice, în cele

---

[87] Ibidem.

[88] A se vedea: http://www.orthodoxpress.com/index.php?group=display&action=info&page=342.

[89] Idem: http://www.basilica.ro/ro/stiri/teologul_ortodox_francez_olivier_clment_a_trecut_la_cele_vesnice.html.

[90] Idem: http://www.basilica.ro/ro/stiri/inmormantarea_teologului_si_istoricului_ortodox_olivier_clment_va_avea_loc_marti_20_ianuarie_2009_la_paris.html.

din urmă s-a convertit la Ortodoxie, la vârsta de 30 de ani.

Decizia i-a fost inspirată de parcurgerea operelor lui Nicolae Berdiaev şi Vladimir Lossky, cărora le-a fost, ulterior, *student* şi *prieten*.

Descoperind gândirea părinţilor creştini din Orient şi primind botezul în Biserica Ortodoxă, a devenit unul dintre *mărturisitorii remarcabili* ai Ortodoxiei în Occident, în cea de-a doua jumătate a secolului trecut.

După botez, a studiat teologia la Institutul Teologic Ortodox „Saint Serge” din capitala Franţei, institut al cărui doctor şi profesor a devenit. A ţinut cursuri şi la *Institutul Superior de Studii Ecumenice*, la *École cathédrale* (Centrul de formare al diocezei pariziene) şi la *Centrul Sèvres* (Facultatea iezuită), toate din Paris.

A desfăşurat o intensă activitate editorială, coordonând colecţia de studii ortodoxe „Theophanie” la Editura Desclée de Brouwer şi ca secretar de redacţie al revistei ortodoxe de limba franceză „Contacts”.

A fost autorul a peste 30 de lucrări de istorie, teologie şi spiritualitate creştină, unele dintre acestea fiind traduse şi publicate şi în limba română.

În paralel cu activitatea didactică şi editorial-publicistică desfăşurată, s-a implicat în viaţa şi misiunea Bisericii Ortodoxe din Franţa.

A fost consultant al Comitetului inter-episcopal ortodox de aici, între 1967-1997, şi membru al proiectului comun de dialog teologic ortodox-catolic şi al reuniunilor bilaterale ortodox-protestante.

A participat la înfiinţarea şi la acţiunile *Frăţiei Ortodoxe* din Europa Occidentală şi la diferite conferinţe inter-ortodoxe şi ecumenice.

Teologul francez a fost, de asemenea, interlocutorul unor personalităţi spirituale ale timpului său: patriarhul Athenagora, papa Ioan Paul al II-lea, părintele şi teologul român Dumitru Stăniloae, arhimandritul Sofronie, fratele Roger de la Taizé, întreţinând cu toţi relaţii amicale.

În toate întreprinderile sale, s-a dovedit extrem de atent la provocările modernităţii, cărora a căutat să

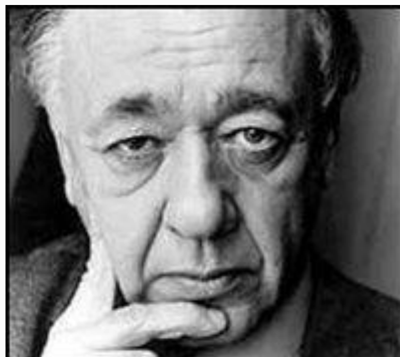
le răspundă într-o manieră creatoare şi regeneratoare, printr-o reflecţie profundă şi poetică, înrădăcinată adânc în Tradiţia Bisericii.

În decursul timpului, a fost distins cu titlul de „Doctor Honoris Causa” al Universităţii catolice din Louvain (Belgia), al Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Bucureşti şi al Universităţii „Sacré Coeur” din Connecticut (Statele Unite ale Americii)”[91].

---

[91] Idem: http://www.basilica.ro/ro/stiri/teologul_ortodox_francez_olivier_clment_a_trecut_la_cele_vesnice.html.

Pe motiv de Eugen Ionescu

Însemnări[92] din 13 iunie 1996

***

Eugen Ionescu[93] scrie *Elegii pentru fiinţe mici* în 1931. Acesta a fost volumul prim şi ultim de poezii al viitorului creator de teatru de geniu, care, însă, nu a fost apreciat de critica literară a timpului şi, în consecinţă, scriitorul a fost etichetat drept un om *lipsit de talent*.

Ceva dezolant, când priveşti din prezent spre trecut…Critica literară se autodesfiinţează atunci când nu surprinde măreţia oamenilor unici.

Însă, în poezia lui E. I. văd *vibraţia* copilăriei secundată de *o înţelepciune* dobândită în urma trecerii ei. Autorul îndeamnă pe cititor *să se joace*, să se considere una cu păpuşile.

El lasă versul dinadins să tresalte, să zburde, pentru ca el să corespundă fiorului pur al minţii copiilor.

Copiii nu conceptualizează viaţa. Ei nu *o gândesc*, aşa cum fac adulţii. Ei trăiesc şi atât. Sunt nepăsători la tot ce înseamnă istorie, probleme grave ale omenirii şi ale spiritului.

Copiii ştiu să se joace şi să viseze, închipuindu-şi astfel că trăiesc o viaţă *tot atât de bogată* ca şi aceea a oamenilor maturi.

---

[92] Articol din data de 19 ianuarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

[93] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu.

Dacă privim un copil care se joacă îi putem observa tenacitatea şi spiritul său înflăcărat de voinţă. El se joacă şi jucându-se îşi exprimă astfel sentimentele prin ceea ce face.

El aspiră, năzuieşte spre ceva anume.

Şi acum îi întreb pe adulţi: Nu faceţi şi voi acelaşi lucru? Ce faceţi atunci când construiţi sisteme filosofice, care să cuprindă întreaga existenţă? Ce faceţi când speraţi la o lume *mai bună*, în armonie şi bună înţelegere între oameni?

Ce rost au toate zbaterile voastre pentru un trai fericit şi cinstit? Nu sunt toate…*idealuri*? Desigur, sunt toate doar idealuri.

Dar oamenii maturi nu vor *să accepte* că, la rândul lor, şi ei se comportă ca nişte copii visători. Adultul visează pentru că, şi când era copil, a visat…

Adultul visează şi speră ca şi copilul.

Critica adusă lui Eugen Ionescu nu este fondată pentru că poezia sa nu a fost percepută în funcţie de dorinţele sale, de scopul pentru care a scris-o. El a scris pentru copii, pentru *fiinţe mici*, după cum spune încă din titlul plachetei de versuri.

El nu-şi *forţează* versul ci şi-l *mlădiază* după dorinţele sufletului, cu expresii şi nuanţe specifice fiecărui moment al creaţiei poetice. Acesta surprinde porţiuni de realitate, sentimente, idei abia schiţate la mintea şi vârsta copilăriei.

E normal ca într-o astfel de poezie el să nu poată fi filosofic sau un creator de stil.

Părerea mea este că poezia stilizată prea mult nu mai e poezie *desprinsă* din tine, nu îţi mai este intimă ci, într-un anume fel, ea devine una prefăcută, schimbată, străină.

Cine avea ochi de văzut nu putea trece peste poemul *Elegie*, un poem care mie îmi place foarte mult şi pe care îl redau aici în întregime:

Elegie

Prietene, să plângem:
o lacrimă va fi pentru frunza galbenă,
o lacrimă pentru trandafirul scuturat,
o lacrimă pentru fata moartă,

o lacrimă pentru durerea fiecărui om.

O lacrimă pentru fiecare piatră,
pentru fiecare pom,
pentru fiecare stea
şi pentru Ideal.

Nesfârşite sunt sufletele, pietrele.
Mi-e frică să merg: să nu le calc.

În această piesă a cărţii nu pot să nu remarc *o tonalitate* şi *o sensibilitate majoră*, două atribute ale adolescenţei şi nu ale copilăriei. Prin acest poem E. I. a arătat o greutate adâncă a fiinţei şi a trăirii sale.

Chiar şi numai pentru acest poem Ionescu trebuia să fie recunoscut de critica literară drept *un mare talent*, chiar dacă poemul, recunosc, a încălcat dorinţa exprimată în titlul volumului, pentru că exprimă în el *adolescenţa* şi nu *copilăria*.

Volumul de faţă ne prezintă un univers al copilăriei propriu, personal: „În ţara aceea nu deosebeşti piatra/ de pasăre sau duh: / sunt de vată şi carton” (*Ţara de carton şi vată*).

Fiecare obiect de joacă are *un suflet* iar Dumnezeul păpuşilor are „barbă albă”. Ţara lui are substrat material, însă, în mod principal, ţara lui e o lume interioară, este o lume imaginată.

Poetul ne şopteşte uşor, la ureche: „Copilul visează: nu-l trezi!” (*Ţara de carton şi vată*).

Păpuşa moare ca şi omul în *Moartea păpuşii*. Ea este plânsă, dusă la Biserica din mucava, făcută special pentru pitici, sicriul îi este confecţionat din carton, caii de la dric sunt din lemn şi ciocolată iar preotul care slujeşte îngroparea are „barbă de vată”.

Poemele lui Ionescu nu au conştiinţa esteticii şi a ritmului poemelor mature. Ele sunt făcute într-o doară, după cum se joacă şi gândesc copiii şi exprimă existenţa fragedă dar plină de semnificaţii a copilăriei.

Partea a doua a plachetei, numită *Elegii groteşti*, contrastează cu prima parte, numită: *Elegii pentru fiinţe mici* şi despre care am vorbit până acum.

Poetul îşi exprimă, în această a doua parte a cărţii, stări de spirit personificate. Există pitici care ignoră civilizaţia: „Făcea pipi într-o lulea şi locuia într-o lulea (*Balada I*).

Un pitic se îndrăgosteşte de fata care „e un turn” şi aceasta „îl strivi cu deştiul mic şi-l ascunse în buric”. Dansatorii, în mod absurd, „stăteau din trap/ şi dau din cap/ şi dau din cap”.

Păpuşa, care era manevrată de sfori, moare într-un mod implacabil şi „sângele [i] s-a scurs şi nu s-a văzut” (*Elegie pentru păpuşa cu tărâţe*).

Păpuşa moare iar viaţa ei „a rămas sugrumată/ şi vârâtă aici printre paie,/ printre zdrenţe,/ printre lemne, sub pupila bleagă de cârpă”/ (Ibidem).

În *Cântec de dragoste*, „biata fată”, care „tare e înamorată” este formată din părţi de mucava, ciocolată şi beţe de chibrit, arătând astfel că lumea cosmogonică a copilăriei e alta decât cea în care au fost creaţi Adam şi Eva.

Copilul creează o lume a sa căreia îi dă un sens personal. Fiecare copil este astfel un demiurg, care îşi construieşte propriul univers. Fiecare univers astfel construit este ceva eminamente unic.

El este singurul şi unicul univers, cu toate că copilul realizează faptul, că în afară de el, există unul mai mare. Copilul rămâne ataşat de universul creat de sine mai mult decât de universul creat de Dumnezeu, până când intră în conflict cu realitatea *reală* şi trebuie *să se dezică* de universul propriu.

Această luptă între *universul tău* şi *universul lui Dumnezeu* continuă în ocupaţia artiştilor, ei trăind, mai mult sau mai puţin conştient, acest antagonism, tocmai din orgoliul de *a nu ieşi* din lumea fanteziei proprii.

Artistul încearcă să lămurească/ să se lămurească creând, să experieze natura lucrurilor.

În *Suvenir* poetul notează: „cum eram tot mă iubeam”. O constantă a umanismului atât de mult proliferat în ultimul timp. Omul se acceptă, se iubeşte pe sine chiar dacă nu vrea *să arate* acest lucru.

Prin tot ceea ce întreprinde, omul îşi conservă viaţa şi bunurile materiale şi spirituale.

Însă nu trebuie să confundăm *iubirea de sine*, ca virtute personală, prin aceea că dorim să ajungem şi să fim cineva anume, cu alipirea făţişă de sine, cu egoismul, care e un viciu.

În *Copilul şi clopotele* poetul îşi întreabă mama, în locul tuturor copiilor, ce înseamnă bătaia clopotelor. El intuieşte că clopotele spun ceva care nu e cuprins în poemul *Ileana cea frumoasă*.

Adevărul pe care îl proclamă clopotele este altul decât cel pe care îl proclamă poveştile. Această intuiţie a copilăriei duce la o *îmbătrânire* a copilăriei sale.

Copilul se gândeşte, deja, la enigme, pe baza intuiţiei sale. Curiozitatea l-a împins la întrebare şi căutare. De aici începe *problematizarea* lucrului, a faptului şi cu acest început al problematizării toată drama căutării. Drama căutării e drama existenţei.

Această intuiţie e un semn de precocitate. Copilul păşeşte spre maturizarea proprie fără să o ştie şi, mai ales, fără să şi-o dorească. Lucrurile îl atrag, îi provoacă întrebări şi el începe să caute răspunsuri chinuitoare.

El află faptul că „clopotele cântă în limba lor". Copilul află că ele cântă dar nu şi în ce limbă cântă. Va afla, cu siguranţă, mai târziu…

În *Spectacol nocturn* – o ideea nouă în literatura română – natura participă la spectacolul naturii.

În *Bujori albi* poetul exclamă: „Eu am simţit *durerea* bujorilor ce mor!".

El participă la suferinţa lumii: „V-am înţeles durerea,/ flori albe,/ flori candide,/ flori triste".

Aici îl găsim pe copilul care se îngrijorează de viaţa florilor şi care observă dramatica lor ofilire. El se joacă în mijlocul naturii, numai că natura se scutură, moare, nu e mereu *tânără*…Moartea naturii, a vegetaţiei îl face să presimtă faptul că şi el se poate *scutura*, că poate *muri* ca şi vegetaţia…

Şi versurile acestea ne confirmă afirmaţiile: „Cu fiecare petală simţeam un vis murind/ şi lăcrimau în mine/ flori albe de iubire"…

„Copacii, toamna, de durere urlă!”, spune poetul în *Copacii* şi, prin această afirmaţie privitoare la natură, el se referă, implict, şi la natura umană.

Copacii „par îngeri răzvrătiţi blestemând cerul”. Ei „urlă, cu braţele întinse, vânjoase,/ spre Cerul pe care nu pot să-l apuce”. Acestea în poemul: *Copacii, toamna, sunt îngeri revoltaţi*.

În *Elegie*, la finalul ei, acesta spune: „Prietene, -nţelegi/ că trebuie să plâng?”. Nevoia de plâns exprimă nevoia de descătuşare interioară. Vreau să plâng pentru ca să mă *eliberez* de încorsetarea mea în durere.

Păpuşa are buze îngheţate şi un „zâmbet incolor”.

În *Rit* el se adresează lumii ca unei prietene. În final însă, el îi spune: „Să te urăsc? Cine se loveşte pe sine?/ Să te lovesc? Mă doare”.

Observ în toate poeziile sale un adânc sentiment de durere şi de compasiuniune pentru fiinţele slabe, neprotejate, pentru oamenii şi obiectele suferinde.

Ionescu manifestă o compasiune sinceră, dezinteresată, care iradiază din sufletul său şi vizează tot ce e viu şi existent.

În *Elegie hârtiei roz* el spune: „Dar,vai, nu am cuvinte/ şi nu pot spune, tuturor, durerea ta:/ căci oamenii sunt prea cu minte,/ şi prea serioşi, şi savanţi prea,/ şi ei râd de căutarea vorbei care plânge”.

În *Florile*, poetul trăieşte drama florilor rupte, pentru că „florile culese în pahar mor”.

Şi oamenii, dacă sunt luaţi din habitatul lor, mor. Petele de lumină ale frunzelor sunt lacrimi grele. Un bondar „le-aduce veşti de la surori” florilor şi le face să le crească acestora nostalgia.

Florile culese de pe câmp „mor visând la fluturi,/ la livezi, la soare”. Deja începe drama lui, a poetului, pentru că în *Elegie* lumea începe să nu mai aibă sens. Ea „este o mansardă,/ urâtâ, goală”.

Florile sunt butuci, stelele sunt greu de urcat, poetul rătăceşte „prin mărăcini,/ fără aripi, fără lumini”/, „îngerii dorm în şanţuri, beţi ca nişte dorobanţi” iar semenii poetului „nu sunt zmei”.

Însă cum sunt semenii lui? „O, sunt blegi/să-i alegi”.

Într-o altă *Elegie* cerul e o plasă care nu-l lasă să se încovoaie. El plânge, se frânge şi geme şi nu ştie ce să facă.

Ultimele două elegii – părere proprie – cred că sunt scrise în urma criticii *mioape* a lui Şerban Cioculescu, critic care l-a îndemnat [ce eroare!] *să nu mai scrie pentru că nu are talent*.

Vă daţi seama *ce pierdeam*, dacă Ionescu *nu mai scria* deloc?! Cred că a făcut *o mare prostie* că a renunţat la poezie, din cauza unei critici *prea grăbite* ca să vadă măreţia, însă în teatrul său găsim *poezia singurătăţii*, grija pentru dramele umanităţii.

Teatrul său e o poezie cu multă durere dar şi cu multă tăcere.

De ce Cioculescu nu a putut *să îl vadă* pe Ionescu? Pentru că el căuta o poezie dramatică, în plină desfăşurare, excluzând faptul că drama omului începe cu copilăria.

Iar Eugen Ionescu, venind cu drama copilului, a crezut că nu e în stare de drama maturului.

De aceea tot teatrul lui Ionescu mi se pare *o ducere la extrem* a durerii maturului…tocmai ceea ce criticul ar fi dorit să fie *poetul Ionescu*.

*

Ştiţi ce mă *enervează* la criticii literari? Faptul că nu analizează, *în mod genetic*, creşterea unui poet, a unui scriitor, a unui artist.

Ei se uită în primul rând la versurile pline de nebunie, de încordare, la exploziile de viaţă ale tale, pentru că au înţeles, în mod fals, că genialitatea e numai *explozie de personalitate*.

Însă un om genial poate scrie genial şi cu multă candoare dar şi cu multă fiere, cu multă ură, cu multă revărsare temperamentală.

A considera că numai *explozia* e *genialitate* înseamnă a spune că cineva e *genial* numai în acel moment, ceea ce nu e adevărat.

Un geniu priveşte lucrurile pe care le scrie în funcţie de starea şi sentimentele în care se află şi nu doreşte să scrie *cumva* pentru a fi receptat ca atare.

Sunt deplin încredinţat de faptul, că întreaga noastră critică literară mioapă nu ar fi socotit pe Mihail Eminescu *un poet de geniu* ci doar *un mare poet*, dacă acesta nu ar fi scris poeziile sale pline de titanism, de satanism, care nu au fost exprimarea *cea mai pură* a vieţii sale ci cea mai plină de *aluviuni satanice*.

Critica literară şi cititorii medii bâjbâie în operele marilor genii ale lumii pentru că nu pot accepta că aceştia gândesc *în mod abisal altfel* decât ei.

Geniul este provocat de împrejurări ca să fie *titanic*, temperamental şi nu caută, aşa, în mod sadic, *să îşi provoace* dureri de unul singur.

El nu doreşte să apară sau să pară *un om titanic*, pentru ca, în consecinţă, să fie aplaudat de oameni.

Paradoxal, marile opere apar, uneori, din ura acerbă faţă de o nedreptate a lumii sau pentru ca să îndrepţi o nedreptate pe care nu o poţi suporta.

Tocmai de aceea marile opere se nasc când oamenii se aşteaptă *cel mai puţin*, pentru că sunt *o nevoie personală* şi nu *un moft*.

Ele rezolvă marile conflicte interioare, atenuează marile decepţii, pentru că Dumnezeu ne luminează mintea, într-o mare învolburare creatoare, vizavi de lucruri profunde pe care nu le-am înțeles.

Când toată lumea *dansează* pe ritmuri de clopot

Un[94] titlu *pesimist*?!…De ce ar fi unul *pesimist*, atâta timp cât e *real*?!!! Pentru ce ne-ar întrista realitatea când nu avem alta?!

Da, realitatea e că fiecare dansăm spre moarte…şi că moartea e *în derulare* şi nu la capătul drumului. La capătul drumului, moartea, e *o sărire în viaţă*. Până acolo moartea e *moarte*…pentru că degradează, schilodeşte, ne trage spre pământ…

În momentul morţii însă moartea nu mai e moarte…ci viaţă, o altfel de viaţă, la alţi parametri dar e *viaţă* şi nu *neant*, este existenţă şi nu desfiinţare totală de existenţă.

Clopotele, pentru ortodocşi, au un glas profetic: ele anunţă mereu două lucruri deloc antagonice.

În primul rând ele vestec că oamenii *mor*, mor cu toţii…iar, în al doilea rând, ele vestesc că oamenii trăiesc veşnic, pentru că moartea ca moarte chinuită, ca iad, nu mai există pentru fiii Bisericii…ci pentru ei moartea e *moarte* spre viaţă veşnică.

---

[94] Articol din 26 ianuarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ioan 5:24

᾿Αμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων
καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με
ἔχει ζωὴν αἰώνιον
καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται,
ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν.

După cum se vede, In. 5, 24 ne confirmă adevărul mărturisit de către clopotele Bisericilor noastre. În acest loc scriptural Domnul ne garantează moartea ca viaţă veşnică.

El ne spune aici: „Amin, amin zic vouă, că cel care ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă veşnică şi întru judecată nu va veni, căci s-a mutat din moarte întru viaţă”, GNT.

Şi aceasta nu înseamnă că cei Sfinţi *nu mai vin* la judecata Domnului – căci judecata e pentru toţi – numai că judecata Sa nu-i pedepseşte, ci constată că ei sunt *plini* de viaţă veşnică, de lumină dumnezeiască, pentru că, încă de aici ei s-au mutat de la moartea păcatului la învierea spre viaţă pe care ne-o dă viaţa sfântă. Judecata e *bucurie* pentru cei care toată viaţa lor a însemnat *comuniune vie* cu Dumnezeu.

Nu mai vin la judecată pentru că s-au judecat pe ei înşişi. Nu mai vin la judecată ca oameni *înfricoşaţi* de veşnicia lor ci ca oameni plini de bucuria veşniciei. Pentru că versetul acesta vorbeşte despre ascultare, credinţă şi faptă, adică despre viaţa sfântă care moşteneşte viaţa veşnică.

Pentru că nu poţi *să asculţi* şi apoi *să crezi*, ci crezi pe măsură ce asculţi şi asculţi pe măsură ce crezi. Şi nu poţi să asculţi cuvântul lui Dumnezeu, în care crezi din ce în ce mai mult, dacă nu îl împlineşti în viaţa ta, adică, dacă el nu devine *viaţa ta zilnică*.

Credinţa ta devine faptă, devine transparentă prin faptele tale zilnice şi acestea te rezidesc într-o fiinţă nouă, duhovnicească, care nu mai trăieşte cu gânduri mici, reducţioniste ci se hrăneşte din cuvintele veşnice ale lui Dumnezeu.

Ce spun însă clopotele celor care trăiesc în ritmurile veşniciei? Le cântă *un cântec ferice*.

Clopotele anunţă pentru noi bucuria de a fi cu Dumnezeu, pentru că trăim „întru învierea vieţii" [In. 5, 29], într-o continuă sporire a harului şi a bucuriei dumnezeieşti în persoana noastră, ca o consecinţă a comuniunii noastre reale cu Prea Sfânta Treime.

Nu ne întristează, aşadar, clopotele!

Inima ne dansează pe ritmurile *tânguitor-bucuroase* ale clopotelor pentru că acelaşi ritm îl trăieşte şi inima noastră.

Inima ortodoxă este o inimă paradoxală.

Inima noastră e când *o tânguire bucuroasă,* când *o tristeţe veselă*, când un ţipăt treaz, când o milostivire îngăduitoare, când o judecată atentă.

O astfel de inimă e *neînţeleasă* – da, ştim asta; o simţim tot timpul – pentru că nu e o inimă *a extremelor* ci una care *îmbină* extremele simţirii, ale gândului, ale cugetării într-un centru de echilibru, de eleganţă, de atenţie.

Acolo unde nu este atenţie, eleganţă şi echilibru e semn că inima nu învaţă mereu viaţa spre viaţă ci e într-un continuu regres.

Cuvintele citate de către noi în acest articol, după cum ştiţi, sunt din Evanghelia înmormântării şi a parastasului.

Dacă am vorbit despre clopot şi despre ritmul dangătelor lui de aceea am folosit şi aceste citări.

Însă ele vorbesc despre *bucurie* la înmormântare şi nu despre *o stare de dezolare*, de o adâncă şi incurabilă tristeţe.

Biserica lui Dumnezeu, Biserica Ortodoxă trăieşte în ritmurile bucuriei şi ale veşniciei şi ei îi este străină dezolarea, deznădejdea, implacabilul.

Adesea creştinii noştri ne întreabă despre *mântuirea* celor adormiţi ai lor şi noi le vorbim despre *nădejde* şi nu despre *implacabil*.

La Dumnezeu totul e cu putinţă şi totul e paradoxal şi nu liniar. La Dumnezeu contrariile exprimă prea plinul vieţii şi nu un minus de existenţă.

Tocmai de aceea postul nostru e plin de dulceaţă, nevoinţa noastră e plină de bucurie, bucuria

noastră e plină de adevăr, nădejdea noastră e plină de trăirea de pe acum în Împărăţia lui Dumnezeu.

Totul e bucuros la noi, numai că nimic nu e uşor. Ca să devii al lui Dumnezeu din ce în ce mai mult nu e uşor şi e o minciună dacă simplifici, în faţa cuiva, viaţa ortodoxă şi o prezinţi numai ca pe *o prăjitură*, care *nu necesită* preparare îndelungă.

Însă e tot la fel de neacceptat faptul ca să duci atenţia până la cote patologice şi să te temi de orice, în loc *să te bucuri* de realaţia cu Domnul şi cu fraţii tăi, singura, de altfel, care *rezolvă* denerezolvabilele.

Îmi place să ascult clopotele bătând pentru că propovăduiesc o lecţie gravă de viaţă, care îmbină durerea şi fericirea, lupta şi pacea, viaţa şi moartea.

Eu însumi sunt *un clopot*, care îmi ascult mereu dangătul în ritmul inimii. Şi dumneavoastră, fiecare în parte, sunteţi *un clopot*. Suntem clopote care trebuie să ne luăm în serios dansul nostru.

Avea ochi mari, *încăpători*…

Însemnări[95] din vara lui 1996.

***

Atâtea drumuri fără călători…

de Pär Lagerkvist[96],
un poet suedez

Atâtea drumuri fără călători vor fi de-aci-nainte,
şi-atâtea cărări de nimeni căutate.
Părăginite şi uitate le-ar afla urmaşii, nesocotindu-le frumoase,

[95] Articol din ziua de 29 ianuarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.
[96] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/P%C3%A4r_Lagerkvist.

precum şi noi găseam în tinereţe drumuri uitate, vechi,
cu iarbă moale adiind o mentă, pe care porneam cândva-n amurg şi înserare, în vremea când ne-nchipuiam că n-avem nicio ţintă.

*

Ochi frumoşi are viaţa

de acelaşi autor

Ochi frumoşi are viaţa, ochi de căprioară, adânci,
suferinzi, oglindind însă ore de vară, fericirea mută a zilelor verii cu limpezi priviri, cu licărul treaz luminând printre arbori de noapte.
Şi vânătoru-şi lasă armele sale
pe proaspătul pământ al zorilor,
pornind pe urma paşilor sfioşi
în adâncul pădurii, până departe, să bea din
acelaşi izvor, clar şi adânc, din care bău şi viaţa.

*

Epitaf

de Erik Blomberger[97]
[1894-1965],
tot un poet suedez

Aici odihneşte un muncitor suedez împuşcat în veacul libertăţii.
Fără arme, fără apărare.
Străpuns de gloanţe necunoscute.
Crima lui?
Foamea.
Să nu-l uitaţi niciodată!

*

[97] Idem: http://sv.wikipedia.org/wiki/Erik_Blomberg_%28f%C3%B6rfattare%29.

Ars poetica
[fragment]

de Hjalmar Gullberg[98]

Ca o piatră,
o piatră cu totul neobişnuită ce-o arunci în lac,
care se scufundă și nu se mai vede,
dar cheamă un inel de apă, care se urcă
tremurând la suprafaţă şi în jurul lui
un şir de alte inele
ce se îndepărtează fără zgomot de punctul
căderii, astfel aș vrea ca
şi cântecul meu – cântecu-mi fără pretenţii – să-ți cadă în suflet.

*

Violoncelul profund al nopţii

de Karin Boye[99]
[1900-1941]

Violoncelul profund al nopţii, azvârle
întunecata sa jubilare
departe, peste zare. Imaginea de ceaţă a
lucrurilor îşi dizolvă
formele în fluviul de lumină cosmică. Dune luminoase,
prelungi, le citeşte după val în vecia albastră.
Tu! Tu! Tu!
Iluminată, uşoară materie, al ritmului înflorat, întuneric
plutitor, ameţitor vis al viselor, orbitor de alb!
Un pescăruş sunt eu, şi cu aripile întinse, calme,
beau fericirea sărată a mării:

[98] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hjalmar_Gullberg.
[99] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Karin_Boye.

la răsăritul ei, ştiu totul, la apusul ei, vreau totul,
şi ating inima luminii orbitor de albă.

*

„În inima oricărei vieţi
arde cu flăcări tăcute o tainică şi adâncă sărbătoare”.
[din poemul *Idilă*]

*

„Şi când nu mai poţi răbda, deodată ţi se sparg toţi mugurii în soare”.
[din poemul *Doare, da...*]

*

Dorin Streinu: Singura mea calitate este că *nu v-am minţit* nici când *v-am spus adevărul*.

*

Artur Lundkvist[100]
un poet suedez de geniu

Versuri din poemul *Poetul*.

„Poetul aude *plângerea* păsării în trandafiri”
„El vine ca un copil, cu o creangă de afin în mână”
„Poetul caută munca nimănui cunoscută, sărăcia pe care nimeni n-o vrea”
„Ştie că undeva îl aşteaptă ceva”
„Niciun lanţ nu-l strânge pe poet”

*

Dorin Streinu: Artur Lundkvist este un poet prolix, vivace, candid, zglobiu, hotărât, un filosof, un

---

[100] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Artur_Lundkvist.

om frumos, un om admirabil, pe scurt: un geniu splendid.

*

„Libertatea, v-o spun, e un vânt care a fost rupt dintr-un alt vânt”.

„Libertatea nemărginită e pustiu şi genune”.

[din poemul: *Scurtă prelegere despre libertate*]

*

„Prea, poate prea mult te-am văzut în această lume”.

„Adevărul are o mie de fețe”.

„Ţărani: pădure învăluitoare”.

[din poemul: *Seismele foamei*]

*

„La picioarele lui, nuferii înfloresc dintr-o dată”.

[din poemul: *Ultima noapte*]

*

Gunnar Ekelöf [1907-1968][101],
un alt poet suedez genial

Când ajungi atât de departe

Când ajungi atât de departe în absurd, cum am ajuns eu, fiecare cuvânt va fi din nou interesant. Descoperiri în azvârliturile răsucite cu sape arheologice:
neînsemnatul cuvânt TU, poate o mărgea de sticlă care atârna odată la un gât, însemnatul cuvânt EU,

[101] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Gunnar_Ekel%C3%B6f.

poate un ciob de cremene cu care un ştirb şi-a răzuit carnea tare.

*

Sando Kej-Aberg[102]
tot poet suedez

Trei clovni

Deşiraţi, caraghioşi, cu mâini durdulii, tremurânde,
pornesc spre un crâng unde vara vine devreme.
Circul se depărtează de ei cu zarvă grozavă prin noroiul de
martie, cu femei uşoare şi lachei în livrele şi elefanţi speriaţi
de zarvă şi lei incurabil de trişti. Clovnilor nu le-a rămas nicio singură soţie în mădulare,
niciun surâs pe buzele lor scuturate de un rictus nervos.
Ca şoarecii s-au înecat în hârdăul de sirop al glumelor proaste.
De-aceea nici n-au mai fost lăsaţi să plece cu circul.
La despărţire şi-au dăruit unul altuia cele mai frumoase grimase de clovn şi fiecare îşi alege
copacul şi creanga.
În seara copilăros de palidă spânzură cei trei clovni în crângul unde vara vine devreme.

*

„Mintea lui ar muşca dar nu e mai ascuţită, ca un creier de miel”
[din poemul: *În taină vine seara*]

*

[102] Idem: http://sv.wikipedia.org/wiki/Sandro_Key-%C3%85berg.

Dorin Streinu:

Poezia este *un sentiment lucid*.

Aruncarea într-o baltă de sentimente sau într-o mare de metafore diluează mesajul, care trebuie să fie unul pregnant.

Poezia nu e numai *cuvânt* ci, mai degrabă, e *o stare* pe care *o organizezi* în fiinţa cititorilor tăi. Ei trebuie să te resimtă ca ceva *unic*, de neînlocuit, ca o stare de fapt. Trebuie să te simtă cu ochii închişi, să nu te confunde cu nimeni.

*

Reflecţii de gândire despre scris

de Dorin Streinu[103]

Poem scris în gara mare de la Ploieşti, pe data de 6 ianuarie 1996.

Scrisul este o întindere
a frigului,
este o însingurare
cu propria ta fiinţă.

De scris trebuie să
te apropii singur,
cu tine alături,
pentru ca să poţi înţelege.

De scris trebuie
să te apropii discret,
cu paşi înţeleşi.

Trebuie să fii atent
ca să poţi înţelege.

[103] *Dorin Streinu* a fost pseudonimul meu de artist.

Cei care scriu
se înţeleg,
ei nu înţeleg!

Fiecare citeşte
şi înţelege ceva.

Dar cei care
scriu
se înţeleg.

Ei se cunosc
pe ei înşişi.

Când înţelegi
nu poţi scrie.

Când asculţi
nu poţi reproduce.

Dar când scrii
te înţelegi.

Când scrii
te înveţi să fii.

*

Gândire despre necesitatea absolut totului

de Dorin Streinu

Poem scris în Gara de Nord, Bucureşti, în data de 6 ianuarie 1996.

Absolut totul
ne este necesar
în gândire.

Orice gând care
trebuie înţeles.

Orice lucru care
trebuie simţit.

Orice om care
trebuie iubit.

Pentru că totul
este acela de care
avem nevoie.

Pentru că totul este acela
de care avem
mare nevoie.

Când îţi lipseşte ceva
simţi lipsa cu durere.

Când te doare
ceva
simţi durerea
cu altă durere.

De aceea totul
trebuie gândit adânc,
trebuie gândit serios,
trebuie trăit
necesar.

*

Dorin Streinu:

Poezia mea are, în primul rând, atributul unei oralităţi *sigure*, aparent *involuntară*.

Însă fiecare vers este o *spunere a ceva din mine*, care pentru mine este esenţială. Nu este *esenţială* pentru că trebuie să o audă altul, alţii…ci pentru că pot să *o formulez*.

Mă gândesc adesea la orele de poezie continuă în care m-am epuizat. Mii, zeci de mii de versuri despre orice, oricum, oricine…şi la care au fost părtaşi puţini oameni. Ele au creat…*starea poeziei*.

Poezia e prea puţin importantă în comparaţie cu…*starea de a fi poezie*.

Nu le mai pot readuce la viaţă, le-am uitat sau mi-au ajuns indiferente cele pe care le-am spus…

Însă starea, starea aceea *de a fi cuvânt,* de a vorbi mereu, de a scoate/ construi/ lămuri/ organiza imagini şi gânduri în rime sau în versuri libere…ar fi fost *de neimaginat* pentru mine dacă *nu s-ar fi produs*.

Uitare şi *uitătură*

Ambele[104] substantive uită, te uită.

*

Mă uitam să văd ce mai faci.

Mă uitam prin curte…ca să văd dacă s-au mai *copt vinetele alea sau roşiile…*

Au uitat de mine toţi, chiar şi tu…

Avea o uitătură schimbată, ca de om nebun…

*

Uitarea linişteşte pe om când e vorba de o traumă sau de păcatele vechi. Avem nevoie să uităm o pierdere grozavă din viaţa noastră sau avem nevoie să uităm obişnuinţele păcătoase ale trecutului.

Tocmai de aceea Sfântul David cere Domnului: „păcatele tinereţii mele şi neştiinţa mea nu le pomeni/

---

[104] Articol din ziua de 31 ianuarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

nu Ţi le aminti, ci după mila Ta pomeneşte-mă Tu, după bunătatea Ta, Doamne" [Ps. 24, 7, LXX].

Sunt lucruri însă pe care nu le poţi uita: lucrurile care te sfinţesc.

Acestea trebuie să fie pururea înaintea ta şi trebuie să ai conştiinţa că eşti mereu *înaintea* Lui.

Prepoziţia ἐναντίον apare de 438 de ori în LXX şi cele mai multe dintre ocurenţe sunt în legătură cu Dumnezeu, cu starea *înaintea* lui Dumnezeu. Ca să nu uiţi cine eşti şi cine este Dumnezeu trebuie să stai *înaintea* lui Dumnezeu, să te umpli de prezenţa şi sfinţenia Sa pentru ca să fii viu, conştient, atent…

Uitarea survine în momentul când nu mai ai *relaţii vii* cu Dumnezeu şi cu oamenii, când nu te mai *întorci* spre relaţie.

Când cineva sau ceva nu mai îţi acaparează atenţia atunci relaţia a fost dată uitării. Şi de uitare nu scapi până nu îţi…reaminteşti, până când nu faci ca celălalt să îţi fie prezent.

*

Avea o uitătură *lungă*…Te privea lung şi nu prea înţelegeai ce vrea de la tine. Avea o privire care *te încurca*, care te făcea să te jenezi.

*

O uitătură rea, demonică. Nu era numai *privire*…ci *o oprire în vedere*, într-o vedere rea.

Răul îi ţâşnea din ochi.

Spectacularul răutăţii îl vedeam astăzi peste tot în filmele răzbunătoare sau în desenele animate ale căror personaje sunt mereu *inamici declaraţi*.

*

M-am uitat la ea cu durere. De ce? Pentru că fata de odinioară, pe care o cunoşteam şi pe care nu o mai văzusem de vreo 10 ani se transformase într-o femeie tristă, acră.

Greutăţile de tot felul o făcuseră *să uite de ea* şi chiar ea însăşi nu mai ştia ce trebuie să fie, ce e normal să fie acum, când e căsătorită şi are 5 copii.

*

Uitătură hulpavă. O măsura din ochi. O sorbea din ochi. O dorea ca o brută.

*

Câte cărţi *s-au afundat în uitarea* noastră?

Avem habar câte cuvinte s-au scris, până acum, pe acest pământ? În câte limbi şi dialecte?

Şi oameni…câţi oameni au trăit şi au murit? Şi câţi nu s-au mai născut…şi de ce? Şi cât de repede, da, *cât de repede*…ştim oare noi?!, *se va uita* numele nostru?

*

Dacă vreţi să vă aduceţi aminte…citiţi epitafuri[105]! Dacă mai avem timp…ar trebui să avem înţelepciunea de *a ne scrie* epitaful.

---

[105] A se vedea: http://epitafuri.com/.

Mofturi pe gama do minor armonic

Nu îmi plac[106] subiectele pe care *le ştiu toţi* şi *nu le cercetează nimeni* cu de-amănuntul.

Citesc cărţi fără să ştiu autorul lor sau citesc autorul ca să dau de carte.

Nu ies la miting.

Nu mănânc iaurt, pentru că a existat o vreme când am mâncat…şi acum îmi vine să vomit amintindu-mi-l.

Transpir…şi dacă transpiri eşti *om* şi nu *vază*.

Inspir multe noxe şi expir…bun simţ. E un corelativ.

Nu îmi plac oamenii care scriu numai în sintagme aflate *de la alţii* sau care scriu un articol – aidoma filmului românesc – fără un final *ca lumea*.

---

[106] Articol din 2 februarie 2009. Al Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Nu pot să mă prefac că îmi place mitocănia sau incultura. Şi *cultură* numesc…cunoaşterea care *te înduhovniceşte* şi nu doar versurile de tăiat coceni postmoderni.

Mănânc simplu, dorm puţin, muncesc mult.

Mă rog pentru toată lumea înainte să mă rog pentru mine.

De foarte puţine ori am primit mulţumiri sau complimente de spirit. Cele mai multe au fost protocolare, nătângi sau…aidoma laxativelor. Nu trebuie să vă explic ce fac laxativele…

Când discut cu cineva…*enervez cel mai adesea*, fără să mi-o propun. De ce? Nu sunt mulţi dispuşi să meargă cu întrebările şi cu răspunsurile *până la capăt*.

Enervez pentru că am mofturi puţine.

Când e vorba să mănânc la altul fac discount: mănânc *aproape tot* ce mi se pune în faţă. Când vin acasă, doamna preoteasă îmi ştie toate pretenţiile…Dacă nu mi le ştie, mi le află.

Trăiesc în casa mea ca într-o chilie şi într-o austeritate care îmi face bine.

Mă mulţumesc cu cât am şi nu îmi trebuie mai mult.

Recunosc când greşesc.

Îmi cer scuze când sunt neatent şi încerc să vin cu o jumătate de oră înainte de o întrevedere anunţată.

Nu mă duc undeva neanunţat…şi nici nu prefer să vii *neanunţat* la mine.

Dacă întârzii fără să *îţi ceri scuze* eşti *nesimţit*. La fel şi eu…faţă de alţii.

Iarna mă omoară cu zile…

Primăvara şi toamna devreme…sunt anotimpurile în care am scris şi am creat cel mai mult.

Scriu numai cu stiloul.

Cu pixul mi se pare barbar.

Acum scriu mai mult cu tastele şi am început să am un scris neglijent.

Barba te face bărbat…nu numai la exterior ci şi la interior…

Cuviinţa e o virtute mai mare decât luxuriantismul de informaţii.

Prefer concizia.

Nu pot admite să fiu *nerecunoscător* faţă de cineva.

Nu îmi vorbesc de rău, pe la spate, nici prietenii şi nici duşmanii. Le-o spun *în faţă* amândurora.

Beau cafea, ceai, suc şi bere. Mai rar altceva…

Nu sunt prieten cu fumul ţigării şi nici cu cei care îl preferă.

Decât un măr mare…mai bine unul mic.

Pâine caldă, autentică + lapte.

Idem + salată de vinete şi ciuşcă [ciuşcă = roşii coapte, ulei, sare + ceapă]. Pepene verde, morcovi, mandarine, mere, nectarine…

Sunt foarte sensibil la frig de aceea sunt mai tot timpul răcit.

Oamenii care contemplă sunt *atenţi*…şi *atenţia* + *bunul simţ* sunt *ritmurile* vieţii mele.

Nu îmi place să vorbesc despre mine…

Cel mai adesea scriu.

Nu îmi place să mă lauzi fără ca *să mă înţelegi* sau să exagerezi ca să *îmi faci plăcere*.

Nu prefer oameni fără un foarte mare simţ al umorului şi al confesiunii.

Dacă *taci* când se vorbeşte de la suflet la suflet…eşti *bandit*.

Nu sunt Gică care toată ziua critică.

Înţeleg sărăcia, drama neştiinţei, bogăţia de daruri a altuia…

Mă bucur de o carte bună a altuia ca şi când ar fi a mea.

Mă bucur când oamenii fac lucruri ultrageniale.

Folosesc tot felul de tehnologii ale momentului cu cea mai mare normalitate.

Nu mi se pare nimic *un tabu de aflat*…dar am multe tabuuri pe care *nu le fac*.

Mă enervează fariseismul celor care se *smintesc* la fiecare lucru pe care îl spun.

Sufăr că am prea mulţi prieteni în cer şi prea puţini pe pământ.

Scriu mult…pentru ca *să mă simt bine*.

Dacă nu scriu şi nu mă rog şi nu vorbesc foarte mult…simt că am trăit o zi degeaba.

De aceea, împreună cu soţia mea, vorbesc ore întregi, scriem, jucăm teatru…ştim să ne iubim frumos.

Onlineul e pentru noi *un lucru foarte serios*.

Prefer pe *noi*…în locul lui *eu*, însă nu mulţi ştiu limbajul smereniei şi atunci spun *eu*…

Teologia e pentru noi *o dorinţă continuă* şi *o problematizare continuă*. Tocmai de aceea, oricine *îmi explică* ceva fundamental îmi este *un prieten adevărat*.

Detest fariseismul, vorbirea joasă afectată, teatralismul în viaţa liturgică şi în predică, manierismul fără har.

Sunt *prietenul* celor pe care *nu îi vrea nimeni*.

Nu îmi plac tiranii.

Mi-e foarte greu să fiu ponderat când iubesc, pentru că iubesc ca un rug.

E un act de infantilism să consideraţi că *mă înțelegeți*…dacă *nu mă iubiţi*. Şi dacă mă iubiţi trebuie să faceţi efortul de *a-mi înţelege* alegerile pe care le fac.

Teologie pentru azi nu este un experiment prin care vreau să îmi fac adepţi, să îmi public cărţile sau să fiu aclamat…ci *o îmbrăţişare* din mijlocul unui continuu dor pentru autenticitate.

În viaţă vreau doar trei lucruri: să slujesc, să scriu şi să am pe cine iubi.

Şi, ca *să te iubesc*…trebuie să cunoşti *dulceaţa* iubirii de Dumnezeu şi să te manifeşti cu conştiinţa că tot ceea ce facem e *văzut permanent* de către Dumnezeu.

Sunt un om slab, păcătos şi care am nevoie de iubirea şi de rugăciunea tuturora. La rândul meu sunt un om pentru toţi, fără părtinire.

Preoţia e cea mai mare frumuseţe sinucigaşă. Te epuizezi incredibil de mult…dar împlinirea ei e mai mare decât orice demnitate a acestei lumi. Nu prefer ceva *mai mult* decât preoţia. Nu există ceva *mai mult*!

Ştiu, simt, văd…cum timpul trece prin mine…Deşi mi se pare că ar fi trebuit să fac mai mult decât am făcut…ceea ce am făcut până acum e destul, e împlinitor.

Între *a vrea* şi *a putea*…trebuie să te bucuri de pacea lui Dumnezeu pe care o ai.

Cogito…

În[107] Ortodoxie cel mai greu lucru nu e atât *să cobori* cu mintea şi cu conştiinţa în adâncul iadului sufletesc propriu, cât mai ales *să repeţi* această coborâre de nenumărate ori, după ce te-ai ridicat şi ai simţit mila şi iertarea lui Dumnezeu.

Greu e *să te cobori iarăşi* după ce te-ai crezut reabilitat, înnoit, împăcat cu Dumnezeu, după ce ai crezut că ai început să te vindeci și că ești mai bun.

Şi scufundările acestea cumplit de dureroase să le repeţi nu o dată, nu de două ori, nu de zece ori, ci de mii sau zeci de mii de ori într-o viaţă de nevoinţă. Cred că aceasta este insuportabil pentru mulţi.

---

[107] Articol din 3 februarie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

Îmi amintesc de Sfântul Siluan Athonitul[108], care spunea că mulţi sunt cei care *au trăit o dată* extazul duhovnicesc, care au ajuns la vederea luminii dumnezeieşti, dar puţini cei care, pierzând această stare, au mai avut *puterea* să se mai coboare pe ultima treaptă a infernului pocăinţei, ca să se smerească şi să ajungă iarăşi la contemplarea luminii necreate a Prea Sfintei Treimi.

*

Puterea de *a crea* este intim şi indisolubil legată de puterea de *a admira*, de a iubi, de a da întâietate altora.

Dacă nu eşti în stare să admiri şi să crezi că alţii fac lucruri *mai bune* decât tine, dacă nu ai capacitatea *să recunoşti* virtuţile altora, care le întrec pe ale tale, puterile creatoare ale sufletului se lichefiază cu timpul şi mor.

Invidia se naşte acolo unde omul ştie că are în el forţă creatoare, conştiinţa lui mărturiseşte despre aceasta, dar nu vrea să recunoască *nemunca* şi *lenevia* sa şi atunci priveşte cu ochi rău sporul şi frumuseţea care răsar din cel care cooperează cu Dumnezeu, spre a-şi împlini vocaţia şi latenţele duhovniceşti.

Aşa încât cel invidios e de două ori vinovat: pentru că *nu face* şi pentru că *urăşte* sporirea harului în altul.

Cea mai uşoară reţetă pentru *a te lumina* la minte şi *a înainta* în înţelegere şi cunoaştere este a alunga din inimă *invidia* şi a da loc mult în suflet puterii de *a iubi* şi *a admira* virtuţile altora.

*

Ortodocşii online au adus *politica* în prim-plan, ca *atitudine religioasă*.

Nimic despre *viaţa ortodoxă*, nimic despre *simţiri duhovniceşti personale*, nimic despre

---

[108] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Siluan_Athonitul.

experienţe, nimic despre *lumea lăuntrică* a ortodoxului, nimic despre *nevoinţa* şi *ispitele* proprii, nimic despre *oamenii* pe care i-ar putea cunoaşte, nimic despre *munca de cunoaştere* şi *de cercetare*.

Simpla afirmare de sine ca *ortodox* şi afişarea belicoasă faţă de *ereziile secolului*, înţelese ad-litteram de la Sfinţi şi Fericiţi Părinţi ai Ortodoxiei…

Asta e tot ce caracterizează pe tinerii blogări ortodocşi fără nume, care formează echipe şi grupuleţe ca să acapareze audienţa, cu un recital lamentabil, care glisează între mirceabadism şi zosoism[109].

Măcar cei doi îşi dau numele şi nu se ascund în spatele *smereniei*…

În rest, numai atitudini comerciale şi interese financiare, interese de grup şi afirmare de sine vanitoasă la nişte oameni *ortodocşi*, care se comportă rebel şi nihilist ca adolescenţii de liceu, ca tinerii rock sau emo[110].

Nicio dovadă de echilibru, de discernământ, nicio reflecţie la impresia pe care o lasă *vituperarea ortodoxă* în faţa celor din afară, care ne judecă. Numai *îmbufnare*, *pietism* şi *puritanism* de cel mai prost gust neortodox.

Dar lăsaţi măcar strămoşii ca să doarmă-n colb de cronici;

Din trecutul de mărire v-ar privi cel mult ironici.

---

[109] *Mircea Badea* înseamnă, în această ecuație, smardoială în direct, violență verbală și fizică iar *Zoso* (Valentin Petcu; http://www.zoso.ro/): *trei însemnări pe articol* și multe articole de acest fel într-o zi.

[110] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emo.

E bine să rămâi *tu însuţi*

Început[111] final: „e mai bine *să umbli* în hainele tale, chiar şi când îţi poţi schimba îmbrăcămintea ca la teatru, de câteva ori în zi”[112].

E bine să nu uiţi *cine eşti*, al cui eşti, pentru ce trăieşti şi unde vrei să pleci.

Mai ales: *unde vrei să pleci*!

*

Adriana Săftoiu[113] [6 februarie 2008] a remarcat – ca şi noi de altfel – că în România lui 2009 nu mai avem societate civilă şi nici lideri de opinie pentru că i-a amuţit…*co-interesarea financiară*. Cu alte cuvinte, intelectualitatea românească are *idei* şi *realizări* scriitoriceşti…numai când *moare de foame*.

*

De la Victor Ciutacu pentru Valentin Stan, la care subscriem[114].

Nu cred ca mai e vreun secret pentru cineva ca-s mare fan Valentin Stan. Dincolo de niste excese pe care i le imputa criticii lui traditionali si interesati, discutabile si alea, *domnu' nea Valy* este un tip cu o clarviziune ravasitoare, de o sinceritate remarcabila, un fan al riguroasei documentari, un causeur fermecator in particular si un caracter deosebit. Ma onoreaza faptul ca are momente in care simte nevoia sa-mi impartaseasca diverse ganduri sau pareri, ma bucura semeseurile lui extrem de nocturne in care ma felicita sau ma-njura ca am fost bou in emisiune si, in general, orice dialog cu el e o placere; chiar si cele *usor licentioase*.

---

[111] Articol din 6 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[112] A se vedea: http://www.jurnalul.ro/articole/143803/a-fost-tigan-si-nu-mai-e.

[113] Idem: http://www.antena3.ro/stirea_zilei/?p=93.

[114] Idem: http://www.ciutacu.ro/articol/de-ce-l-iubesc-eu-pe-omul-cu-laptopul/.

Munca de informare, atenţia, intuirea a diverse conexiuni *subterane* între evenimente, bunul simţ, umorul bine dozat, cultura şi dexteritatea cu care diseminează informaţii profesorul Valentin Stan *ne reconfortează* de fiecare dată. Şi e binemeritată *admiraţia* pe care o avem faţă de dumnealui.

*

Întrebare cu răspuns garantat: *Din ce fel de bani se finanţează ONG-urile româneşti în mod curent? Câte au dus la capăt proiecte în folosul comunității şi cum le-au mediatizat?*

*

Pe când Mircea Dinescu[115] tratează cu dispreţ *cotidianul* şi, în primul rând, statutul său de fost poet cu idei, aducând în paginile sale un poem de *plai cu boi*[116], comentatorul *cicero* îi trage un poem la primă audiţie, fără sclifoseli:

2 **cicero.** 05-Feb-2009 20:10
deviaţionismului raspuns
ieri
de parca na-i fi patimit
azi
ai tras la jug, i-ai sprijinit
fara sa-ti ceara cotizatia,
i-ai aparat necontenit,
la-ncheietura lor ai uns,
din cand in cand i-ai preamarit
nevoilor tu le-ai raspuns,
aceasta-i deviatia.

cred ca sti ce va urma,
iti mai spun desi nu-i cazul,
mai intai de viata s-a curma,
te vor vinde precum gazul.

Trebuie să-i spunem lui *cicero* că i-a reuşit, fără pretenţii literare însă, pamfletul.

*

[115] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Dinescu.
[116] Idem: http://www.cotidianul.ro/fuga_de_realitate-72504.html.

Însemnări din 23 aprilie 1994.

Blaise Pascal[117] [1623-1662] a fost jansenist[118].

Prima sa pasiune: geometria. A demonstrat 32 de propoziţii euclidiene, după afirmaţia tatălui său.

La 11 ani scrie *Tratat asupra sunetelor*. La 19 ani inventează prima maşină de calcul. La 23 de ani demonstrează faptul că aerul are *greutate*.

Tot la 23 de ani devine o persoană religioasă şi moare la 39 de ani.

Între 1642-1652 perfecţionează maşina de calcul construind cinci modele. În 1646 are primele experienţe asupra vidului.

A scris şi versuri. Demonstrează matematica infinitului şi dezvoltă calculul probabilităţilor.

„Dacă îți judeci opera imediat după ce ai făcut-o eşti pornit *contra* ei iar dacă trece prea multă vreme *nici nu te mai apropii* de ea".

Impulsul perfecţionist distruge multe opere şi imediat după…şi după mult timp.

„Este cu neputinţă ca Dumnezeu să fie scop dacă nu este principiu".

Dacă Dumnezeu nu este Creatorul lumii nu poate fi *doar* Judecătorul ei. El trebuie să fie atât începutul, cât şi cuprinsul, cât şi împlinirea lumii şi a omului. Şi Dumnezeu este *împlinirea* tuturor.

„Tăcerea în iubire face mai multe decât vorbele". Uneori face…dar face după ce *se termină* toate cuvintele sau *înainte* de toate cuvintele ce trebuie spuse într-o relaţie.

„Poeţii n-au avut dreptate când au zugrăvit iubirea ca pe o oarbă". Da, adevărat! Iubirea e *o bucurie lucidă*…nu una *oarbă*.

„Când iubeşti puternic găseşti totdeauna *ceva nou* în persoana iubită". Da, în fiecare zi.

*

Sintagme puse la grămadă, neexplicate acum şi neexplicate niciodată…sub care artistul se ascunde[119].

---

[117] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.
[118] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Jansenism.
[119] Idem: http://www.cotidianul.ro/noi_psihoze_religioase-72094.html.

Cităm sintagme: *infiltraţii paraeclezíale*, *ortodoxism sectar*, *ortodoxie sobră*, *pseudocavalerii apocaliptici*, *duhovnici anarhici*, *naţionalism cangrenat* ş. u.

*

O altă întrebare scurtă: *Ce face un pseudo-blogger, când îşi dă seama că el reciclează numai deşeurile altora?*

*

Pentru cei care nu cunosc faptul, că editura *LiterNet*[120] oferă, în format computerizat, cărţile pe care le publică.

*

Malraux[121] scrie în *Antimemorii*, vol. 1, ed. rom., că „foamea distruge orice senzualitate". Foamea, spaima şi boala atroce credem noi.

*

Mihai Bendeac[122] mă binedispune cu sinceritatea şi umorul său şi…pe blog şi, de curând, am descoperit un poet postmodern veritabil[123], la care îmi place tot…în afară de exprimările genitale. Nu îi ştiu numele…

*

Pentru cei care ne manipulează ratingul anumitor articole

Vă rugăm respectuos să nu mai intraţi *de o mie de ori* într-o zi pe un articol prin care v-am publicitat

---

[120] Idem: http://editura.liternet.ro/autori.php.
[121] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Malraux.
[122] Idem: http://mihaibendeac.wordpress.com/.
[123] Idem: http://koomaan.wordpress.com/.

la un moment dat, pentru că *vom elimina* acele articole cu totul de pe platforma noastră.

Am securizat anumite articole tocmai datorită nesimţirii cu care se încearcă folosirea platformei noastre în favoarea publicitării unei persoane sau alta.

În momentul când creşteţi ratingul unui articol care vă vizează, în mod fraudulos, arătaţi prin aceasta că *nu meritaţi* aprecierea noastră.

Articolele *deja parolate*, pe care le găsiţi pe platforma noastră, sunt semnele acestui bun simţ al nostru vizavi de dumneavoastră, care este *terfelit* pe nedrept.

Cel mai mult ne doare că manipulatorii noştri sunt…*ortodocşi*…şi nu nişte *haimanale*. Sincer, preferam să fie nişte haimanale decât cei care sunt de fapt.

Obiectivitate subiectivă

Nu[124] se potriveşte acelaşi sfat la doi inşi.

De aceea, un sfat foarte bun pentru unul este ineficace pentru altul.

Iar ca să dai un sfat trebuie *să vezi* sufletul celuilalt şi să nu presupui că-l vezi, dându-i astfel un sfat *din…burtă*.

Sfatul e *luminare dumnezeiască* şi nu *informaţie acumulată în creier*.

Nu pot înţelege de ce un creştin ortodox se teme de *prea mult,* de *prea greu*…când *greul* şi *prea*

[124] Articol din 8 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

multul înseamnă, în acelaşi timp, *înaintare* şi nu *stagnare* în relaţia cu Dumnezeu.

Oare pentru că se teme să treacă…de la *închipuita viaţă cu Dumnezeu* la…*reala viaţă cu Dumnezeu,* care înseamnă experienţa reală a prezenţei lui Dumnezeu în viaţa sa?

Când Dumnezeu vine în viaţa noastră ne bulversează aşteptările, *normalul* existenţei noastre…

O viaţă cu Dumnezeu e întotdeauna paradoxală, plină de surprize.

E bucuroasă în tristeţe, e tristă în mijlocul bucuriei… Tocmai de aceea neaşteptatul, noul, mereu noul, *noutatea* e ritmul adevăratei vieţi ortodoxe şi nu plictisul, inactualitatea, regresul.

Timpul cuvintelor lui Dumnezeu este *un prezent continuu* potrivit cuvintelor Domnului: ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστιν [*a venit ora/ ceasul şi acum este*] [In. 5, 25, GNT].

Timpul învierii morţilor, bineînţeles, nu a venit, dar când acest lucru se va produce, vom înţelege că cuvintele lui Dumnezeu sunt un prezent continuu, sunt veşnice, pentru că ele sunt mereu *autentice*, mereu adevărate, absolut adevărate.

Profeţia neîmplinită e mereu *o aşteptare* şi, în acelaşi timp, o realitate *deja prezentă* deşi *neîmplinită*.

Noi o trăim pentru că ne-o asumăm.

Noi o trăim înainte ca ea să se petreacă pentru că suntem *încredinţaţi* de veracitatea ei.

Însă nu trebuie să ne imaginăm, grosier, modul în care profeţia *se va împlini* pentru că ea va întrece întotdeauna aşteptările noastre.

Profeţiile mesianice erau nişte frânturi de adevăruri revelate, care s-au materializat într-un anume fel, care *a depăşit* aşteptările.

Ele sunt, şi acum, un adevărat puzzle, pe care trebuia să îl descifrezi. Însă împlinirea lor nu a constat în *îmbucarea* pur şi simplu a profeţiilor, ci într-o *împlinire* de un firesc desăvârşit în suprafirescul ei.

Domnul Se naşte din Fecioară…dar Fecioara e foarte smerită, se tăinuieşte…nu ţipă la megafon faptul că *prin ea* se împlinesc profeţiile.

Domnul Se întrupează în mod negrăit din Fecioară, fără să strice *peceţile* fecioriei Fecioarei…şi numai ea ştie *cum S-a întrupat* Cel neîncăput…Iarăşi se împlineşte o profeţie, a lui Iezechiel, dar totul într-un firesc suprafiresc desăvârşit.

La fel s-au petrecut lucrurile, la fiecare pas al Domnului: totul într-o tăcere cutremurătoare…

Profeţiile se împlinesc când noi ne aşteptăm *cel mai puţin*…

Sesizarea împlinirii unei profeţii e *un mare dar* de la Dumnezeu…

Totul *în tăcere* şi nu *cu tam-tam*.

F. Ap. 1, 7, GNT: Οὐχ ὑμῶν ἐστιν γνῶναι χρόνους/ *Nu vă este [dat] vouă să cunoaşteţi timpurile*, ne spune Domnul.

Nu ne interesează timpurile, speculaţiile…pentru că *fundamentul* vieţii creştine e *relaţia continuă* cu Dumnezeu. Pe noi ne interesează şi trebuie să ne intereseze *relaţia vie* cu Dumnezeu şi nimic altceva.

Dacă *Îl ai* pe Dumnezeu împreună cu tine tot timpul…de cine te temi? De demoni, de moarte, de neputinţă, de sărăcie? Cine ne poate *scoate* pe noi din comuniunea cu Hristos şi ce altceva mai frumos, mai înalt, mai bun şi mai desăvârşit ne putem dori?

Cuvintele îşi au rostul lor. Şi *rost* înseamnă, în primul rând, *rânduiala* lor, *sensul* lor dat de către Dumnezeu.

Omul *nu inventează* sensul cuvintelor ci *îl intuieşte*. Când omului nu îi mai place adevărul

cuvintelor începe să găsească înţelesuri din ce în ce *mai simpliste* ale cuvintelor.

Neologismul e, cel mai adesea, un împrumut orgolios…pentru că emanciparea e văzută ca *fugă de trecut*, de semnificaţiile *primare* ale cuvintelor.

După un timp însă, se observă că neologismele, deşi *acte de sfidare* a limbii gazdă, nu pot elimina cuvintele *adânc înrădăcinate* în mintea oamenilor ci sunt nevoite *să convieţuiască* ca a doua soţie cu prima.

Artistul negenial e cel care transformă arta din *vocaţie* în *ocupaţie*. Vocaţia nu are scop utilitarist ci în cadrul ei primează plăcerea, reuşita, lupta cu imposibilul pentru a-l face să fie posibil.

Artistul pentru care arta e un mijloc de venit, o carieră, e un om, din start, afon la măreţie. El nu are *înflăcărare* ci dexteritatea sa e potenţată numai de onorariu.

Asta nu înseamnă că artistul de geniu trebuie lăsat *să moară de foame* pentru că el se hrăneşte numai din…artă. Ci artistul de geniu nu e *robul* teluricului, al lipsei de perspectivă, ci el însuşi e *o nouă perspectivă*, e *o nouă lume* şi nu merge pe drumuri deja bătătorite.

Am două culori care mă definesc: *albastrul ultramarin*, care, într-o formă concentrată, e un albastru tăios şi *rubiniul* sau *vişiniul*. Culoarea absolută – o să detalieze cândva acest lucru – este *movul*.

Măreţia unui om constă în faptul de a avea, întotdeauna, câte un as în mânecă, pe care nimeni *nu ar mai fi crezut* că îl are. Sau *prea puţini*…

Consider că, într-o relaţie, dacă nu mai aştepţi să fii *surprins* de lucruri frumoase, ultra frumoase venite din partea celuilalt înseamnă că nu a fost *nimic esenţial*, niciodată, între tine şi o altă persoană.

Relaţiile interpersonale fără surprize mari şi frumoase sunt nişte relaţii *de rutină*. Eu le-aş numi…*rebuturi*, un fel de veselă pe care o ţii în casă la modul muzeal…dar nu o foloseşti niciodată.

Relaţiile în care…apar surprize mizerabile şi trădarea au fost nişte escrocherii penibile. Sau puţinătăţi de minte…

Relaţiile reale, adânci, sfinte sunt relaţiile *de mare conştiinţă* şi dintr-o iubire şi dăruire enorme. Dacă nu ai trăit *măcar una* în viaţa asta…eşti un om *mic* de caracter.

Ce înseamnă să ai *înălţime de cuget*, caracter, verticalitate? Să dai dovadă de o sinceritate mereu copleşitoare şi de o probitate incredibilă. De aceea, numai un om ordinar, fără principii…poate fi *cumpărat* pe doi lei.

Viaţa duhovnicească autentică poate da *probe*, evidenţe şi dă din destul: şi când vrei şi când nu ţi-o doreşti.

Tocmai de aceea diletantul, cel care îşi autoarogă statura de *Părinte duhovnicesc* e foarte uşor de depistat, pentru că el nu are *organicitatea* şi *firescul* gesturilor acelui om, care e mânat/ purtat mereu de către Duhul lui Dumnezeu.

Diletantul pozează în om duhovnicesc, vorbeşte numai în pilde, se arată reverenţios până peste poate cu cei care îl laudă…dar nu e deloc firesc,

deloc cumpănit, deloc netulburat când e tracasat cu întrebări *periculoase* pentru el.

Pentru că el nu se simte confortabil în mijlocul necazurilor, al acuzelor celor mai tâmpite, al stupefacţiilor deconcertante…de care un Părinte duhovnicesc e plin până în gât.

Părintele duhovnicesc însă nu este numai un om care *se curăţeşte* de patimi continuu, adică un mare trăitor. El trebuie să fie şi *un mare teolog,* şi *un fin cercetător* al vieţii contemporane, şi *un mare poet*, şi *un mare filosof*, şi *un mare psiholog*, şi *un mare partizan* al păcii şi al bunei înţelegeri între oameni, adică *un mare* în multe feluri.

De aceea, în România, nu am auzit şi nici nu am întâlnit un Părinte duhovnicesc care *să cuprindă*, într-o mare măsură, atuurile unui *adevărat Avvă*.

La noi sunt mulţi oameni *duhovniceşti*…dar *niciun Avvă*, adică un Părinte duhovnicesc care să fie şi mistic şi teolog şi artist şi un practician al bunei înţelegeri.

Între oamenii duhovniceşti există o mare diferenţă, diferenţă care constă în viaţa lor personală şi în viaţa lor ascetică şi în experienţa lor mistică.

De aceea, avem şi multe neînţelegeri pe baza afirmaţiilor lor, care nu iau în calcul pe toţi potenţialii oameni care *le pot auzi* sfaturile.

Avem oameni cu diverse virtuţi…dar fără o specializare umană şi teologică ieşită din comun.

Din acest motiv şi ucenicii acestor oameni duhovniceşti rămân *refractari* măreţiei altora…dacă, cumva, le întrec părintele lor. În loc *să îşi lărgească* nespus de mult experienţa, înglobând în ea experienţa altor părinţi experimentaţi, ei trăiesc, de cele mai multe ori, *o pliere* asupra propriei lor tradiţii… devenind nişte *decepţii vii*.

Care e *cea mai mare greşeală* a oamenilor duhovniceşti în cadrul ucenicie? Să îi facă pe

ucenicii lor propriile lor *oglinzi*, atât în cele bune cât şi în cele rele.

Însă, dacă dorim să avem *ucenici reali* trebuie să îi învăţăm să fie *ei înşişi*, adică nişte oameni care *sintetizează* în viaţa lor toate *manierele particulare* pe care le pot *asimila*.

Ce face *un diletant* în ale duhovniciei, atunci când *dă un interviu* sau când *i se cere* să dea sfat duhovnicesc? Răspunde la toate întrebările cu conştiinţa că *are*…toate răspunsurile. Nu are remuşcări, nu are neştiinţe, nu are complexe.

El răspunde de fiecare dată cu idei *învăţate* pe de rost…Tocmai de aceea nici nu se *epuizează* vorbind.

Vorbitul însă e *o mare epuizare*, pentru că presupune *o regândire*, în fiecare fracţiune de secundă, a oricărui lucru care *ţi se pune* în faţa minţii spre judecare.

Interviul şi sfătuirea în care nu se gândesc *atunci* toate lucrurile, împreună cu Dumnezeu şi cu cel din faţa ta, e *un playback enervant*.

Şi niciodată o melodie *mimată* nu poate fi…o melodie care *te cutremură* ci doar una care *te dezgustă*.

Dacă predici, te rogi sau scrii fără *să te epuizezi* şi *fără să transpiri*…nu ai predicat, nici nu te-ai rugat şi nici nu ai scris nimic valoros.

Omul neduhovnicesc nu are astfel de valori care se produc *instant* şi care *te epuizează instant*.

White Night

The moments[125] *of happiness* for an orthodox are moments *of the grace*. Although, for many, the idea of grace is hard to understand…what strengthens us and lights us and unifies our mind is just the grace

[125] Articol din 10 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș. Traducerea articolului din limba engleză:

Noapte albă

Momentele *de fericire* pentru un ortodox sunt momente *ale harului*. Deși, pentru mulți, ideea harului este greu de înțeles…ce ne întărește și ne luminează și ne unifică minte noastră este tocmai harul lui Dumnezeu. Și, deși noi spunem toate aceste lucruri…harul este o realitate care nu e ușor să o explici.

Ultima noapte n-am fost în stare să dorm din cauza unor asemenea momente puternice ale harului, care mi-au făcut *foarte clară* mintea mea.

Claritatea, mintea clară, este *o consecință* a prezenței harului lui Dumnezeu în ființa noastră.

Cu alte cuvinte, harul lui Dumnezeu *nu mi-a îngăduit* să dorm, deși eu sunt *un om păcătos*.

of God. And, although we say all these things…the grace is a reality not easily to explaine.

Last night I wasn't able to sleep because of some powerful moments of grace, that made me *very clear* my mind.

The clarity, the clear mind, is *a consequence* of the presence God's grace in our being.

With other words, the grace of God *did not allow me* to sleep, although I am *a sinful man*.

Literatura nu e niciodată *ficţiune*

Am[126] *un obicei* – deloc *o toană* – ca, din când în când, să citesc un autor pas cu pas, pentru ca să văd *evoluţia* scrisului său, particularităţi, crezurile sale diverse, constantele sale, adică, dacă îşi este *fidel* în declaraţii sau una spune astăzi iar mâine o schimbă ca la Ploieşti.

Nu contează dacă e viu sau mort autorul pe care îl citesc.

Ultimul citit cu nesaţ a fost d-l Nicolae Manolescu[127] – acum sunt la revista *România literară*[128] pe 2001 – ale cărui articole mi-au plăcut, mai întotdeauna, prin începutul lor, de multe ori prin substanţa lor, dar, mai deloc, prin finalul lor.

Finalul articolelor domnului Manolescu sunt ca filmul românesc: când te aştepţi *să continue*…atunci *se termină*.

---

[126] Articol din 15 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.
[127] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Manolescu.
[128] Idem: http://www.romlit.ro/arhiva_plus_ro.

În nr. 16 al revistei citate, din aprilie 2001[129], am înţeles însă în mod fundamental, din cuvintele dumnealui, de ce nu pot *recenza* o carte ca domnul Manolescu: pentru că, pentru dumnealui, literatura este „exclusiv ficţiune” iar pentru mine, întotdeauna, literatura e *o confesiune,* o panoramare a interiorului.

Autorul, că vrea sau că nu vrea, *dă din casă* dacă scrie ceva anume. Pentru că, pentru mine, literatura este o exprimare a bunelor şi a relelor autorului şi o citesc sub cheia adâncii moralităţi şi veridicităţi pe care o conţine.

Domnul Manolescu nu caută *adevărul* în literatură ci numai *povestea*, adică modul/ universul, ficţional sau nu, în care cineva încearcă să te transpună.

Eu caut în literatură, în artă, în ştiinţă, în civilizaţia sau non-civilizaţia umană – nu mai spun în spaţiul credinţei Bisericii, că se înţelege *de la sine* – *adevărul profund* de sub pojghiţa subţire a măştilor şi a limbajelor culturale sau ştiinţifice.

Ca şi pe dumnealui, nu mă interesează *forma* artistică sub care se spun adevăruri, ci mă interesează *ce fel de adevăruri* se spun, *din ce motive* şi *spre ce* te conduce demersul artistic.

Pentru că, cel mai adesea, demersul artistic te duce la patimile din tine, de cele mai multe ori grosiere şi bădărane şi, mai puţin, la forţa unor sentimente şi stări de spirit pozitive, spuse în forţă, *cu tărie* sau *cu har*.

Literatura nu e niciodată *ficţiune* pentru că omul care o scrie nu e niciodată *o neexistenţă*.

Scriitorul e *o existenţă*, uneori, atât de *tuşantă,* încât se năpusteşte la tine ba din televizor, ba din computer, ba din filele cine ştie cărei funcţii primadonice în societate.

Literatura are întotdeauna, dar întotdeauna *morală*, chiar şi când *o neagă* cu obstinaţie.

Pe domnul Manolescu *nu îl interesează* morala scrierilor literare, însă, tocmai ea este *sursa* plăcerii, a hedonismului minţii. Fiindcă mintea caută să se bucure de adevăruri esenţiale, de sentimente

[129] Idem: http://old.romlit.ro/www/texte01/rl16/man.htm.

profunde, clare, bine *prinse* în cuvinte, care te elevează.

Tocmai de aceea, într-un alt articol, din martie 2001, despre *prostul gust*[130], autorul nostru pleda pentru *moralitatea* gesturilor, cum e normal, pentru că, în lipsa moralităţii şi a veridicităţii vieţii şi a gesturilor noastre, literatura şi viaţa socială nu mai ne înalţă ci ne aţâţă doar la lucruri ce ne sub-umanizează.

Sunt ferm convins că enunţul plin de adevăr: „literatura nu e niciodată ficţiune" e *recunoscut* de către toţi în forul lor interior.

De ce? Pentru că atunci când se vorbeşte despre literatură, literaţi sau intelectuali, deodată, fiecare dintre noi, receptăm atât literatura/ scrisul gazetăresc cât şi pe cei care le produc drept *exponenţii* unor intenţii şi *adepţii* unui partizanat anume.

Literatura spune lucruri mai mult sau mai puţin fundamentale despre Dumnezeu, om, lume, chiar dacă mai mult sau mai puţin voalat. Cei trei termeni – Dumnezeu, om, lume – conţin în ei *toată desfăşurarea falduroasă* [cu multe falduri] a literaturii.

Literatura genială e literatura care conţine cea mai profundă şi coerentă explicaţie şi definire a omului în relaţia sa cu Dumnezeu şi cu lumea, bineînţeles, şi cu sine.

Nu trebuie *să Îl introduci* pe Dumnezeu într-un roman ca să vedem că scrii *împotriva* Lui şi nici nu trebuie să ne spui *cum arăţi* şi *ce simţi* faţă de anumite lucruri, dacă personajele sau poezia ta emană, din plin, *propria ta decadenţă*.

Dacă îl citim pe Mircea Cărtărescu[131] înţelegem imediat că avem de-a face cu un literat, care *îşi fantasmagorizează* existenţa şi experienţa dar nu cu un om de spirit *profund*, după cum, dacă îl citim pe Emil Brumaru[132], înţelegem că poezia sa e de un aşa profund libidinism…încât nu trebuie să te mai întrebi dacă sunt *masturbări lingvistice* sau *semne de decrepitudine precoce*, pentru că sunt şi una şi alta.

---

[130] Idem: http://old.romlit.ro/www/texte01/rl10/man.htm.
[131] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu.
[132] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Brumaru.

Plonjeul în fantasmagoric, în libidinal, în ferocitate sau în continua *altercaţie* cu Dumnezeu, ca la Nietzsche[133] sau Gide[134], fac din literatură un spaţiu al deversărilor reziduale interioare.

Literatura nu e *poveste*, după cum patimile şi dracii nu sunt *ficţiuni teologice*. Am dori noi să fie, dar nu sunt!

Explozia exterioară şi interioară de pornografie şi violenţă a postmodernităţii ne arată că suntem nişte oameni *stăpâniţi* de pulsiuni incontrolabile, pentru că nu le mai tăiem capul ca la şarpe ci ne hrănim şerpii la sân.

Un individ înarmat a omorât-o pe o femei în vârstă trăgând în ea 14 gloanţe.

Un copil de 13 ani, din Anglia, a ajuns tată [paradoxal, într-o lume civilizată doar *în cărţi* şi *reţinută* în romane].

Naomi vrea să se mărite cu Bălănel, pentru că vrea să îşi facă schimbare de sex.

Datorită gurului lor...150 de persoane s-au sinucis ieri...pentru ca să se mântuie.

Regina porno a României are 3.000 de filme în care a jucat...şi se consideră mândră de faptul, că a încercat în materie de sex aproape tot ce se putea.

Doar câteva exemple de…*nestăpânire*.

Dacă scrii un roman ca să prezinţi o orgie sexuală sau un omor premeditat *nu ficţionalizezi* ci…*transmiţi în direct*.

Cărţile XXX, ca şi filmele de acest gen, se cumpără tocmai pentru că sunt…*transmisii live*.

Toată lumea e *ahtiată* după *ce se mai petrece* în viața altora, în casa altora, în sufletul altora…fără să aibă *mare stimă, respect* sau *atenție* față de ei.

Vor *să știe* pur și simplu…

---

[133] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.
[134] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Gide.

Naomi[135], Nikita[136], Ciumac[137], maneliştii, nevasta domnului Moculescu[138], Gigi Kent[139], Valerică din Huşi şi Magdalena de la *Spaţii verzi* fac rating tocmai pentru că sunt *non ficţiuni*…adică *literatură live*.

Critica literară se ocupă *cu înţelegerea* şi *inventarierea* personajelor literare…ca şi cum ar fi *entităţi reale*. Nu le consideră *ficţiuni*…după cum nici domnul Manolescu nu le consideră, cu adevărat, *ficţiuni*.

Nimic nu e *ficţional*…pentru că ficţionalul e *un real deformat*.

Nu poţi să îţi imaginezi lucruri pe care nu le-ai văzut niciodată, de care nu ai habar. Glosezi pe lucruri deja ştiute, *postmodernizezi* realitatea, gândurile, visele, sentimente majore şi minore ale persoanei umane…dar *nu inventezi din nimic*.

Numai Dumnezeu creează lucruri şi existenţe care nu fuseseră niciodată mai înainte.

Artistul foloseşte materia lui Dumnezeu, cuvântul, pe om şi îl prezintă în frumuseţea sau în urâţenia lui.

Teologia ortodoxă vorbeşte despre *demonizarea* omului cât şi despre *transfigurarea* lui reală, printr-un mod de viaţă ales în mod liber. Omul *se satanizează* pentru că se afundă în rău, după cum, tot atât de uşor poate *să se transfigureze*, prin harul lui Dumnezeu, pentru ca să fie *făptură nouă*.

După ce am scris 80 şi ceva de cărţi de literatură, după ce am pictat şi sculptat…am renunţat la artă tocmai datorită faptului că *am înţeles*, că în

---

[135] Numele real: *Florin Moldovan*. Vrea să îşi facă *schimbare de sex*. A se vedea: http://www.b1.ro/stiri/monden/naomi-este-hotarat-sa-faca-opera-ie-de-schimbare-de-sex-a-strans-8-000-euro-pentru-aceasta-interven-ie-video-69647.html.

[136] Numele real: *Mihaela Ispas*.
A se vedea:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikita_%28vedet%C4%83_din_Rom%C3%A2nia%29.

[137] Magda Ciumac: https://www.facebook.com/pages/Magda-Ciumac/188204094583077.

[138] Mariana Moculescu: http://www.cancan.ro/showbiz/showbiz-intern/uite-o-pe-moculeasca-la-videochat-stau-in-vila-si-castig-2-500-de-euro-pe-luna-uite-ce-viata-de-lux-duce-si-ce-planuri-are.html.

[139] Numele real: *Vasile Gheorghe*. A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Gheorghe.

adevărata *artă* – într-o înțelegere duhovnicească a cuvântului *artă* – omul e chemat *să se zidească* pe sine ca *făptură nouă* şi, prin sine, *să îi lumineze*, să îi schimbe şi pe alţii.

Omul e cel care trebuie *să se înfrumuseţeze* cu lumina veşnică a Treimii în primul rând şi apoi poate *să îndumnezeiască* şi mediul din jurul lui şi pe cei care îl ascultă şi intră în contact cu el.

Însă, după cum aţi văzut, după ceva timp, am reînceput să scriu literatură la nivel online, *o altfel* de literatură, în care îmi dozez, în mod deliberat, adevărurile, pentru ca ele să fie *percutante*…ne mai lăsându-mă afundat deplin *în vâscozitatea* unor sentimente negative. *Le sugerez* dar *nu mai petrec* în ele.

Problema e că literatura, de obicei, se scrie *din mijlocul* acestei vâscozităţi telurice, pe care oamenii care se curăţesc de patimi *nu o mai suportă*.

De aceea nu mă mai simt…*un literat*, pentru că nu mai cred că trebuie să îmi pierd timpul cu nararea depravării umane în roman, teatru, nuvelă, poezie.

Am fost *un literat*…însă acum mă simt din ce în ce mai mult *un teolog ortodox*, care destructurează din interior literatura făcând-o predică.

Tot ce scriem aici, la nivel online, e *predică*, chiar dacă nu e catalogată drept…*predică*.

Încercăm să vă explicăm, pe baza literaturii, a filosofiei, a ştiinţei, a vieţii de zi cu zi, cum se trăieşte ortodox, cum se dezlipeşte omul, în mod real, de trecut şi de sine…şi devine *altul* pe dinăuntru…până se uită deplin pe el, cel de mai înainte.

Domnul Manolescu spune că e un cititor „care nu s-a maturizat şi iubeşte basmele”. Renunţarea mea la literatura, care narează interiorul omului pătimaş, mai degrabă decât pe al celui înduhovnicit, a însemnat *trezirea* mea…din basme.

Şi mie mi-au plăcut şi îmi plac basmele, povestirile cu acţiuni fantastice, ca multor copii sau ca tuturor copiilor mici şi mari.

Însă îmi plac pentru *adevărul* din ficţiunea lor, pentru *morala* lor…şi nu le confund niciodată *cu ce nu sunt*.

Nu cred că filmul, jocul pe computer, fantezia din carte sunt *altceva* decât sunt…Tocmai de aceea le tratez ca atare…şi nu mă las *îmbrobodit* de falsitatea lor.

Însă ştiu că în mijlocul fanteziei e *un miez* de realitate…şi tocmai de aceea citesc fantezia, pentru ca să găsesc *realitatea* autorului ei sau a conţinutului ei.

Nu îmi imaginez faptul că un critic literar ca academicianul Manolescu *se pierde* în irealitate, pentru că nu ar mai fi *atât de atent* cu cei pe care îi recenzează.

Spre exemplu, se duce la teatru şi observă prestaţia grupului de actori, care a pus în scenă *Cadavrul viu*[140] al lui Tolstoi[141]…şi desfiinţează în câteva fraze toată prestaţia actorilor.

„Spectacolul a sfârşit prin *a mă obosi*”. Despre câţiva actori din trupă scrie: „nu-i văd capabili *să se îndrepte*”.

Scurt şi concis. Mai concis decât concisul.

De aceea şi eu sunt *foarte concis*, în acest concis final de articol – *editorial* cam tot aia înseamnă, nu?!: *să editezi ceva* – : nimic din ce se spune şi se face *nu e o ficţiune*.

Tot ce stă în faţa noastră e *de aprofundat* şi *de înţeles*.

Totul e *de citit* şi *de înţeles*.

---

[140] A se vedea: http://old.romlit.ro/www/texte01/rl15/tea1.htm.
[141] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lev_Tolstoi.

Cu literă mare şi cu literă mică

Lucrurile[142] cu literă mare din inima noastră?!…La unii sunt prea multe, la alţii sunt prea puţine. Şi le spunem *lucruri* în mod impropriu, pentru că prima majusculă a inimii noastre este şi trebuie să fie Dumnezeu şi toată Împărăţia Sa.

Nu îmi plac ierarhizările.

Niciodată omul nu iubeşte ceva mai mult sau mai puţin…pentru că nici nu ştie, de fapt, *cât* iubeşte.

Ştie…*de ce* iubeşte.

Iubeşte pentru că *îi place*. Iubeşte pentru că *se regăseşte* în relaţie cu o persoană, pentru că *se edifică*.

Şi de ce *ne plac* lucrurile care ne plac? Pentru că avem *o conformare profundă* cu ele. Cu cât suntem mai deschişi şi mai flexibili pentru înţelegere…cu atât

[142] Articol din ziua de 15 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

putem înţelege obiecte, lucruri, oameni…şi ni le putem *apropia*.

Cred că *a-ţi apropia ceva* înseamnă mai mult decât *a avea plăcere pentru ceva*.

Când îţi place ceva vrei să ai acel lucru sau să te împrieteneşti cu acea persoană. Dar când vrei să îţi *apropii* o persoană sau o carte sau un lucru intri într-o relaţie adâncă de contemplaţie, de cunoaştere asiduă, de interrelaţionare.

Întrebarea: *cunoşti limba x?* sau întrebarea: *cunoşti persoana y?* sunt unele dintre cele mai false probleme puse, deşi au o logică imbatabilă.

Nu poţi cunoaşte *abisuri* dar trebuie să afirmi că ai *o cunoaştere anume* a lor.

Când vine vorba de realităţi abisale încerci să ţi le apropii, să le cunoşti întru câtva…dar nu să le epuizezi.

Îmi place…implică o doză mare de detaşare.

Pot să îmi placă multe lucruri…dar ce eforturi fac pentru ca să le merit? Cine sunt eu sau ce fac eu pentru ca să merit prietenia cuiva, să merit un anume lucru? Însă ce înseamnă *să…merit*?

Ideea de *merit*…e o idee *pălită* în capitalism.

Lucrurile acum *se cumpără*. Cumpăr nu prin valoarea sufletului meu sau a persoanei mele ci prin banii mei. Banii mei nu mă reprezintă. Pot foarte bine să îi fur sau să…nu îi merit…şi tot pot *cumpăra* tot ce poftesc.

Vreau, am bani, cumpăr. Şi cumpăr şi lucruri cu majusculă şi cu minusculă. Pot cumpăra, cu aceeaşi bani furaţi sau pe care nu-i merit, şi o carte sfântă şi o sticlă de suc. Cartea *vine* la mine deşi sunt păcătos sau nu o merit. La fel *vine* şi sucul.

Cartea nu se poate proteja de mâinile mele păcătoase…ci o iau de pe raft, o cumpăr şi o am.

Lucrul mi se supune…deşi nu îl merit.

Aşa că ideea de *merit*/ de *valoare* nu mai contează…şi odată cu ea nu mai contează nici *oamenii* şi nici *lucrurile*.

Dacă nu ai bani în buzunar…nu meriţi nici majuscule şi nici minuscule. Eşti un paria. Ai bani în buzunar şi tot felul de relaţii, atunci…devii *cineva*…deşi eşti *un nimeni*.

Însă pot cumpăra eu lucruri *cu majusculă*?

Cumpăr pe Eminescu sau pe Sfântul Grigorie Palama de la magazin…dar oare *îi înţeleg*? Pot să cumpăr lucruri pe care *nu le înţeleg* şi poate că nici nu sunt *în stare* să le înţeleg.

Cărţile, aparatura tehnologică diversă, tot felul de maşini…sunt cumpărabile, folosibile…fără ca să le poţi înţelege în mare parte.

Ar trebui să fii *specializat*, să fii cumva…ca să poţi înţelege ceea ce cumperi. Însă *câte specializări* să ai ca să înţelegi *tot ce cumperi* sau *tot ce există*?

Ignoranţa face parte din viaţă şi trebuie să admiţi că eşti *ignorant* în foarte multe lucruri.

Cât de ignorant/ prost sunt şi în comparaţie cu cine?

Cât de prost sunt faţă de un înger, de un demon, de un geniu, de un om informat?

Pot să îmi pun această întrebare? Da. Ce şanse am ca să înţeleg acest răspuns? Infime sau mari. Sau nu știu ce să-ţi răspund.

Suntem *ignoranţi* şi suntem…*vandabili* în postmodernitate.

Nu ştim *să ne descurcăm* în hăţişul legislativ, competiţional, uman.

Nu avem *timp* să ne revedem…şi să îi revedem pe cei dragi.

Avem bani puţini şi puţin timp…chiar şi atunci când avem bani mulţi şi prieteni puţini.

Şi totuşi…vom avea dorinţe minuscule şi dorinţe majuscule…chiar dacă vrem sau nu vrem.

O dorinţă majusculată în postmodernitate e *fericirea*. Să ai un serviciu, să ai o casă, să ai o familie, să ai un cont…să fii iubit.

Drama neiubirii este o problemă profundă, de care se vorbeşte lăturalnic…dar care e resimţită foarte profund.

Neiubirea e o parte a lipsei de credinţă. Credinţa nu e vandabilă, după cum nu e nici iubirea.

Tocmai de aceea, orice *surogat* al iubirii, ca autoerotismul sau apelarea la servicii sexuale plătite, e *un fiasco* la nivelul împlinirii personale.

După ce *vomiţi* din beţie…te simţi la fel, interior, ca atunci când ştii că ai *sex*…în loc de *iubire*.

Banii n-aduc fericirea…spune cântecul. Nici n-o întreţin. Dacă banii sunt *pe primul loc* într-o relaţie…relaţia e *un surogat*…pentru că surogatul e întotdeauna *ceva contractual*.

±

Însă mă simt *rău*…tocmai când nu dobândesc ceva *în mod valoric*.

Postmodernitatea se face că *îţi cumpără* valoarea şi că *te răsplăteşte* pentru merite utopice…însă ea e avidă de valori *reale*…pe care *le pastişează*.

Ce e *valoarea*? Ca să mă reprezinte sau să mă împace…trebuie *să mă definească*.

O cană, pe care o cumpăr, nu e *o valoare* a mea…ci un lucru aflat *în proprietatea* mea.

Însă, dacă scriu o carte, atunci conţinutul ei *exprimă* valoarea mea, reprezintă o mostră din valoarea mea personală, din ce sunt eu.

Conţinutul cărţii mă reprezintă…nu însă şi *preţul* cărţii.

Un tablou al lui Picasso[143], la începutul carierei lui…valora puţin. Acelaşi tablou, la o sută de ani de la moartea lui…va valora de nu ştiu câte ori mai mult.

Şi te întrebi: cum să valoreze peste o sută de ani un tablou *mai mult*…decât atunci când l-a făcut pictorul, când, după 100 de ani, el se poate *decolora* mult?

Însă valoarea…e înţeleasă prost când e înregimentată economic.

---

[143] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.

Pentru un ignorant în artă orice tablou e *bun* de pus pe perete. Tocmai de aceea găseşti pe pereţi numai kitschuri. Însă, pentru un om de mare fineţe, cu mare gust…numai *arta genială* e valorică, e unică, e de pus pe perete.

Însă arta genială *costă mult*…şi de aceea nu mulţi au *ceva genial* pe perete: fie el tablou sau icoană.

Dar – mă întorc la ideea de *valoare* – unde stă valoarea…în *opera de artă* sau în *artist*? Poate fi transmisibilă, întru câtva, valoarea din *artist* în *opera sa de artă*?

Da, întru câtva, ea se transmite din *artist* în *operă*. Opera e *o iradiere personală* a persoanei artistului. Însă, dacă e să mă iei la bani mărunţi…nu ştiu *ce e* valoare personală în cuvânt, în culoare, în nota muzicală.

Cum îmi dau seama, deci, ce se vinde şi ce nu se vinde, ce se înţelege şi ce nu se înţelege, ce este inestimabil şi ce nu este de mare preţ? Când cumpăr, cumpăr *forma* sau *esenţa* formei? Cumpăr *sfinţenia* cărţii sau *litera* cărţii?

După evidenţa evidenţei…mulţi cumpără doar *forma* cărţilor şi *nu au acces* la duhul lor, la înţelegerea lor.

Multe biblioteci personale sunt *secrete închise cu cheia* pentru posesorii lor.

Mulţi cumpără *litere*…dar cred că au cumpărat, deodată cu literele, şi *înţelegerea* cărţii. De aceea nu sunt mulţi cei care *cresc* datorită cărţilor şi care *să ştie să judece* cărţile.

Creşterea…presupune valoare. Valoarea e întotdeauna personală şi interioară. O formulă matematică sau un vers dintr-un poem nu pot fi înţelese de oricare de pe stradă. Trebuie să ştii şi să fii ceea ce eşti.

Nu poţi presupune că eşti *ceva anume* dacă nu eşti.

Nu poţi *plagia* o carte…pentru că plagiatorul se prinde uşor, pentru că el *nu înţelege* cartea.

A pune un obiect *aiurea* într-un cadru bine definit de către altul e ceea ce face plagiatorul. El fură o bucată din tencuiala altuia, nişte fraze…dar le pune ca nuca în perete în arhitectura falsei sale opere.

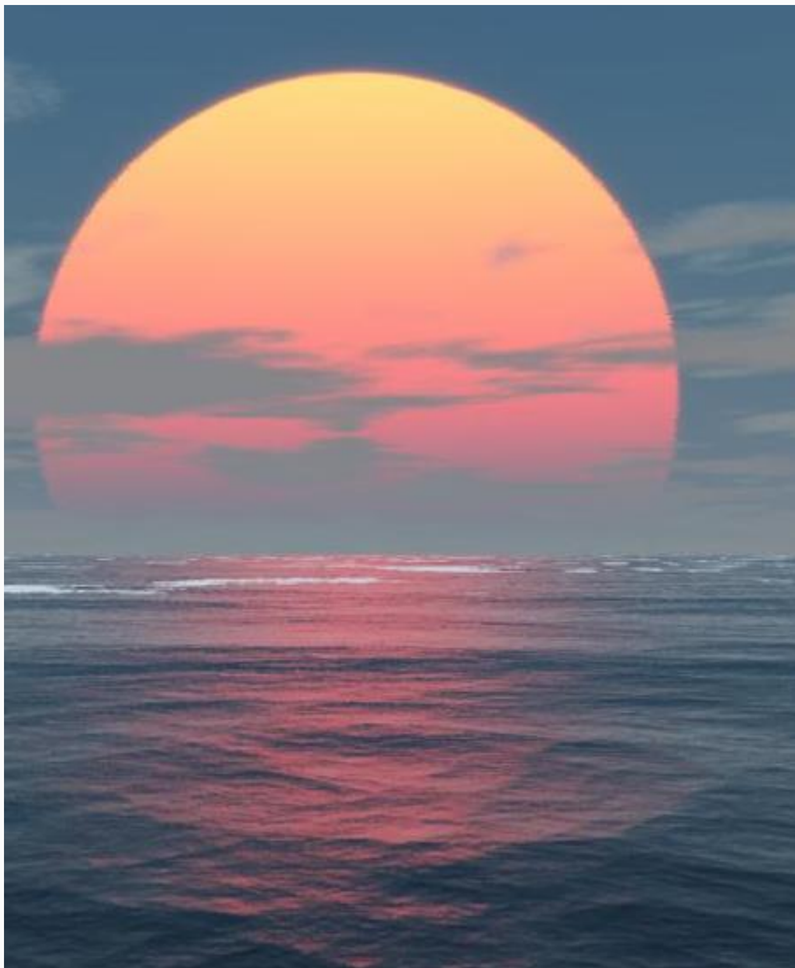
Un proprietar, care îşi ştie foarte bine casa…simte şi vede imediat când a fost *călcat* de hoţi. Simte diferenţele.

La fel e şi cu *valoarea* când o cumperi…dar *nu o ai*. Când crezi că o cumperi…dar tu nu ai ajuns într-o funcţie/ într-un post de conducere pentru că ai progresat interior…ci pentru că *te-ai mişcat bine*.

Eşti *ca nuca în perete*…şi *rizibil*.

De ce „pă” şi nu „pe”? Între *virilitate* şi *efeminare* lingvistică

Pentru[144] că *pă* este bărbătos, e uman, conglăsuieşte cu năduful omului, cu verva lui comunională, pe când *pe* este efeminat, e pentru orăşeni cu fumuri în cap.

Ţăranul spune: V*ezi acolo pă masă…că acolo e cana…cu lapte. Bea şi tu…că e cald…*Dacă ar spune *pe masă* atunci *e*-ul de după *p*, spus cu gura deschisă…ar forma, cu întregul, *o vocabulă afemeiată*.

Femeia sulemenită/ fardată încearcă să se şi *piţigăie*, adică să fie *anaturală…*

Dacă nu *simţiţi* diferenţa aceasta în exprimare, în faţa omului…nu au niciun sens explicaţiile mele.

---

[144] Articol din 23 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Trebuie să înţelegeţi, că pentru omul de la ţară, cuvintele *afectate* sau *ilizibile* [precum neologismele sau cuvintele lungi] sunt…de-a dreptul *înjurături*, atacuri la persoană.

Ţăranul spune: *a venit omu' la mine, i-am dat banii şi a plecat*. Dacă spui: *a venit omul la mine, i-am dat banii şi a plecat*...simpla articulare şi accentuare a substantivului *om* îl ofensează, pentru că *te dai de orăşean* în faţa lui.

El priveşte articularea ca pe *un afront* şi, mai ales, accentuarea/ intonarea, într-un anume fel, a cuvintelor. De ce? Pentru că încerci să *îi strici limba* cu…*un duh al vorbirii* impropriu lui.

El a învăţat limba română în mod oral, nu a citit-o precum cei cu studii.

De aceea, ţăranul român nu învaţă, după ureche, numai *cuvintele* ci şi *ritmarea* lor în frază.

El dă mai departe şi *cuvinte* şi *cadenţa* cuvintelor.

În momentul când vii şi pronunţi limba română într-alt fel decât *tradiţia* satului său, el consideră modul tău de a vorbi ca pe ceva *comic* sau *nebulos*.

Ţăranul iubeşte *fonetismul* limbii, modul cum *se pronunţă* cuvintele…chiar dacă nu ştie să şi le explice sau nu le ştie originea.

Dacă au preluat, în mod tradiţional, o anume formă a unui cuvânt în mod greşit, ei o perpetuează aidoma şi îţi dai seama de acest lucru din aceea că, deşi pronunţă *greşit* cuvântul…toţi *înţeleg* despre ce e vorba.

Aveam o rudă analfabetă, care spunea *ciocalată* la *ciocolată*. Pentru că mai mulţi *foloseau* această formă sau pentru că *ştiau* la ce se referă…*nu o corectau* niciodată asupra cuvântului (cum aş fi simţit eu nevoia să o fac) ci considerau forma ei greşită ca pe o *pronunţie corectă*…pentru că *nu era una afectată*.

Concluzia: ţăranii folosesc *forme greşite* ale cuvintelor, învăţate oral, însă le pronunţă într-o *cadenţă autentic românească*.

Nu am auzit niciodată un ţăran ca să zică: *cioclit* sau *şocolat*, parafrazând astfel cuvântul din alte limbi.

Dacă am auzit la un moment dat forma *acişilea* pentru *aici*, mi-am dat seama că îmbinarea lui *aci/ aici* cu *şi* a fost gândită foarte româneşte, pentru că e vorba de rudimentarea sintagmei pedante: *şi aici*…şi nu e *un calc* după o altă limbă. Greşelile de limbă română ale ţăranilor sunt, paradoxal, *autentic româneşti*.

Ţăranul român combină forme lingvistice deja existente…şi nu împrumută din alte limbi, pentru că nu ştie alte limbi (mă refer la cei necultivaţi, cred că e de la sine înţeles…).

Astfel, *după masă* sună viril. Dar *pe după şira de paie* este efeminat. Pentru că ţăranul zice: *pă după şâra de paie*. Cadenţa limbii lui e *ascetică,* e *serioasă,* fără *inflexiuni triviale*.

Îmi aduc aminte de ceva *foarte tare* în materie de limbă română.

Una dintre finele mele vroia ca să vorbească *codat* cu bunica mea despre furunculul unei rude de seama mea, care apăruse în zona…vaginului fetei, pentru ca eu să nu înţeleg aluzia sexuală.

Eu aveam vreo 6-7 ani. Şi pentru că eram de faţă iar fina spăla vasele, i-a spus bunicii mele, cu referire la problema fetei…că: *farfuria e puţin ciobită pă margine*.

Mi-a rămas imaginea asta în minte…cu aşa pregnanță, încât, mai târziu, mi-am dat seama că procedeul metaforic de *subliniere* a realităţii a fost înţeles la modul genial de această femeie aliterată.

A înţeles, în mod genuin, că metafora *poartă un sens* sau e *un sens în mişcare* şi că nu interesează *cuvintele* prin care transmiţi o realitate…ci *transmisia în sine*.

De ce spun toate aceste lucruri? Pentru ca să fim şi să fiţi *mult mai atenţi* la bogăţia de semnificaţii a limbii române ţărăneşti.

Profesorul Nicolae Manolescu scria în acest articol[145], despre diferenţa dintre *a merge în târg* şi a *merge la târg*, surprinzând acelaşi lucru pe care noi îl

---

[145] A se vedea: http://old.romlit.ro/www/texte01/rl01/man.htm.

dezbatem în acest articol: faptul că ţăranul român vorbeşte *cu foarte multă metodă*.

A merge în târg înseamnă *a merge la oraş* pentru că *oraşul* este sinonim cu *târgul* pentru ţăran.

A merge la târg înseamnă a merge în oborul vitelor şi al păsărilor ca să cumperi animale, păsări, cereale etc.

Alte exemple:

1) *Dau de băut* înseamnă cinstesc pe câţiva cu vreo tărie/ cu alcool pentru o anume bucurie pe care o am în viaţă, ca faptul că mi-a născut soţia sau fiica.

A da de băut nu se spune niciodată la înmormântare şi nici la nuntă, pentru că nunta şi înmormântarea sunt momente în care eu invit pe alţii într-un anume sens, pentru mai mult timp şi nu ocazional, momentan, ca în momentul când beau o ţuică cu cineva în cinstea unui eveniment.

2) A sta un pic înseamnă a te odihni între două momente de muncă şi nu a lenevi.

3) *D-ale gurii* înseamnă întotdeauna alimente pentru o masă sau pentru puţin timp…şi nu alimente strânse pentru o perioadă lungă.

4) *Fată mare* nu înseamnă o fată în vârstă sau înaltă…ci întotdeauna o tânără domnişoară, o virgină.

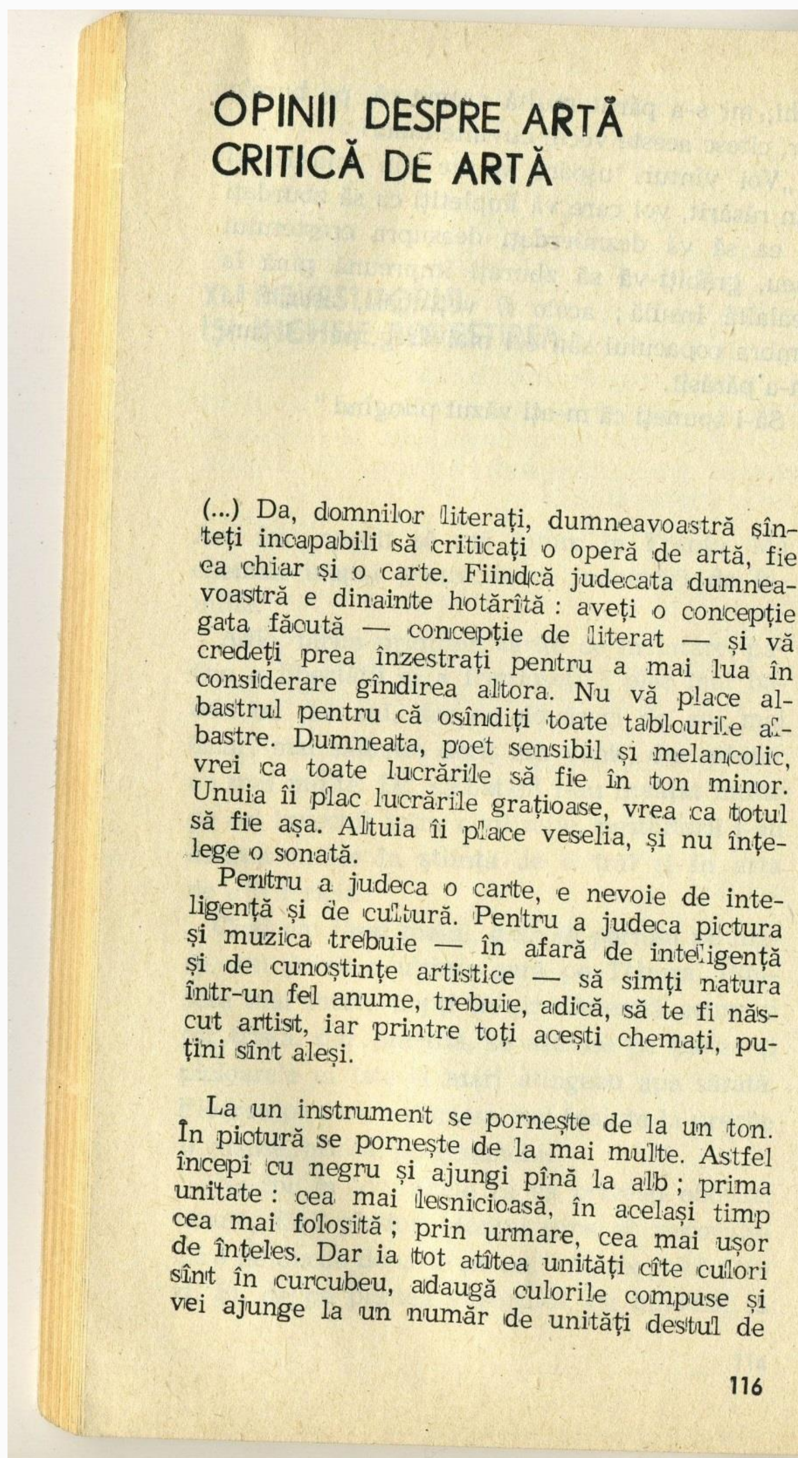
5) *Se goneşte vaca*…nu înseamnă niciodată: este *alergată* o vacă, ci: *e însămânţată* o vacă, ca să rămână gestantă.

6) *I-a dat ţoalele-n braţe* înseamnă că a alungat-o pe soţie din casă, s-a despărţit de ea.

De aceea, dacă stăm şi ascultăm cu atenţie limba română a ţăranilor români ne dăm seama că e *foarte profundă*…dincolo de accentele analfabete pe care le are din cauza oralităţii pure.

Însă admirabilul acestei limbi e acela că păstrează *o rigoare* şi *o cadenţă foarte ortodoxe* în esenţa lor…care nu suportă *efeminarea*, destrăbălarea lingvistică.

Despre *culori* şi *armonia cromatică* cu Paul Gauguin[146]

OPINII DESPRE ARTĂ
CRITICĂ DE ARTĂ

(...) Da, domnilor literați, dumneavoastră sînteți incapabili să criticați o operă de artă, fie ea chiar și o carte. Fiindcă judecata dumneavoastră e dinainte hotărîtă : aveți o concepție gata făcută — concepție de literat — și vă credeți prea înzestrați pentru a mai lua în considerare gîndirea altora. Nu vă place albastrul pentru că osîndiți toate tablourile albastre. Dumneata, poet sensibil și melancolic, vrei ca toate lucrările să fie în ton minor. Unuia îi plac lucrările grațioase, vrea ca totul să fie așa. Altuia îi place veselia, și nu înțelege o sonată.

Pentru a judeca o carte, e nevoie de inteligență și de cultură. Pentru a judeca pictura și muzica trebuie — în afară de inteligență și de cunoștințe artistice — să simți natura într-un fel anume, trebuie, adică, să te fi născut artist, iar printre toți acești chemați, puțini sînt aleși.

La un instrument se pornește de la un ton. În pictură se pornește de la mai multe. Astfel începi cu negru și ajungi pînă la alb ; prima unitate : cea mai lesnicioasă, în același timp cea mai folosită ; prin urmare, cea mai ușor de înțeles. Dar ia tot atîtea unități cîte culori sînt în curcubeu, adaugă culorile compuse și vei ajunge la un număr de unități destul de

116

[146] Articol din 24 februarie 2009. Alcătuit de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

important. Ce acumulare de numere — un adevărat joc de răbdare chinezesc — și nu e de mirare că pictorii aprofundează atît de puțin și că publicul înțelege atît de puțin știința culorilor. Dar ce bogăție de mijloace pentru a intra în strînsă legătură cu natura !

Sîntem învinuiți că folosim culori neamestecate, așezate unele lîngă altele. În acest sens, triumfăm prin firea lucrurilor, fiind mult ajutați de natura care nu procedează altminteri. Un verde alături de un roșu nu dă un brun roșcat, ca amestecul, ci două note vibrante. Alături de roșu, pune un galben cromat și vei avea trei note care se îmbogătesc una pe alta și care sporesc intensitatea tonului dintîi, verdele. În locul galbenului, pune un albastru și vei avea trei tonuri diferite, care vibrează încă unul datorită celuilalt. Dacă în locul albastrului pui un violet, te întorci la un ton unic, dar compus, care face parte din tonurile de roșu.

Combinațiile sînt nelimitate. Amestecul de culori dă tonuri murdare. Culoarea unică e crudă și nici nu există în natură. Culorile există în acest fel doar în curcubeu ; dar cum a avut grijă natura cea darnică să ni le înfățișeze una lîngă alta, într-o orînduire voită și neschimbată, ca și cum fiecare culoare s-ar naște din alta !

Dar, avînd mai puține mijloace decît natura, vă osîndiți singuri să vă lipsiți de toate mijloacele pe care vi le pune la îndemînă. Veți avea vreodată atîta lumină cîtă are natura, atîta căldură cîtă are soarele ? Și vorbiți de exagerare, dar cum să fie cineva exagerat cînd rămîne oricum mai prejos decît natura ?

Dacă socotiți exagerată orice lucrare lipsită de echilibru, în sensul acesta aveți dreptate, dar gîndiți-vă că, oricît de timidă, oricît de palidă ar fi opera dumneavoastră, va fi învinuită de exagerare atunci cînd va avea un viciu de armonie. Există așadar o știință a armoniei ? Da.

În această privință, simțul coloristului reprezintă tocmai armonia naturală. Ca și cîntăreții, pictorii cîntă uneori fals, ochiul lor nu cunoaște armonia. Se dezvoltă mai tîrziu, prin studiu, o întreagă metodă de armonie, în afară de cazul în care nu există o preocupare pentru ea, ca în academii și, de cele mai multe ori în ateliere. Într-adevăr, studiul picturii a fost împărțit în două categorii. Se învață întîi a desena și pe urmă a picta, ceea ce înseamnă că se colorează un contur pregătit dinainte, ca și cum s-ar zugrăvi o statuie gata făcută. Mărturisesc că într-o astfel de îndeletnicire n-am înțeles pînă acum decît un singur lucru și anume : culoarea nu mai e decît un accesoriu. „Trebuie, domnule, să desenezi cum se cuvine înainte de a picta“ — se spune pe ton doctoral ; de altfel, neghiobiile cele mai mari așa se spun întotdeauna.

Purtăm oare pantofi în loc de mănuși ? Ați putea oare cu adevărat să mă convingeți că desenul nu se trage din culoare, ci invers ? Ca dovadă, vă pot micșora sau mări același desen, depinde de culoarea cu care îl voi umple. Încercați să desenați exact în aceleași proporții un cap făcut de Rembrandt și puneți culorile lui Rubens : veți vedea ce lucru inform v-a ieșit și, în același timp, ce lipsită de armonie va fi culoarea.

De un secol se cheltuiesc sume importante pentru propagarea desenului și masa de pictori crește fără să facem un pas înainte. Care sînt pictorii pe care-i admirăm acum ? Toți cei care au osîndit școlile, toți cei care și-au dobîndit știința din observarea personală a naturii.

(din *Notes synthétiques*, publicate prima oară de Henri Mahaut în anul 1910, în revista *Vers et Prose* a poetului Paul Fort.)

(...) Cînd intri în secția de arte frumoase [1], atît de scump plătită de stat, adică de noi toți,

[1] A expoziției universale de la Paris (anul 1889). (N. Tr.)

118

Cf. Paul Gauguin[147], *Noa-noa şi alte scrieri*, ed. a II-a, antologie şi trad. de Suzana Mihalescu, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1994, p. 116-118.

Cartea are 162 de pagini şi e *un jurnal* al pictorului ţinut în Tahiti, unde acesta a ajuns la o pictură profund naturală.

[147] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Gauguin.

Un Bucureşti *dezumflat*…

…într-un[148] februarie al lui 2009. Un frig compact, dens, pe străzi şi în suflete…alături de magazinele care se închid, care se părăginesc şi ne dezumflă infatuarea de acum un an-doi, care ne umplea de alura că *zburăm bine*. Cu puţini bani, cu o negură înainte…şi fără chef de noi înşine.

O, nu trăim *bine*…şi nici nu visăm *bine*! Nici măcar nu zburăm bine, nici în noi şi nici în afară de noi. Imaginaţie puţină, langoare vie, extinzibilă, grija sufocantă de negrijă…cu gânduri explodate în toate părţile.

---

[148] Articol din 25 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Mă uitam la clădirile de pe bulevardul *Regina Elisabeta*: casele – majoritatea – erau aidoma unor veterani de război, care se ţin în bastoane.

Pulovăre la…10 lei (????).

Apoi placa memorială la casa lui Tudor Arghezi (o fotografiem altă dată; a locuit doar vreo 10 ani acolo)…iar, după ceva metri…colegiul Gheorghe Lazăr[149], în alb şi dungi albastre, cu cruci albastre.

O primărie cu şase steaguri şi un Cişmigiu cu păsărele ciripind friguros.

O mamă cu copilul în mijlocul unui stol de porumbei, care ciugulește [*ciugoale*, o formă regională] de pe jos.

Îmi aduc aminte că am călătorit cu doi chinezi, care se uitau curioşi la barba mea şi la părul lung…probabil le aduceam aminte de vreun bătrân al lor…

Trec pe lângă maşina agenţilor de pază…care stau, mai mereu, degeaba.

Apoi cumpăr două cărţi de la *Eminescu*[150]…pentru *experimentalul* lor…şi nu pentru că îmi fac *o deosebită plăcere*.

Pasajul Universităţii…încă curat. Îmi aduc aminte şi văd mărţişoare…care nu mai au *mare forţă* pentru postmodernii, care doresc bani şi iar bani, fără să le pese de *modul* cum se fac…şi nu cadouri *simple* dar pline de simbolism.

De ce descriem lucrurile fără amprentă personală? Ce înseamnă *personalism* pentru oamenii care nu spun, mai deloc, ce simt şi cine sunt?

Reflexivitatea, se pare, este din ce în ce mai mult doar apanajul oamenilor care se problematizează. Cei mai puţini însă sunt cei care se problematizează teologic, liturgic, isihast asupra vieţii şi a realităţii cotidiene.

Nu pot să văd lumea decât printr-un ochi *teologic*, profund uman, genuin. Tocmai de aceea reacţionez faţă de *malformaţiile* sufleteşti, care au devenit *realităţi* sociale, ca faţă de existenţe plănuite prost, aiurea, inuman.

---

[149] A se vedea: http://www.cnlazar.ro/.

[150] Librăria *Mihai Eminescu*: http://www.librariaeminescu.ro/.

Bucureştiul era, până mai ieri, un oraş mic – privit de la scară mondială – cu îngâmfaţi mari şi mulţi. Acum am impresia că se transformă într-un *deşert* cu relicve pe măsură, care suferă, mai mult decât trebuie, din cauza *neaşteptatei* crize…şi care îşi dă seama că *nu se ţine singur* pe picioarele sale.

Criza financiară ne arată precaritatea mijloacelor noastre de existenţă.

La Bucureşti venea provincialul, ca să facă cumpărături sau străinul, care trecea prin România şi oraşul părea prosper, pentru că *nu trăia* din banii lui.

Acum, când nu se mai cumpără şi nu se mai investeşte…oraşul se dezocupează, se stinge, pare să intre într-o moarte lentă.

O farmacie a dat faliment…şi, pentru că nu au avut unde să ducă lămâiul cu roade în el…l-au lăsat acolo, în mijlocul gunoiului dinăuntru.

Un cinematograf s-a închis.

Două magazine cu computere s-au închis şi ele…

Ceea ce mai merge *încă* e…*mâncarea*. Se mai mănâncă…însă nu ştiu *cât de calitativ* se mănâncă.

Nouă ne displace mâncatul la restaurant sau la fastfooduri[151], unde nu poţi să verifici *modul de preparare* al mâncării…de aceea *nu preferăm să încercăm*.

Magazine închise…unul după altul.

Un pesimism viu…care îmbogăţeşte egoismul nostru încrâncenat. Un Bucureşti care nu pare *să aştepte* primăvara…ci *iarna*.

Însă, acest *strat profund* al sensibilităţii umane, pe care eu *îl resimt*…rămâne undeva la fund, e simţământul cu care omul se trezeşte şi doarme – dacă are somn – însă, parcă văd, în vară, sensibilităţile uşoare ale bucureştenilor, care ies la suprafaţă şi care vor amuzament şi distracţii.

La 17-18 ani nu înţelegeam de ce oamenii nu vor să fie *profunzi* tot timpul sau de ce *înnoată* în gânduri şi sentimente atât de *nătângi* de cele mai multe ori.

---

[151] Restaurante unde *se mănâncă repede*, pentru că mâncarea se pregăteşte foarte repede, parte din ea fiind *deja pregătită* sau *preparată*.

Mai apoi mi-am dat seama că *profunzimea*… e un *pericol* pentru mulţi, pentru că cele mai multe joburi[152] cer oameni falşi, uşori şi manipulabili.

Oamenii pe care îi cere Biserica de la noi sunt oameni…*grei*, profunzi, străvăzători.

Greutatea spiritului e greutatea valorii. Dacă cineva profund e resimţit ca ceva de-neînţeles-şi-de-neîngurgitat, atunci valorile lui, experienţele lui, nefiind *înţelese*, el însuşi devine ceva *de neacceptat* şi *de neiubit*.

Nu poţi să iubeşti decât ce înţelegi.

Şi nu poţi să înţelegi, dacă nu eşti profund.

Nu poţi să fii profund însă fără ca să fii un om duhovnicesc şi nu poţi să fii duhovnicesc fără să te despătimeşti de patimi, fără să te umpli de sfinţenie.

Oricum o dai, lumea *se înţelege* numai de către oamenii Sfinţi. Ceilalţi rămân la ştiinţificitate, la experienţa prin simţuri, la lucruri citite…sau intuite într-un anume fel.

Ca să ieşi din *cercul strâmt, unde norocul te petrece,* cum spunea Mihail[153], trebuie ca Dumnezeu să intre în viaţa ta *de deasupra*.

Noi, oamenii, ne dăm unul altuia bobârnace, vrem, sărim în sus, ne dăm peste cap…dar tot aici rămânem: în timp, în spaţiu, între limitările noastre.

Numai viaţa cu Dumnezeu *te dezlimitează,* pentru că Dumnezeu intră în viaţa ta, de deasupra şi te ridică la Sine, pentru ca să vezi lucrurile fără să te lipeşti de coordonate umane pătimaşe.

Ce simţi, cum simţi, de ce simţi duhovniceşte lumea, viaţa şi pe oameni…e *o taină* pentru mulţi. E numai taina ta. E taina unei vieţi cu Dumnezeu, ascunsă în Dumnezeu.

Tocmai de aceea abordarea *strict psihologică* în descrierea şi înţelegerea vieţilor Sfinţilor e un fiasco, pentru că e o percepere umană grosieră şi nu una duhovnicească.

– Poţi gândi ortodox şi trăi deopotrivă într-un Bucureşti plin de marasm?

– Da!

---

[152] Locuri de muncă.

[153] Mihail Eminescu, în ultima strofă din poemul *Luceafărul*: http://ro.wikisource.org/wiki/Luceaf%C4%83rul_%28Eminescu%29.

– Cum e posibil?!!!

– E posibil…pentru că tot ce trăieşti tu este de nivel personal, de nivelul adâncimilor tale personale, care pot *să nu pactizeze* cu sentimentele de fond.

– Atunci de ce aţi spus că totul e parcă *în disoluţie*?

– Pentru că *aşa percep* lucrurile. Pe de o parte, simt frica, dezolarea, tristeţea din fiinţele oamenilor…iar, pe de altă parte, când vine vorba să particularizăm lucrurile sau să intrăm dedesubtul acestor stări nu mai găsesc niciun sentiment apăsător.

Dacă eu nu mă simt şi nu trăiesc aşa…de aceea percep lucruri care nu îmi sunt proprii acum. Între mine…şi ei…

– Pe dumneavoastră *nu vă traversează* deloc aceste sentimente, stări de spirit negative?

– Ba da, de multe ori, însă mie îmi displac din start. Le percep ca pe nişte *neprieteni* cu care nu vreau să fac casă bună.

Una e *să ai griji* şi alta e *să îţi faci griji*.

Eu am griji, îndatoriri, lucruri pe care le cer de la mine…însă nu îmi fac griji care *nu ţin de mine*, pentru că nu doresc să îmi maximalizez starea de chinuire interioară.

Punct.

De la capăt.

De ceva vreme simt cărţile ca pe ceva *neterminat*, ca pe nişte *realităţi vii*, care mai au nevoie de multe fasonări.

Deodată am început să văd *cărţile nescrise* ca pe nişte *peşti nestăviliţi*, care *se zbat* în mine iar pe cele scrise sau pe care le citesc ca pe nişte entităţi care nu se lasă…*terminate*, închise între două coperţi.

Eu am oroare de coperţile care îmi termină spaţiul de citit. Când o carte se termină…îmi displac enorm de mult coperţile. Când ajung la cealaltă coperă…ajung la *ce nu e* cartea.

Măi, oameni buni, cărţile ar trebui *să nu se termine niciodată*, ca şi *viaţa* oamenilor!

Tocmai de aceea viaţa oamenilor…va fi *veşnică*, pentru ca să nu fie *o carte terminată*.

Râmniţi la…Sfinţi!

A râmni[154] înseamnă *a pofti*. De obicei, *a pofti* la cârnaţi sau la sarmale sau la alte bunătăţuri culinare, din care vezi că se înfruptă alţii, iar tu stai şi te uiţi.

Dar poţi să *râmneşti* uitându-te la Icoana unui Sfânt sau citind Sfânta Scriptură?

S-ar părea că nu, căci pentru lumea modernă în căutare de distracţie, Sfinţii zugrăviţi în Biserici sunt *mohorâţi şi trişti*, iar creştinii noştri obişnuiţi nu

[154] Articol din 26 februarie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

citesc nici Sfânta Scriptură, nici Sfinţii Părinţi, *că doar n-om vrea să se călugărească*.

Aşadar, cum să *râmneşti* la un…Sfânt?

Şi totuşi, exact asta ne învaţă şi ne cere Sfântul Neagoe Basarab[155], scriind mai întâi către fiul său, Theodosie: „Fătul meu, *râmneşte blândului şi dumnezeiescului bărbat, lui David,* care fu gonit din scaunul împărăţiei sale de fiu-său, Avesalom şi [care] căuta să-l ucidă.

Iar el [Sfântul David] nu se mânie pe dânsul, nici nu avu pizmă pe dânsul, nici îl blestemă, ci când auzi că fu spânzurat de păr de un crac de copaci şi însăgetat, lui nu-i păru bine, nici se bucură (…), ci se urcă în casele cel înalte şi slobozi glas mare de plângere…”.

Frumuseţea duhovnicească şi virtutea trebuie să ne facă să *râmnim* cu toată inima la ele!

---

[155] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Neagoe_Basarab.

Deriziunea continuă: lecţia *lipsei* de caracter

Cum cunoşti[156] un om fără caracter (fără principii)? Mai întâi de toate prin deriziunea tuturor lucrurilor care nu-i convin. Când ceva nu-i convine se transformă într-o maşină de creat băşcălie fără spirit.

Gluma proastă, ironia grobiană, mahalagismul sunt atuurile omului fără caracter, ale omului mic.

Degeaba încerci să îmbini cu el seriozitatea cu gluma sărată. Degeaba încerci să îi arăţi diferenţa dintre *nobleţea inimii* şi *ridicol*.

---

[156] Un articol din 26 februarie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

El va alege, cel mai adesea, ori să fie un impostor de duzină, ori să fie un fudul cu glume triviale.

Cf. DLR, ed. Guţu, Bucureşti, 2003, p. 359, derisio, -onis = bătaie de joc.

Derisor, -oris = a) cel care ia în râs şi b) bufonul, parazitul, mimul.

De la aceste două cuvinte vine şi *derizoriu* al nostru, care înseamnă în română: *neînsemnat, de nimic, ridicol*. Însă, în adevăratul sens al cuvântului, pe filieră latină, avem de-a face cu sensul: *ceva de luat în râs, de dispreţuit*.

Derizoriu se păstrează astăzi numai cu sensul de *neînsemnat*. *Gestul lui a fost derizoriu*, adică *infim/ mic*.

Nuanţa primă, cea de batjocură, cea de batjocură dacă dai ceva puţin, adică nuanţa *morală* a termenului, semnificaţia fundamentală…a fost eliminată, pentru că mulţi vor să dea sau să facă *puţin*…dar să fie elogiaţi *mult*.

Aruncăm totul în râs. Transformăm realitatea în râs. Râsul este o eludare a semnificaţiilor majore ale vieţii şi ale interrelaţiilor.

În loc să râdem de păcat, să ironizăm păcatul, defectuosul, malformaţia…noi ironizăm, cel mai adesea, lucrurile *vitale*: cuminţenia, atenţia, vigilenţa, relaţia, familia, sfinţenia.

Râsul trivial (lat. *trivialis*, *cf*. Idem, p. 1363, la forma figurată, care a intrat în română = *la îndemâna tuturor, banal, obişnuit, trivial, vulgar*) e râsul non-metaforic, râsul care *nu transcende* cuvintele ci le duce spre sentimente nămoloase.

Una e să râzi frumos…sau *fără dinţi*, adică fără resentimente, fără perversitate de ceva anume, cu scop pedagogic…şi alta e *să băşcălizezi*, să faci pe toţi albie de porci şi asta toată ziua.

Tocmai de aceea am spus în titlu că deriziunea continuă e o lecţie despre omul care *nu se are*, care nu se stăpâneşte, care nu are coloană vertebrală.

Pentru că nu poţi să râzi continuu de toţi şi de toate…decât dacă nu ai nimic sfânt, nimic imaculat.

Însă când drăcuitul continuu şi râsul continuu sunt *toată discuţia* cu cineva…atunci e clar că avem

de-a face cu un om patologic, bolnav, depărtat de iubiri reale, măreţe.

Moromete nu a tăiat nici acum salcâmul

Spaţiul[157] unui roman e un timp…*botanizat*…

De la *Grădina Botanică*…unde avem de-a face cu un muzeu dar… cu unul viu, pentru că florile şi arbuştii sunt vii, sunt exponate vii, tangibile.

Tot la fel romanul e un timp şi un spaţiu liber, niciodată terminat, niciodată cu punct de final…pentru că evenimentele pot fi reluate, rescrise,

[157] Articol scris în ziua de 3 martie 2009. De Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

reinterpretate de fiecare cititor în parte, fără ca prin această *rescriere* să se denatureze vreun sens iniţial.

Salcâmul nu a fost tăiat!

El nu a fost vândut lui Bălosu pentru bani.

El stă şi acum, undeva, în amintirea mereu vie a celor care au văzut şi au iubit…salcâmii falnici.

Romanul vine şi îţi reaminteşte amintirile tale. El îţi reaminteşte figuri umane, forme, peisaje, mirosuri, senzaţii…un fel de *regăsire perpetuă* şi, în acelaşi timp, te face să ai o privire critică asupra acestei *regăsiri*.

Cine poţi să fii dintr-un roman? Uneori mi-au plăcut decât anumite nuanţe, nuanţe vii…

Dar erau vii pentru că existau într-un roman sau pentru că…eu le trăisem, cândva, foarte viu? Tind să cred şi cred în faptul că literatura *nu provoacă* experienţă în mod principal…ci *rememorează* experienţă.

Moartea personajului, dramele lui…nu mă pot face *să mă regăsesc* în ele, dacă nu am *nimic în comun* cu ele.

Viaţa mea e tălmăcită de literatură, de marea literatură, dacă experienţa mea de viaţă a atins fundamentalitatea.

Însă ce înseamnă, de fapt, să trăieşti…lucruri fundamentale, esenţiale ca om? Care sunt acelea şi cum îmi dau seama că *sunt în mine* sau că *au ajuns în mine*?

Poezia lui Esenin[158] m-a făcut să retrăiesc şi să înţeleg mult mai adânc şi mai plăcut duioşia, delicateţea, care mi-au fost dăruite de către oameni.

Puteam să nu îl citesc…şi să nu înţeleg ce am: faptul că ştiu ce este duioşia, delicateţea, *tremurul frumos* în faţa curăţiei personale şi a frumuseţii cosmice.

Cum mi-am dat seama de toate aceste lucruri…numai citindu-l?

Mi-am dat seama că experienţele sale s-au infiltrat în poezie şi că el nu a făcut decât să le exprime în modul simplu, plenar…şi că, dacă le simt

[158] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serghei_Esenin.

şi mă bucur de ele, atunci am înţeles că le am şi eu şi că ele trebuie cultivate, aprofundate şi de către mine.

Clocotul lui a devenit clocotul meu.

Valurile inimilor multor scriitori, artişti, poeţi, Sfinţi…m-au iradiat într-un mod personal şi am simţit că, cu fiecare în parte, am lucruri *în comun*.

Dacă ar fi fost numai *o iluzie*…nu mi-ar fi dat asentimentul întreaga mea fiinţă. Însă, cu timpul, simţirea puternică că sunt şi că simt şi că împărtăşesc sentimente şi crezuri puternice cu oameni vii şi adormiţi a crescut.

Dacă nu există iradiere personală la nivel personal sau mediat, prin intermediul cuvintelor şi al imaginilor…atunci nimeni *nu se întâlneşte* sau *nu se poate întâlni*, în mod real, cu nimeni.

Însă simţim cu toţii că întâlnirile cu diverşi oameni, cu diverse cărţi, cu diverse situaţii *ne-au schimbat* în mod profund.

Ce ne-a schimbat, de fapt? Contactul *energetic* între oameni…ce a trecut de la ei la noi, modul cum noi am reacţionat în faţa unui eveniment sau în faţa unui lucru.

Un creştin ortodox poate să explice cel mai bine cum se…*interpenetrează*, la nivel personal, gândurile şi sentimentele oamenilor.

Noi vorbim despre *realitatea experiabilă* a harului necreat, adică despre energiile necreate ale Preasfintei Treimi dar şi despre energiile create ale fiinţei umane, care se împreună unele cu altele, fără ca vreunele să se transforme în celelalte.

Se întâlneşte în omul credincios energia necreată, dumnezeiască, cu cea creată şi transfigurează atât faţa sufletului cât şi a trupului uman, natura, materia, cuvintele, pe cei pe care îi iradiem cu prezenţa noastră.

Pentru noi, Dumnezeul cel viu Se comunică extrem de viu omului şi creaţiei Sale în totalitate şi această comunicare energetică cu noi ne aprofundează şi mai mult înţelegerea de sine şi relaţia cu El.

Această experienţă harică e totală, e trăită de întreaga noastră fiinţă. Ea nu e o fantezie!

Tăierea salcâmului sau netăierea salcâmului de către Moromete e o fantezie sau un posibil lucru real. Dar harul necreat nu e *o fantezie* ci *o realitate*, după cum natura subatomică a creaţiei e o realitate de neînlăturat.

Cum poţi să te îndoieşte de realitate? Cineva care nu a văzut interiorul unei celule la un microscop sau nu a văzut o anumită stea prin intermediul unui observator stelar nu poate să treacă dincolo…de *distanţă*. Există o distanţă…pe care nu o poţi trece decât prin cineva sau ceva, printr-o ustensilă.

Poţi să repui în picioare salcâmul lui Moromete – prin imaginaţie – însă nu poţi să treci de anumite *limite*…decât dacă eşti *ajutat* de către Dumnezeu să le depăşeşti.

Ştim că Sfântul Daniel a fost dus de către Înger dintr-un loc într-altul în mod minunat. Mulţi Sfinţi au mers, răpiţi fiind de către Sfântul Duh, dintr-o parte într-alta a lumii…într-o clipă.

Însă ştim noi…ce înseamnă, de fapt, acea *clipă*? Putem oare să ne imaginăm *ce au simţit* cei care erau arşi de vii…sau daţi în ghearele fiarelor înfometate?

Putem să ne imaginăm o tortură groaznică în absenţa ei…sau să ne imaginăm că putem cunoaşte *greutatea* unei ore…trăită de către un om închis, de viu, sub pământ?

Nu poţi să plagiezi…ceea ce nu ai experiat. Orice încercare de ermineutizare a necunoscutului e penibilă. Cel mai la îndemână pentru omul căzut e să îşi imagineze că *este* sau *ar putea fi*/ sau *s-ar putea transpune* într-un anume personaj.

Dar poate fi *real*…un personaj?

Imaginaţia avea…*aripi de ceară* pentru Eminescu. Ea nu poate să te ducă…în real. Realul e şi trebuie trăit de întreaga ta fiinţă.

Imaginaţia e o funcţie a omului căzut folosită ambivalent.

Dacă salcâmul lui Moromete…rezistă…şi după ce a fost tăiat…atunci înseamnă că eu vreau ca ceva *să existe*…mai degrabă decât *să nu existe*.

Un om, care abia a pierdut pe cineva foarte iubit…nu vrea ca să îi aminteşti acest detaliu. El nu

vrea ca salcâmul lui Moromete să fie *tăiat*. El îl vrea acolo, în spatele curţii, pe acel salcâm falnic, pentru că acolo *trebuie* să rămână.

Nu vrem să ne despărţim de un trecut…care *ne îmbrăţişează*. Nu vrem să ne despărţim de ceva care *ne identitează*.

Acele sentimente, lucruri, amintiri, persoane sunt…trecutul nostru, sunt *salcâmul lui Moromete*…pe care nu vrem să îl tăiem şi să îl vindem pe bani.

Salcâmul lui Moromete…trebuie să rămână în picioare. El e un prieten, un camarad, o fiinţă iubită. Dacă îl anihilăm, dacă îl muzeificăm…asta înseamnă că *ne vindem* trecutul nostru, rădăcinile, respirarea, bucuria vieţii.

Poţi să dai tot…şi ceea ce te reprezintă cel mai bine? Poţi să fii *altceva*…în mod fundamental? Poţi să te schimbi până la…anihilare?

Moromete…nu a tăiat nici acum salcâmul.

E tot în spatele curţii…

Meticulozitatea şi impertinenţa întrebării

Copilul[159] începe să pună întrebări celor maturi…pentru că *îl descurajează* necunoscutele, îl agasează. Întrebarea este o formă de *a te acomoda* cu evidenţele.

De ce copacii sunt înalţi? Ce este cerul? Cine este în cer? De unde vine iarba?…Ce e acela un cal? Cine m-a născut pe mine?…

Întrebările cer *competenţe*…şi copilul crede că omul matur e *competent* să răspundă…

Însă îşi dă seama, în scurt timp, că nici omul matur *nu prea e în stare* de…multe. De aceea el însuşi caută, e curios, vrea să afle, scormoneşte, învaţă să citească, învaţă să fie cel care *dă cu capul* de întrebări…pentru a le soluţiona.

Dar căutarea răspunsurilor…e o căutare amaro-dulce. Copilul îşi dă seama, în scurt timp, că sunt lucruri de la care este *exclus*…sau că trebuie să mai

[159] Articol din 4 martie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

treacă timp peste el sau prin el…pentru ca *să înţeleagă* unele lucruri.

Când ajunge la grădiniţă…păleşte ideea de *instituţie*. Găseşte carenţe de sistem. Şcoala, din afara ei…e mai frumoasă…decât pe dinăuntru.

Ideea de şcoală păleşte şi ea la contactul cu…*şcoala*. Pe de o parte, el se bucură de fiecare nouă etapă…dar, pe de altă parte, *mitul* vârstei pe care o trăieşte, mitul despre care auzise multe…se spulberă, se rescrie.

Copilul vrea să fie adult…pentru că adultul are libertate, bani şi poate face mai multe decât el. Dar copilul doreşte din starea de adult numai unele lucruri. Nu vrea să îşi asume tot ce înseamnă *a fi adult*. Vrea numai pe cele bune…nu şi pe cele contrare.

Mirajul libertăţii sau al banilor tăi, ca şi mirajul călătoriilor şi al descoperirii sexualităţii sunt…tot atâtea mituri care *pălesc* pe timp ce înaintăm în viaţă.

Înaintarea e…rescriere a miturilor sau dizolvarea lor.

Libertatea are un preţ scump.

Banii necesită efort.

Călătoria nu înseamnă numai a vedea…o localitate sau un monument ci…în primul rând, a avea bani, sănătate, a te duce, a te întoarce, a scăpa de multe pericole.

Sexualitatea implică relaţie, implică angajament, implică consecinţe. Nu e nimic de domeniul idealităţii.

Idealizarea vârstei…*încă netrăite* vine dintr-o excesivă şi neproductivă visare la ea.

Când vrei să fii ceea ce *încă* nu eşti…uiţi să fii ceea ce *trebuie să fii*.

Întrebarea e mereu…futurologie.

Viitorul e timpul întrebării.

Prezentul nu pune întrebări…ci el se consumă ca existenţă.

Întotdeauna întrebările noastre ne consumă prezentul cu ochii…în/ spre viitor, făcându-ne să nu ne simţim înrădăcinaţi în prezent…ci, cumva, *adulmecând* sau *îndoindu-ne trupul* spre viitor.

Întrebarea e meticuloasă…pentru că e un domeniu al amănuntului.

La lecţie sau la tribunal…ţi se cer răspunsuri ca *descrieri* ale conţinutului întrebărilor.

Întrebările fără racordare la elev sau la gradul de specializare al omului din faţa ta sunt…utopice.

Întrebările utopice însă…sunt întrebări cu răspuns greu.

Întrebările, de regulă, sunt non-răspunsuri.

Tocmai de aceea întrebările sunt mai mult *nerăspuns* decât *răspuns*, pentru că întrebările se adresează unor oameni care ştiu sau nu ştiu anumite lucruri…şi nu se adresează lui Dumnezeu, Care are toate răspunsurile.

Oamenii duhovniceşti au îndrăzneala *să Îl chestioneze* pe Dumnezeu asupra anumitor lucruri…şi Dumnezeu le răspunde la multe lucruri care păreau…*de neştiut*.

Uneori chiar negaţia e un răspuns.

A nu şti ceva nu înseamnă, în mod neapărat, că *nu există* un răspuns la întrebare.

Când spui *nu ştiu*, poţi să spui…*n-am tot răspunsul*…sau *nu sunt în măsură să îţi fiu cel mai bun profesor în această chestiune*.

Dar adulţii pun întrebări, la fel de grele ca şi copiii…numai că copiii sunt, cel mai adesea, totalizatori, pe când adulţii pun…probleme mai mici, mai de amănunt.

Adulţii care întreabă lucruri cu toptanul, macrocosmice…sunt încă copii.

Adulţii care se rezumă la lucruri mici, din ce în ce mai speciale…devin *bătrâni*.

Am intuit (voi vedea când voi fi bătrân…dacă voi ajunge vreodată *bătrân*) că bătrâneţea înseamnă *o simplificare* a întrebărilor, pe de o parte, iar, pe de altă parte, *o trăire în întrebare*, făcând pact interior cu ea.

Dacă toată viaţa te-ai întrebat şi ai avansat minimal în perimetrul *adevărului* întrebării…începi să-ţi înveţi viaţa cu întrebarea…care nu te mai stresează, tocmai pentru că simţi că ai făcut tot ce ai putut…ca să o dezlegi, să o înţelegi.

Sunt *plin* de întrebări – vreau să spun – dar la fiecare dintre ele *am avansat*…fără ca *să mă împac* cu ea.

M-am întrebat despre Dumnezeu, despre viaţă, despre om, despre materie, despre iubire, prietenie, libertate, rău, moarte, cuvânt, imagine, amintire…Am parcurs, nu am habar cât, în interiorul întrebărilor…

Şi, încă de-acum, simt că întrebările au devenit nişte *convivialităţi*, nişte prieteni dragi, cineva din familie.

Am prima imagine în memorie de la niciun an.

Am vrut să o conving pe bunica mea[160] despre acest lucru…şi tot nu m-a crezut, deşi a rămas pe gânduri.

E legată de o înmormântare din familia noastră, a străbunicului meu…şi despre o uşă, dincolo de care se prohodeşte un mort.

Însă o a doua imagine puternică…o am de la un an şi ceva, până în doi…pentru că mergeam de-a buşilea…şi m-am dus unde aveam un zarzăr…şi am găsit pe jos o nucă, căzută probabil din ciocul unei ciori. Mă văd privind nuca, ţinând-o în mână…şi gândindu-mă la ce e în ea, la cum să o sparg. Nu ştiam *cum se sparge* aşa ceva, cum se priveşte înlăuntrul ei.

Nu mă interesa *cum se numeşte* ceea ce găsisem…ci: *ce este în ea*?

Şi cred că acest lucru m-a marcat profund – am mai narat acest lucru într-o carte a mea – pentru că până astăzi nu mă interesează *a cui* e cartea, lucrul, casa, obiectul care mă fascinează…ci: *ce sunt acestea în sinea lor*?

Structural mă interesează *conţinutul* discuţiei, *interiorul* persoanei, *experienţa* ca atare…şi nu împachetarea discuţiei, nu funcţia, nivelul cultural sau poziţia socială a persoanei, nu mă interesează introducerile în experienţă…ci *experienţa*.

Trec direct la treabă.

Tocmai de aceea relaţionez instant cu oricine.

Nu mă interesează amănunte, protocol, distanţa, morga, ci…*apropierea*, să ne înţelegem

[160] Floarea Picioruș.

imediat, să facem economie de timp, să fim în…cuvinte, să ne exprimăm imediat.

Întrebările sunt la fel: meticuloase şi impertinente. Ele te pun în faţa necunoscutei…şi îţi cer…să ştii tot.

Orice întrebare este *o violentare* a liniştii tale.

Orice întrebare este *o asceză*.

Orice întrebare este *o lovire* în moalele capului.

Tocmai de aceea interviul este…o încercare, o epuizare, o punere la zid, *o mitraliere*.

În faţa întrebării poţi să taci…sau să reacţionezi imediat. Însă tăcerea de după întrebare…nu mai e tăcere. Tăcerea post-interogativă este ea însăşi o interogaţie.

E bine că trăim!

Trăim[161] într-o ţară plină de corupţie. Bine că trăim. Că, virgulă, cu corupţia, mai vedem noi ce facem, ne descurcăm noi într-un fel.

Trăim *în mijlocul* corupţiei. E ca şi cum ai spune: trăim în mijlocul poluării, trăim cu ameninţarea bombei atomice.

Şi ce dacă? Vorba e că trăim, că ne continuăm existenţa, că suntem…bine, sănătoşi.

Societatea e coruptă pentru că e ea coruptă. Noi nu suntem corupţi, noi supravieţuim într-o lume murdară. Înnotăm în noroi, pentru că a plouat afară şi s-a făcut mocirlă.

Da, lumea din jur e coruptă.

Trebuie să umbli cu plicul după tine.

N-am umbla cu plicul, pentru că nu suntem milionari, dar vezi că trebuie să umbli cu…poşta.

---

[161] Articol din 9 martie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.

Să faci pe poştaşul. Mai dai un salariu. Mai aduci o barză. Adică, acolo unde curge banu', vine barza. Altfel, barza se duce şi ea în ţările mai calde, unde nu plouă aşa de des.

La noi, la români, barza a început să vină mai rar, pentru că nu mai avem coşuri pe acoperiş, unde să-şi facă cuib. Sau nu mai avem primăvară, pentru că s-au dat peste cap anotimpurile. Sau s-a făcut atât de frig în mintea noastră, că n-am mai văzut o barză de zece ani.

Vai de corupţia noastră!

O să vină ăştia de la *Uniunea Europeană* şi o să ne…someze să nu ne mai corupem.

Dragă Vasilică/ Vasilica, te rog să nu-l mai corupi pe Mitică! Că e şi el *om* şi nu poate *să rabde*…corupţia şi o dă şi el la altul. Te rog frumos!

În viaţă trebuie *să te descurci*. Dacă asta e viaţa, trebuie să te descurci cu ea cum poţi.

Tu nu eşti rău, tu nu eşti avar, tu nu eşti loving of self[162], dar viaţa te transformă într-un om, care n-ai vrea să fii, dar eşti.

Viaţa e o corupţie în aer liber, cu guvernanţi care seamănă cu cei de la televizor.

Şi viaţa te guvernează ca pe o vrabie: nici n-apuci să ciripeşti. Crezi că trăieşti, crezi că ai trăit o viaţă dar, de fapt, nici nu ai ciripit de două ori.

Aşa că te rog: nu ne mai da lecţii despre viaţă!

Mai bine ia nişte lecţii, de la cei care ştiu ce e viaţa, care cunosc pedagogia vieţii.

Ia şi învaţă cum se mănâncă aerul pe pâine, cum miroase banul a asfalt încins, cum să dai din tine sudori, ape întregi, alergând dintr-o ţară într-alta, ca să vezi cum devine *mai dulce* culoarea cerului din exil.

Dacă nu te educi singur, o să te educe viaţa: o să te educe până o să te ducă unde trebuie, unde n-ai visat niciodată să ajungi, dar unde colţul triunghiului bermudelor din zodia ta, a capricornului în rac, stabilise de mult că o să ajungi. Şi dacă ai crezut că *îţi faci singur* visele, nu te aşteptăm *să te trezeşti*.

---

[162] În engleză: *iubitor de sine*.

Asta e viaţa. Şi dacă n-ar fi nici corupţie, n-ai simţi că eşti viu şi că trăieşti.

Dacă n-ai simţi dimineaţa că începe un nou raliu cu viaţa ta sau dacă n-ai simţi oboseala ca un urs din poveşti jucând pe mădularele tale, ai zice că nici nu merită să trăieşti.

Aşa, te mai înviorezi, îţi mai aminteşti de viorele…

Să trăiască! Ce bine că trăim!

Rectitudine şi perversitate

Flash of Genius[163] [Sclipire de geniu] (2008)[164]: un film pozitiv, eroic, în care Prof. Dr. Robert Kearns…inventatorul ştergătorului de parbriz, care funcţionează după modul cum clipeşte ochiul uman…câştigă un proces fabulos cu firma *Ford*…care îi furase patentul.

Profesorul Kearns însă…se pregăteşte de unul singur timp de 10 ani pentru acest proces…fiind părăsit de către familie, în special de către soţia lui. Rectitudinea profesorului…versus perversitatea soţiei, care îi este alături numai la bine…dar nu şi la rău.

Dacă îl laşi, ca soţie sau ca soţ, pe celălalt la rău…a exista vreodată *o reală dragoste* între voi doi?

Poate dragostea să nu vadă *rectitudinea* partenerului sau a cauzei lui, să nu simtă *nevoia de eroism* a momentului şi să prefere, în momente de cumpănă…*comoditatea*?

Cum poate o mamă cu mulţi copii (ca în acest film) să nu aibă *spiritul…sacrificiului*, când maternitatea înseamnă…*sacrificiu zilnic*?

Filmul a fost…bineînţeles, *o introducere* în tema noastră şi *o luare de contact* cu inconsistenţa ideatică a unei relaţii. Pentru că întrebarea de bază e următoarea: fundamentul unei căsnicii e doar dragostea şi confortul? Dragostea şi confortul…fără adevăr, fără jertfă, fără luptă?

---

[163] Articol din 14 martie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

[164] A se vedea: http://www.cinemarx.ro/trailere/Flash-of-Genius-Flash-of-Genius-418497.html.

Pentru mine, divorţul…nu e un eşec…după ani…după ani de convieţuire…şi apoi înţelegi că ceva nu merge şi de aceea ajungi să te desparţi, ci divorţul e *o conştientizare* a faptului că niciodată nu ai avut *o relaţie reală* cu celălalt.

Anii de căsătorie ne fac să conştientizăm când e şi nu e *relaţie*. Iar dacă el sau ea pleacă de acasă…tocmai când celălalt are nevoie de el sau ea…atunci înţelegi că niciodată nu a existat *o relaţie* reală…ci una interesată.

Relaţia *interesată*…sau relaţia *confortabilă* e relaţia care nu are în conţinutul ei drama, eşecul profesional sau moral, accidentele personale, cataclismele.

Relaţia reală nu este eugenică.

Nu este estetică.

Nu e doar o zi cu soare şi cu…bani în buzunar şi cu sănătate din belşug.

Reala relaţie este…*o reală inter-cunoaştere*.

După 10 ani de inter-cunoaştere şi de eforturi ascetico-intelectuale conexe cu viitoarea mea soţie…căsătoria nu a fost pentru noi un eveniment *special*…ci *firesc,* chiar *banal*.

Pentru că ne citisem cărţile unul altuia, pentru că ne confesaserăm unul altuia ore în şir, pentru că aveam proiecte în derulare, proiecte pentru toată viaţa dar şi pentru toată veşnicia…căsătoria a fost *o bucurie,* a fost *un mare plus* în viaţa noastră…dar nu un început pentru cunoaşterea reciprocă.

Cunoaşterea reciprocă…începe cu luarea la cunoştinţă a principiilor de viaţă ale fiecăruia.

Când aflăm în ce cred, ce vor, ce le trebuie unuia şi altuia ca să fie fericiţi aflăm de fapt…ce înseamnă *relaţie*.

Relaţia înseamnă adevăr, iubire, devotament, respect reciproc, sacrificiu, multă muncă, bun simţ şi ajutor reciproc…stabilitate abisală…acelaşi dor pentru sfinţenie şi înveşnicire.

De aceea, cred că trăiesc *o relaţie reală* şi *o prietenie* şi *o iubire colosale* cu soţia mea…pentru că nu simt că îmi lipseşte nimic.

Şi nu simt asta *de două zile*…ci *de 15 ani*.

Însă relaţia noastră nu e doar iubire…sau atracţie erotică…ci, în primul rând, e rectitudine în gânduri, sentimente şi voinţă şi, fără această rectitudine…iubirea sau atracţia erotică nu ar putea să ne lege la nesfârşit.

Oamenii care trăiesc relaţii abisale ştiu cum se transformă iubirea, prietenia, încrederea, sensibilitatea, grija, preţuirea reciprocă între doi oameni.

Iubirea se maturizează ca şi mintea, sentimentele şi trupul nostru.

Maturizarea relaţiei înseamnă o transfigurare a persoanelor, o înduhovnicire a lor.

Maturizarea presupune *simplificarea* vieţii şi a sentimentelor şi nu *o barocizare* a lor.

Tocmai de aceea familiile reale sunt mediile în care se naşte şi se permanentizează stabilitatea, atât de necesară unei societăţi.

Dacă te comporţi cu aceeaşi atenţie în familie, faţă de membrii familiei tale ca şi în societate…atunci delincvenţa, bădărănia în relaţie sau stricarea mediului ambiant…nu mai sunt posibile, pentru că tu acţionezi din conştiinţă, din încredere în valori.

Un copil frustrat şi îndurerat de părinţi…va încerca *să-i constrângă* pe alţii ca să îl iubească….şi se ajunge la viol sau omor iar părinţii frustraţi în relaţiile lor…se vor comporta aiurea la locul de muncă şi în societate…pentru că sunt *nefericiţi* în spaţiul familiei.

Orice perturbare în viaţa familiei se repercutează în societate.

Dacă avem hârtii pe jos, mizerie morală, lipsă de fermitate în decizii sau de loialitate în parteneriate e semn că avem de-a face cu oameni cu carenţe în gândire şi în viaţa lor.

Perversitatea ca mod de *fofilare* în societate…a fost învăţată în familie sau în cadrul primelor anturaje.

A te comporta ca un bădăran sau ca un escroc înseamnă să nu ai în mintea ta ideea de muncă, de cinste, de prietenie, de sfinţenie a cuvântului.

Dacă cuvântul nu are nicio valoare…atunci orice promisiune făcută de un om duplicitar e lovită de nulitate.

Societatea, din orice parte a lumii, are nevoie fundamentală de reala familie ortodoxă.

Reala familie ortodoxă, ca să se constituie, are nevoie de părinţi şi mentori duhovniceşti autentici.

Adevărata familie are la baza ei adevărul sfinţeniei şi sfinţenia adevărului.

Tocmai de aceea rectitudinea este o frumuseţe complexă şi complexantă, năucitoare…când ajungi să faci cunoştinţă cu ea.

Nimeni care a cunoscut şi a înţeles cu adevărat o familie autentic ortodoxă nu a mai dorit altceva.

Fiindcă nu poţi să îţi doreşti ceva *mai mult*…când *ai totul*? Şi familia creştină autentică e teologică, e ascetică, e liturgică, e adânc socială, e caritativ-misionară.

Postmodernitatea ne propune o familie fără principii, adică fără fundament.

Ne căsătorim pentru că vrem bani, sex, putere sau demnitate socială.

Primează plăcerea, infidelitatea, ipocrizia, răceala şi indiferenţa între parteneri.

Tocmai de aceea, o discuţie despre adevărata familie ortodoxă pare o bizarerie, ceva insolit…pentru că familia sau parteneriatul consensual postmodern…e o continuă relaţie *de probă*, o aspiraţie continuă după eşec sau după *noutatea* de după eşec.

De aceea, divorţul e o relaxare, cel mai adesea o aruncare cu tot corpul în promiscuitate…pentru că relaţia e trăită nu ca *libertate* şi *eliberare de sine* în dragoste…ci ca *o carceră* şi *o limitare* a fanteziilor proprii.

Divorţul e o afacere…care predispune la libertinaj.

De fapt, cuplurile nu rezistă în timp…pentru că nu şi-au asumat niciodată, la modul real, *pe celălalt*…ci au fost *un contract social opţional*.

Paradoxal, observăm însă cel mai adesea că ambii parteneri pot să ţină cu familiile lor, cu părinţii naturali sau adoptivi…dar să nu aibă *o implicare* şi să

nu simtă *o nevoie de stabilitate* şi *durabilitate* pentru familia pe care ei au constituit-o. Neluptând pentru ea cu toată fiinţa lor, nefiind loiali relaţiei lor…bineînţeles că familia lor intră în disoluţie.

Concluzia vine de la sine: familia nu e numai *o bucurie* ci şi *o dramă*, un drum greu, anevoios, dar pe care îl duci cu Dumnezeu şi cu eforturile conjugate ale tuturora.

Familiile care rezistă în mod real sunt familiile cu principii, cu priorităţi clare, cu eforturi constante de consolidare a relaţiei.

Dacă nu poţi să fii rectitudinal, corect…cu tine şi cu alţii, atunci eşti slab, adică pervers.

Şi perversitatea în relaţii face ca relaţiile să fie sortite eşecului şi, în primul rând, persoana rămâne neîmplinită.

Autodefinirea: supliciul care *ne introduce* în taina lui Dumnezeu

Cel[165] mai greu lucru e *să spui cine eşti*…pentru că *trebuie să convingi că eşti ceea ce eşti*.

Supliciul autodefinirii cuprinde în aria sa şi raportarea ta faţă de tine şi faţă de alţii şi faţă de lucruri şi, în primul rând, faţă de Dumnezeu.

Ca să te autodefineşti, să spui răspicat cine eşti şi ce faci şi ce vrei şi ce poţi…trebuie să o faci în faţa lui Dumnezeu, a conştiinţei tale şi a întregii existenţe.

Dar ca să spui cine eşti şi ce faci şi ce vrei şi ce poţi…e o povară enormă. E o povară colosală pentru că trebuie să spui, la exigenţe maxime, toate aceste lucruri.

---

[165] Articol din 23 martie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Când vrei să-I spui lui Dumnezeu cine eşti şi ce faci şi ce vrei şi ce poţi…te apucă ameţeala, inima stă să ţi se spargă, te vezi mic, mai infim decât infimul şi, totodată, ai îndrăzneală de fiu faţă de Tatăl, prin Fiul, întru Duhul.

Paradoxal, îmbini şi suferi în aceeaşi inimă, iubirea faţă de El cu înspăimântarea sfântă că stai în faţa Lui.

Cine sunt?: un om, creaţia mâinilor Lui, iubirea Lui incomensurabilă faţă de mine. Însă nu cunosc adâncul termenilor evocaţi, nu mă cunosc, nu ştiu cine sunt, în afară de ce simt că sunt acum sau în funcţie de ce îmi amintesc că sunt.

Dacă omul înseamnă *memorie* sau dacă omul înseamnă, în primul rând, *ce îşi aminteşte* despre sine…afectarea memoriei lui înseamnă *neieşire* din impasul autodefinirii.

Uitarea e o fundătură a gnoseologiei.

Iar autodefinirea are nevoie de cunoaştere de sine, de ţinerea de minte a experienţelor trecute…şi, mai presus de toate, de vederea de sine în raport cu Dumnezeu, cu oamenii, cu întreaga existenţă.

Raportarea la Dumnezeu ţine însă de credinţă.

Cum îşi pune problema existenţei de sine un om necredincios…e pentru mine o mare necunoscută…pentru că eu nu am fost niciodată un necredincios. Şi când eram prea mic şi nu îmi puneam problema credinţei şi a existenţei lui Dumnezeu…nu am trăit drama *inexistenţei* lui Dumnezeu, a non-sensului, a disperării metafizice.

Ce face un necredincios deci, care nu poate să se cunoască *în relaţie* cu Dumnezeu?

Îşi poate ajunge sieși? Nu ştiu!…Numai că, sunt încredinţat de faptul, că neavând referinţa absolută, adică raportarea la El…autodefinirea unui necredincios e o dramă şi mai mare decât a mea.

Ce ştiu eu însă despre Dumnezeu? Îmi pot ajunge numai cele pe care le citesc sau le aud despre El şi despre cum lucrează El în lume? Nu!

Trebuie să fii simţit lucrarea Lui în viaţa mea, *pipăirea* existenţei Sale reale. Însă, dacă El vine şi îmi vorbeşte despre măreţia Lui şi despre abisul meu,

adică despre chipul Lui în mine…nu se măreşte şi mai mult supliciul meu, cel al autodefinirii mele? Ba da!

Ştiu ceva foarte sigur: că vreau să aflu mai multe despre mine, cât mai multe de la El şi de la oamenii care se ocupă cu cunoaşterea oamenilor.

Vreau să învăţ, vreau să mă bucur, vreau să fiu îmbrăţişat şi iubit şi ferit de intemperiile neiubirii şi ale urii.

Ceea ce vreau eu se include în cunoaşterea de sine? Sunt ceea ce gândesc, ceea ce simt, ceea ce vreau…sau şi mai mult decât atât? Ştiu oare ce să mă întreb…sau cum să încep să mă întreb sau să caut date despre mine…ca să pot fi credibil atunci când spun: *cine sunt*? Problema e că *nu ştiu cum să mă întreb*…ca să aflu *cine sunt*.

Eu am aflat că sunt creat de Dumnezeu, că sunt creştin ortodox, că sunt român, că sunt bărbat, că pot să fac una sau alta…

Însă nu ştiu cât de om sunt, cât de ortodox, cât de român, cât de bărbat, cât de capabil pentru anumite lucruri…pentru că nu ştiu ce înseamnă să fii toate aceste lucruri în mod măreţ, absolut.

Problema autodefinirii vine tocmai de aici: de la a şti să te raportezi la partea de sus a existenţei, la împlinire, la desăvârşirea lucrurilor.

Pentru că trebuie să fiu om, ortodox, român, bărbat etc. raportat la ce sunt toate aceste statute în mod fundamental, deplin.

Tocmai de aceea, când mă întreabă cineva: *cât ştii un anume lucru* sau *o anume limbă* sau *o anume ocupaţie*…nu ştiu ce să-i spun. De ce? Pentru că nu ştiu ce înseamnă să fi…absolut, deplin, în acele lucruri.

Noi, ortodocşii, ştim că omul desăvârşit este Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat şi apoi, Prea Curata Sa Maică este cea mai de sus persoană umană, cea mai plină de sfinţenie şi de desăvârşire.

Dacă ne raportăm la Hristos Dumnezeu sau la Maica Sa pentru ca să vorbim despre *om*…atunci vorbirea despre om este ireprezentabilă pentru mintea noastră, pentru că nici nu ne putem închipui ce înseamnă *desăvârşire* în comparaţie cu persoana

divino-umană a Domnului sau cu persoana iubitei Sale Maici.

O antropologie umană raportată la Hristos şi la Maica Sa…ne face incapabili să spunem ceva *articulat* despre om şi despre noi înşine…pentru că nimeni nu poate concepe o asemenea măreţie.

Şi atunci…cine sunt eu…în comparaţie cu desăvârşirea umană? Mă pot întreba în aceşti termeni? Pot să mă autodefinesc în acest paralelism sau autodefinirea nu poate fi posibilă?

Problema e că simt…că nu mă pot defini deloc, deşi pot spune câteva lucruri, probabil nesemnificative, despre mine, Dumnezeu, oameni, creaţie.

Ştiu incredibil de puţine lucruri…deşi am iluzia că mă simt poziţionat în marea taină a existenţei.

Însă eu nu mă cunosc, nu cunosc ce înseamnă *să exist*, nu cunosc ce înseamnă *relaţie cu Dumnezeu* şi *cu oamenii* decât pe măsura mea şi nu a altora.

Aflu, citesc, mi se spune despre ce trăiesc alţii…dar eu pot să înţeleg numai cât am trăit *şi eu* din toate acestea şi nici pe acelea pe care le-am trăit nu ştiu să mi le explic mai deloc…deşi par că ştiu.

Atunci de ce nu pot şti cât trebuie să fiu?

Experienţa mea se măreşte…creşte, aşa am impresia…pe fiecare zi creşte…dar nu ştiu cât este…în comparaţie cu *cât trebuie să fie*?

Cunosc şi nu cunosc. Mai mult nu cunosc…decât cunosc. Ca să mă definesc trebuie să mă definesc, aşa cred, în funcţie de ce cunosc şi de ce nu cunosc în acelaşi timp.

Necunoaşterea şi neexperienţa trebuie să intre în cuantumul de cunoaştere şi de experienţă.

Dacă ştiu că nu cunosc şi că necunoaşterea aceasta se integrează în aspiraţia mea de cunoaştere…atunci sunt conştient de faptul că sunt deschis, mereu deschis necunoaşterii, care se vrea cunoaştere…pe care o vreau cunoscută.

Dacă eu sunt cunoaştere şi necunoaştere în acelaşi timp…cum îmi e celălalt, care e…necunoaştere deplină sau parţială?

Nu poţi forţa pe cineva ca să fie *sincer* cu tine. Ca să fie sincer cu tine trebuie să inspiri încredere, trebuie să fii resimţit ca *vertical*.

Tu afli despre un altul…lucruri pe care el le ştie despre sine…dar şi despre care află împreună cu tine…dar şi lucruri pe care le afli fără ca el să vrea să le afli.

Celălalt mă învaţă despre mine şi despre sine şi despre alţii în acelaşi timp.

Dacă eu sunt cunoaştere şi necunoaştere…raportându-mă la el, atunci îl cunosc ca o necunoaştere-mereu-în-potenţă-de-revelare-personală.

Oricum aş face sau orice ar însemna *relaţie cu el*…nu pot să îl trăiesc şi să îl cunosc decât parţial…după cum mă trăiesc şi pe mine. Celălalt e cunoaşterea şi necunoaşterea mea, ca şi eu faţă de mine însumi.

Iar dacă celălalt, omul, este ca şi mine, şi cunoscut şi necunoscut…cum îmi este Dumnezeu, cum îmi sunt Sfinţii, cum îmi sunt Îngerii faţă de mine?

Ce ştiu eu despre Îngeri, despre demoni, despre istorie, despre oameni, despre obiecte, despre viaţă?

Întrebările acestea, atât de grele şi de cutremurătoare…sunt – aşa cred – o parte din efortul meu de *a mă autodefini*…dar eu sunt mereu *un necunoscut* mai mult decât *un cunoscut* pentru mine.

Dacă eu nu mă ştiu, nu mă intuiesc…cum m-ar intui altul? Şi cum aş putea să îmi intuiesc trăirile şi reacţiile…dacă nici nu ştiu cum am să mă comport, dacă voi fi într-o situaţie sau alta?

Nu pot să îmi presupun ziua de mâine. Presupunerile mele sunt realităţi utopice.

Ziua de mâine e ceva de…necunoscut pentru mine…deşi pare extrem de banală sau de simplă sau de normală…

Eu sunt tot la fel de necunoscut pentru mine ca şi ziua de mâine.

Afectarea creierului meu uman, prin care sufletul meu lucrează, ar însemna…imposibilitatea de a mă ţine minte şi de a încerca să mă autodefinesc.

Oricât pare de trist pentru noi…un om *este* în măsura în care *se ţine minte*.

Uitarea însă face şi ea parte din necunoscut.

Lucrurile pe care le-am uitat, deşi le cunoscuserăm, au redevenit necunoaştere.

Am uitat zeci, sute de zile ale vieţii mele…Eu, pentru mine, mai sunt doar câteva imagini, câteva ore, câteva cuvinte.

Ce înseamnă însă *cunoaştere*…când devii *uitare*? Cât e *de cunoscută* uitarea sau cât e *necunoaştere* uitarea?

Lucru care părea uşor de zis, acela că *mă cunosc*, că *ştiu cine sunt*…la o privire mai profundă…observ că nu mă cunosc, că nu mă ştiu…şi, mai grav, *mă uit* pe mine însumi.

Mă uit masiv.

Mă uit…şi îmi reamintesc lucruri, pe care, atunci când le-am trăit….nu ştiam/ nu presimţeam că or să devină *atât de vitale* pentru mine, pentru că ele, acele câteva amintiri, sunt, de fapt, *eu*, sunt *tot ce mai sunt eu*.

Însă, ce înseamnă *să mă autodefinesc*…în funcţie de profunzimea pe care mi-o produce înţelegerea existenţei mele?

Dacă necunoaşterea, împreună cu uitarea şi cu cunoaşterea de sine…însemnă *profunzime de sine*, unde punem…ceea-ce-nici-nu-am-înţeles-din-mine?

Unde punem de-neintuitul din mine, de-ne-precizatul din mine? Cum să mă raportez la ceea ce *nici nu ştiu* cum să mă raportez?

Atâta timp cât cunosc puţine lucruri despre mine, despre tot ce există…mi se pare că autodefinirea e uşoară.

Creşterea în gândire şi cunoaştere înseamnă, de fapt, creşterea în necunoaştere şi în cunoaştere deopotrivă.

Mă atrage spre cunoaştere tocmai aceea că necunoscutul e întotdeauna *mai mare* decât cunoscutul meu.

Eu, ca ortodox, ştiu că viaţa veşnică înseamnă o cu totul altă viaţă, la parametri pe care nici nu mi-i pot închipui.

Minunarea mea începe de aici: voi trăi o viaţă pe care nu sunt în stare nici măcar *să o gândesc*.

Acum nici măcar nu pot să gândesc viaţa mea în veşnicie, viaţa tuturor în veşnicie…şi, după moarte, voi intra într-o existenţă de care mă voi vedea *capabil*…deşi acum nici nu mi-o pot închipui.

Însă, dacă potrivit Revelaţiei dumnezeieşti, viaţa mea de acum, cu puţine cunoscute dar cu imense necunoscute, se va prelungi în veşnicie…cum mă pot autodefini acum…dacă voi trăi, un alt fel de viaţă, la un alt grad, pe care nici nu mi-l pot imagina?

Nu e o copilărie să spun că *ştiu cine sunt*…dacă voi avea o existenţă veşnică, pe care nici nu mi-o pot *închipui* dar pe care…*o voi trăi*? Cred că da.

Cunoaşterea noastră…despre noi şi despre orice…e o cunoaştere de prunci…pe lângă măreţia cunoaşterii dumnezeieşti ce va fi dată fiilor lui Dumnezeu după har.

Nici măcar nu ne-o putem imagina.

Accentuez acest lucru: nici măcar nu putem visa, nu ne putem imagina *ce înseamnă* omul…dacă îl privim ca existenţă veşnică, care creşte veşnic în relaţia cu Dumnezeu.

Nu e autodefinirea un supliciu? Ba da!

Ce înseamnă e *om bun, cumsecade* sau e *rău* şi *bădăran*?

Veşnicia are două experienţe distincte…pe care nu le poţi trăi în acelaşi timp, după cum se ştie: Raiul şi Iadul, bucuria veşnică şi nefericirea veşnică.

Cum poţi să vorbeşti despre om…când nu ştii *de ce fel de bucurie* poate fi în stare sau *de ce fel de nefericire* e în stare? Nu ne cunoaştem limitele.

Veşnicia tocmai despre acest lucru ne vorbeşte: taina omului e incredibil de complexă şi de neprevăzută.

Nu putem să prevedem ce vom fi.

Nu putem să spunem nimic, cu sens, despre ceea ce vom fi.

Toată existenţa e taina lui Dumnezeu, Cel care ne-a creat. Iar încercarea noastră de a ne autodefini sfârşeşte prin a-L recunoaşte şi a-L preaslăvi pe Cel care ne întrece toate aşteptările posibile şi imposibile.

Cunoaşterea se transformă în cântare plină de iubire cutremurătoare. Cunoaşterea de sine devine preaslăvire a Celui de necuprins, a Celui de neajuns, a Celui indescriptibil.

Cunoaşterea de sine devine bucurie de Dumnezeu, extaz continuu, uluire preaiubitoare.

În faţa lui Dumnezeu, noi suntem existenţe care ne uluim continuu, plini de iubire, de măreţia frumuseţii, a bogăţiei şi a cunoştinţei Sale celei preaslăvite. Cunoaşterea de noi…devine iubirea extatică de El.

Însă pornim de la *a ne cunoaşte*…pentru *a-L cunoaşte*. Mergerea spre noi…înseamnă mergerea spre taina existenţei noastre, Care este El, Dumnezeul iubirii noastre celei prea sfinte.

Cine eşti în ochii altora

După[166] articolul de ieri, în care vorbeam despre greutatea colosală a autodefinirii[167], articolul de astăzi a pornit de la o …discuţie din tren[168].

Bătrâna teleormăneancă, care discută în tren cu un tânăr din Gabon…şi care relaţionează cu el ca şi când ar fi „unul de-al lor”, îl întreabă ceva fundamental: „Din Gabon din Gabon…*da' al cui?*”.

După porţia de râs…urmează însă *profundul* întrebării: şi cel din Gabon este *al cuiva*, are o familie, părinţi, bunici, rude…sau şi cel din Gabon are dreptul să fie întrebat *cine este*. Iar autoreferenţialitatea, pe care o presupune autodefinirea, se întâlneşte, la nivel public, cu receptarea ta de către alţii.

Ne aducem aminte conţinutul lui Mt. 16, 13: *Cine zic oamenii a fi Fiul omului*? [Τίνα λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;, *cf*. GNT] şi observăm că răspunsul oamenilor e *de departe* unul *fantezist*.

---

166 Articol din 24 martie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

167 A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/03/23/autodefinirea-supliciul-care-ne-introduce-in-taina-lui-dumnezeu/.

168 Idem: http://rapireadinserai.blogspot.com/2008/07/ecouri-de-la-alii.html.

E o diferenţă ca de la cer la pământ în ceea ce priveşte ceea ce spun oamenii, adică cei *de departe* despre Mesia…şi ce spun Apostolii sau ce este inspirat Sfântul Apostol Petru să spună, în numele tuturor Apostolilor sau ca *un răspuns* din partea Apostolilor.

O parte a mulţimii Îl confunda pe Hristos cu Ioan Botezătorul, cu Ilie Tesviteanul, cu Ieremia sau cu un Profet [Mt. 16, 14]…dar asta *în cel mai bun caz*. Exista o altă parte a mulţimii care Îl considera pe Mesia un înşelător, un demonizat, un magician, un farsor.

Ca să afli *cine este* un altul…nu trebuie să întrebi, în primul rând, pe cei *de departe*…sau, mai ales, pe cei care *au ranchiuni personale* faţă de acela…pentru că vei afla o imagine catastrofală despre el.

Ca să afli *cine este* un altul trebuie să îl asculţi şi să îl vezi pe acela…în funcţie de faptele sale şi de logica interioară a confesiunilor sale…şi apoi mergi spre alţii, spre alte referinţe.

Aţi observat cum se ia un interviu despre o vedetă sau despre un politician. *Ce părere aveţi despre actorul X, despre şeful de partid Y, despre cel care a făcut nu ştiu ce*.

Dacă se întreabă pe stradă, la întâmplare, despre cineva văzut la televizor…fiecare vorbeşte despre cel despre care e întrebat în funcţie de câte ori l-a văzut la televizor sau în altă parte.

Rezultatul: *aproximativ* şi *antagonic*. Unul spune una, altul alta…şi cele mai multe lucruri spuse nu prea au *legătură* cu persoana luată în discuţie.

Într-o comunitate mică, rurală…*al cui eşti*, adică *din ce familie te tragi* este *o legitimare*, de cele mai multe ori, mai importantă (spre defavoarea noastră) decât *ce spunem noi despre noi*.

Deşi se merge pe mitul că la ţară *toţi ştiu totul despre toţi*, el este fals în adâncimea lui, e şubred, pentru că, la o analiză profundă, observi că nu mulţi te-au *intuit* interior…ci numai în conjuncturi memorabile.

Afli că eşti al lui cutare, cu care el a făcut şcoala sau pe care l-a ajutat să care fânul sau cu care el sau

ea sunt *prieteni*. Afli că îşi amintesc despre tine, că într-o zi, când veneai de la şcoală, cu ghiozdanul în spate şi te-ai împiedicat…ai căzut în rondul lui de flori. Afli că îşi amintesc despre lucruri banale…dar nu îşi amintesc despre *frământările* tale, despre bunul tău simţ, despre eleganţa ta, despre bucuria ta de viaţă.

Afli, de fapt, că ai trăit 15 ani într-o localitate…şi nu ai fost *prea observat* de nimeni, pentru că, probabil, problema cunoaşterii tale a părut *neinteresantă*…

Cine eşti tu pentru alţii, la oraş, e o problemă şi mai ambiguă, pentru că schimbul de informaţii sau relaţiile sunt cvasiinexistente, dacă nu eşti într-un plan social vizibil.

Dar *al cui eşti*…peste tot, când intrăm într-o relaţie…face parte din *cine eşti*.

Numai că *al cui sunt*...nu explică, cu totul, şi *cine sunt*.

Mama lui Byron sau mama Sfântului Ioan Gură de Aur explică, într-un anume fel, pe fiii lor…dar referinţa la părinţii acestora, la neamul lor, la istoria lor…nu îi explică *cu totul* pe cei doi.

Tocmai de aceea…cunoaşterea originii tale şi intervievarea celor care te cunosc nu trebuie să intre în coliziune *cu cunoaşterea* a ceea ce spui tu despre tine şi cu ceea ce se vede *reieşind* de la tine.

În criminalistică…evidenţele materiale se conexează cu cele fizice şi caracterologice. Amprenta de pe o sticlă…aflată la locul unei crime, poate să fie amprenta ta…dar luată într-un context, care nu are nimic de-a face cu crima ca atare.

Vreau să înscenez *o învinovăţire* a cuiva şi îi pun droguri în haină, pentru ca să fie prins…şi considerat utilizator de stupefiante.

Însă, când anchetezi persoana…şi îi analizezi trupul…şi îl întrebi anumite lucruri, din care să reiasă indicii asupra consumului de droguri…ca specialist îţi dai seama că cel căruia i s-a înscenat *posesia de droguri*…habar nu are despre *cum se folosesc* şi despre *efectele lor*.

Evidenţele de un anumit ordin…se bat cap în cap cu evidenţele de alt ordin. Amprenta mea de pe sticlă se bate cap în cap cu alibiul meu.

Înscenarea cu drogurile se bate cap în cap cu…fişa mea medicală. Pentru că ceea ce spun eu sau cei care mă cunosc…despre mine…poate fi *la polul opus* cu ceea ce spun alţii despre mine.

Cine te poate înţelege? Cel care te priveşte/ te urmăreşte cu interes real, cu admiraţie, cu iubire.

Nu poţi să înţelegi pe cineva, cu adevărat, fără să te simţi *împreună* cu el. Iubirea mare pentru un actor, pentru un om…porneşte de la fascinaţia pentru el, de la el, care se revelează pe sine ca un om cu potenţe şi cu un realism personal foarte încântător.

În discuţia dumnezeiască dintre Domnul şi Sfântul Apostol Petru [Mt. 16, 17] se foloseşte forma verbală ἀπεκάλυψέν [*cf.* GNT], Domnul arătând prin aceasta, prin extensie, că *adevărata cunoaştere* a unui om este *un mare dar* de la Dumnezeu, o revelare, o descoperire a lui făcută de către El.

Şi în vieţile Sfinţilor lui Dumnezeu întâlnim adesea acest lucru consemnat, faptul că un Sfânt *a înţeles* despre sfinţenia altuia, în mod dumnezeiesc, *prin descoperire*, pentru că Dumnezeu *i-a arătat* cine este celălalt.

Şi, fără doar şi poate, e o diferenţă ca de la cer la pământ între descoperirea unui om de către Dumnezeu şi ce ai fi înţeles tu, despre acel om, dacă Dumnezeu *nu te lumina* cu privire la el, la viaţa lui.

Cunoaşterea prin luminare dumnezeiască a altuia e cea mai importantă cunoaştere pe care noi, oamenii, o putem avea despre un altul.

Cunoaşterea ca luminare e superioară oricărei psihologizări sau psihanalizări a persoanei celuilalt.

Cum se poate *produce* o astfel de cunoaştere?

Tot la fel, cercetând cu atenţie vieţile Sfinţilor Bisericii, observăm că această cunoaştere iluminativă apare *în procesul* sfinţirii personale. Pe măsură ce mă golesc de patimi şi mă umplu de virtuţi, pe măsură ce mă umplu de har în relaţie cu Dumnezeu…pe atât mă las condus, învăţat, mlădiat, de încunoştinţările pe care Dumnezeu mi le face.

Problema nu e *să văd*…problema e *să mă despătimesc*.

Vederea lui Dumnezeu sau *vederea altuia* sunt conexe cu despătimirea, vin odată cu ea, vin de la

sine. Însă nu eu stabilesc…*pe cine* să înţeleg şi *cât* să îl înţeleg şi *când* să îl înţeleg, ci Dumnezeu îmi arată pe cine, când, cum doreşte El.

Şi acum mă întreb, adevărata întrebare despre …cunoaşterea altuia: *dacă nu sunt luminat asupra cuiva…pot să ştiu cine este el*?

Din experienţa mea literară…am dedus că marii scriitori ai lumii au dorit *tocmai* acest lucru: să demonstreze că *au cunoscut* sau că *cunosc* anumite tipuri umane; că ceea ce au descris, de fapt, *au înţeles*.

Problema e…*cât înţelegem din altul*, dacă înţelegerea se produce?

Şi ajungem la aceeaşi problemă ca aseară, în articolul cu care am început; pe care l-am citat: nu mă cunosc…şi nici alţii nu mă cunosc *pe cât mi-aş dori*.

Nu pot să spun că nu sunt cunoscut, că nu sunt înţeles…dar rămâne problema lui…*pe cât mi-aş dori*.

Dinamismul *vă vrea*!

Onlineul[169] înseamnă *să ştii să te mişti*.

Să te mişti, să cauţi, să treci când *pe deasupra*…cu avionul, când, *pe dedesubt*, cu submarinul…şi să ajungi *acolo unde trebuie*.

Şi unde trebuie? La comunicare.

Comunicarea ideilor sentiment, a imaginilor valoare, a valorilor care aprofundează.

Nu trebuie să subliniez prea mult…şi totuşi trebuie, că onlineul se creează cu oameni profunzi şi nu cu roboţi.

Nu cu *copypaste*[170]-uri infinite, tacticoase şi fără bun simţ, ci cu profunzime şi specializare continuă.

De aceea, din această seară, suntem alături de campania domnului Mihai Marcu: *Aici NU se plagiază!*[171], adică *nu se fură* conţinut…pentru a fi revendicat ca *al nostru*.

Tot din această seară…publicităm, cu icon publicitar, platforma *Teologie Patristică*[172], a Pr. Drd. Ştefan Zară, doctorand în Patrologie, din Bucureşti,

---

[169] Articol din 25 martie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[170] În engleză: *copie lipită*. Fragmente de text *luate* din alte părți și folosite în blogul personal, ca să dai senzația că „muncești”, că „reflectezi”, când tu…*doar copiezi*.

[171] A se vedea: http://www.bymos.ro/web/index.php/campanie.

[172] Idem: http://stefanzara.wordpress.com/.

colegul nostru[173]…care ne propune tuturor, în mod gratuit, o bogată colecţie de cărţi teologice pentru download.

Trebuie să te mişti…*galant*.

Ştiu că verbul *a te mişca* are conotaţii *parvenitiste*…

Însă aici, noi îl folosim *în cel mai bun sens* al său şi anume: trebuie să fii *profesionist*…ca să creezi *online de calitate*…Şi creezi online de calitate, dacă eşti *un profesionist al multidisciplinarităţii* şi *al relaţiilor amiabile*, al prieteniilor valorice.

Din 2006…*tot spun* aceste lucruri…şi, se pare, că *au prins* în mintea multora.

Onlineul românesc se schimbă continuu…dar şi cel ortodox. Însă, din păcate, onlineul ortodox e încă…unul *neprofesionalizat*, creat de oameni care nu produc *din ei*…ceea ce editează la nivel online.

Poate că mai trebuie să aşteptăm puţin, până când profesioniştii vor veni ca să se producă în mediul…proximităţii mediatice.

De aceea, eu vreau *să-i încurajez* pe toţi teologii români, care vor să se apuce de creat la nivel online şi să le spun că e *atât de uşor* să fii tu însuţi…şi să începi să creezi *în mod curent*.

Putem începe cu ustensile mai scumpe sau mai sărace, cu un computer, cu un laptop, cu un aparat de fotografiat, cu un scaner, cu un xerox…şi vom ajunge [dacă e nevoie, noi putem ajuta cu *lecţii gratuite* de editare] să simţim, că totul e *atât de simplu*…ca pusul mâinii pe telefon ca să vorbim.

Primul pas e *greu*…pentru un profesionist în ceva anume, pentru că *să performeze* la nivel online.

Dacă cineva vine şi ştie ce vrea să facă…se vor găsi *parteneri de dialog*, se vor găsi oameni care *să sprijine* iniţiativa lui…relaţii parteneriale şi de publicitare.

Între 2006-2009, noi am creat la nivel online câteva zeci de canale mediatice…şi trei principale, cu peste 6.000 de articole… toate făcute cu cele mai mici resurse financiare.

---

[173] Am intrat *în același an* la Doctorat. Am fost doar *cinci persoane*, în 2004, admise la Doctorat, la *Facultatea de Teologie Ortodoxă* din București.

Mijloacele de editare, în afară de cele câteva ustensile din afara computerului, sunt la nivel online.

Editor de pagină, editor de imagine, editor de file video şi audio, colecţiile, programele noastre de lucru sunt ori la nivel online ori în computerele noastre.

Le putem accesa de oriunde, putem lucra în toate condiţiile, mai frumoase sau mai vitrege…

Lucrul important de spus e acela că am început să scriem şi să vorbim şi să edităm ceva…ca şi când *am mânca* sau *ne-am uita* la un film.

Profesionalizarea în cadrul editării aduce după ea *largheţea* comunicării, stabilitatea interioară, bucuria noutăţii, bucuria împlinirii.

E adevărat: noi suntem mereu *în lucru*, mereu *angrenați* în diverse proiecte.

Poate că aveţi impresia că, uneori, *atunci creăm* lucrurile sau că atunci *le aflăm*…Însă adevărul e că *deja le aveam pregătite*, editate şi, când ne întoarcem acasă…doar le lansăm pentru toţi.

Mă rog…nu vreau să vă înspăimântăm…ci să vă atragem spre *a vă bucura* și *a dărui* şi altora din bucuria şi cunoştinţele dumneavoastră.

Mai concentrat sau mai prolix…puteţi transmite, de fapt, *ceea ce sunteţi*, ceea ce vreţi să rămână, la modul frumos, în alţii.

Comunitatea creatorilor online, că vrem sau că nu vrem…este *legată* prin mii de fire vizibile şi invizibile.

Toţi *ne folosim* de ceea ce creează alţii.

Mai bun sau mai rău, mai infect sau salutar…informaţia, culoarea, lumina, bucuria sau otrava sunt diseminate peste tot.

Însă, creştinul ortodox trebuie să fie *un factor de stabilitate*, de nobleţe, de dăruire, de perspicacitate.

Suntem *mireasma cea bună* a lui Dumnezeu. Şi dacă suntem aşa…trebuie *să răspândim frumuseţe* în jur, armonie, eleganţă.

După cum spuneam şi altădată: nu vă *aruncaţi* spre comentarii până nu le cumpăniţi!

Ceea ce *aruncaţi* din dumneavoastră rămâne aici şi, mai târziu, sunt *o pată* pe numele

dumneavoastră, pe care aţi dori *să o ştergeţi*…şi nu se mai poate.

Fiţi dinamici, dar cu adevărat dinamici!

Ajutaţi cu posibilităţile dumneavoastră, mai mari sau mai reduse, la prosperarea acestui climat dialogic, care este informaţia online!

Dacă nu vă lansaţi cât mai repede în sistemul online şi într-un mod frumos…*se măreşte* handicapul, stânjeneala, că *nu aţi fi în stare* de aşa ceva…Însă, de cele mai multe ori, nu e adevărată această stare.

Onlineul este comunicarea *de azi* şi, mai ales, *de mâine*.

Reticenţa din anii ’90 pentru email sau telefonul mobil sau pentru cardul de cumpărături sau de economii…acum pare *o utopie*.

Tot la fel, sincer, mi se pare…reticenţa oamenilor cultivaţi pentru *tehnlogia directeţii*, pentru online, când această megatehnologie este dedicată, în primul rând, lor.

Adică…preferaţi să facă un copil sau un adolescent bloguri cu poze şi file video, fără conţinut, preluate de ici şi de colo…şi dumneavoastră, care puteţi fi teologi, profesori, artişti, oameni cu diverse posibilităţi…*să staţi departe*?

Mâine vă veţi da seama că *aţi stat departe*…şi *aţi pierdut mult*.

Bineînţeles, veţi încerca *să-i ajungeţi* din urmă…pe cei care s-au *trezit* mai înainte…şi să vă comportaţi *normal*…

Însă atunci vă veţi dea seama…că cel mai normal era *să începeţi* de atunci, de când a început să vă placă la nivel online…şi să citiţi pe net.

În nici 5 ani…cred că vom ajunge la o explozie *de normalitate* în domeniul creaţiei online, la una fără precedent.

De ce? Simplu: va fi *mult prea facil* ca să scrii, să creezi, să păstrezi, să inventariezi tot felul de date la nivel online, pe un blog, pentru ca să le accesezi la nevoie sau să le accesezi împreună cu vizitatorii tăi.

Ce facem şi ce faceţi cu…zecile, sutele, miile de fotografii pe care le facem…cu un telefon sau cu un aparat digital de fotografiat?

Tot felul de informaţii…se vor împărtăşite.

Dacă gândim *teologic* viaţa (mă refer, în primul rând, la creştinii ortodocşi *conştienţi* de cine sunt) e cel mai uşor lucru cu putinţă, cel mai normal…*să fii de folos altora* cu ce ai.

Cât te costă ca să te simţi *împlinit*? Mai nimic.

În România, cu 30-40 de lei la firma de cablu, pentru internet, şi cu alţi 20-30 de lei la lumină…poţi să creezi un blog de mare frumuseţe. Atât de simplu!

Scrii când ai timp, prin pauzele tale, când vrei să te simţi bine, când vrei să comunici…

Nimic mai simplu!

Nu e o corvoadă, nu e greutatea de pe lume…ci devine *un reflex normal*, un reflex al omului din secolul al 21-lea, care e *omul comunicării*.

Avem *uneltele* comunicării…iar noi venim *cu conţinutul* comunicării.

Iar un creştin ortodox are, slavă lui Dumnezeu!, un conţinut al comunicării din belşug, inepuizabil.

De ce e *atât de greu*?

De ce paradigma fricii, a lenii, a complexării…e mai viabilă sau pare mai viabilă decât paradigma bunului simţ, a întrajutorării, a comunicării duhovniceşti, frumoase, elegante?

Ţinem să-i felicităm pe cei câţiva creatori de online mai în vârstă, pe care îi urmărim de ceva vreme…şi care au început, în mod timid, *să socializeze frumos*.

Nu sunt neapărat persoane *religioase*…

Dar se observă faptul, că *se simt bine* să comunice.

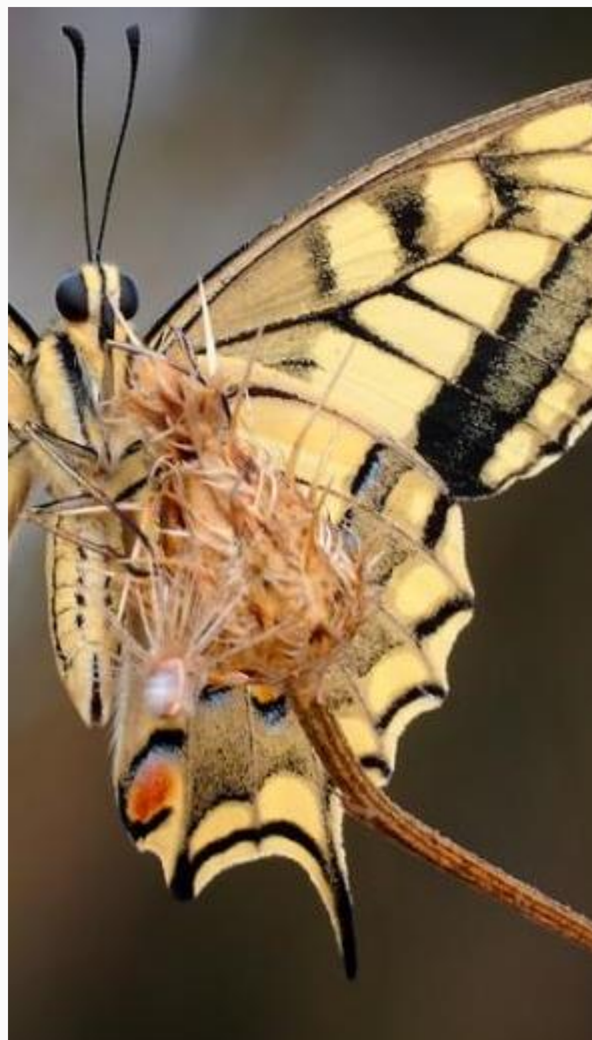
În loc să stăm fiecare *închis* în casă, mai bine comunicăm, ne creăm tot felul de relaţii…şi aşa, prin acest catharsis al comunicării şi al creaţiei…ne înţelegem mai bine rostul, sensul, potenţele.

Le mulţumim tuturor acelora care *se vor decide* să treacă din tabăra cititorilor sau a comentatorilor, mai mult sau mai puţin anonimi…în tabăra *creatorilor de online*.

O vor face spre binele lor şi al nostru, al tuturor.

Nu lăsaţi pe mâine *împlinirea* dumneavoastră….şi nici relaţiile pe care le puteţi isca! *Astăzi* e timpul pentru *mâine*.

Cum zic moldovenii: *nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala*

[Aici, la începutul articolului, aveam, în *Viddler*, o filă video cu *un discurs* al lui Vladimir Voronin[174]. La discursul lui ne referim.]

Aşa[175] glăsuia ieri mândrul *modovean* Vladimir Voronin. Şi ca să fie absolut sigur c-am înţeles mesajul, a mai adăugat încă un proverb *modovenesc*: *Frate, frate, da' brânza*-i *pe bani*.

---

[174] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Voronin.
[175] Articol din 9 aprilie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

Vrând-nevrând, Voronin a recunoscut, *colac peste pupăză*, că suntem *fraţi* – şi-atunci rămâne că *moldovenii* şi cu ruşii sunt veri primari, ceea ce l-ar putea înfuria pe unchiu' Putin, dacă ar afla de fluctuaţiile lingvistice ale patriotului de serviciu din Chişinău. De, *fiecare pasăre pe limba ei piere*. Sau *gura păcătosului adevăr grăieşte*.

Acuma, să mă iertaţi că nu ştiu *de care parte* a Prutului or fi aceste proverbe, dar în mod sigur ştiu că Voronin, mârâind spre România, avea faţă de prim-secretar fără tigvă, pus pe reprimare, şi gângăvit cu ceva aromă de vodkă kieveană.

Sau, cum se zişe pe moldovineşte, *bou-bourean, în frunte codălbean*.

Pe româneşte nu ştiu cum s-o mai zice. O să caut în dicţionar.

Însă mă frământă ceva şi mai mult decât atât.

În cruda-mi naivitate, am mereu impresia că inepţii şi mistificări cât munţii de mari, după cele ale secolului al XX-lea, nu se mai pot naşte atât de gogonate.

Adică trăiesc cu speranţa unor gogonate *mai mici*, pe cât mă străduiesc să mă scutur de aceste minciuni ca de praf şi să mai avertizez şi pe alţii.

La 20 de ani de la Revoluţia română, am avut ocazia să mă uit la Voronin ca la *Mondenii*[176]. Nu mai ştiu unde e *comedia* şi unde e *realitatea*.

În slugărnicia şi în *inocenţa* lui ucigaşă, preşedintele *Republicii Moldova* era fericit că poate să fie un actor important, că *o să le arate el românilor*, ce puternic e.

Nu-l interesa că dincolo de poza virilă stă tragedia multor oameni. Cum nu-i interesează pe mulţi, nici de dincolo, nici de dincoace de Prut. Tragedia multor oameni, a multor indivizi luaţi separat, dar şi a unui popor întreg.

Însă aceasta din urmă nu mai contează, când ţi se dă şansa să devii *cineva mare*, important, să-ţi cumperi o stea gonflabilă pe scena istoriei, să devii preşedinte, parlamentar, euro-parlamentar…orice,

---

[176] A se vedea: http://mondenii.primatv.ro/.

doar nume mare să-ţi faci şi la televizor să apari şi leafă bună să ai.

Oamenii mari cu adevărat spun *ce cred* şi atunci când nimeni *nu-i răsplăteşte* pentru adevăr, când sunt ignoraţi şi lăsaţi de-o parte.

Puterea de-a rămâne *fidel* adevărului nu ţine de oamenii mici la suflet şi avizi de propăşire grabnică. Ţine de cei care văd *dincolo* de orizontul orizontului, în perspectiva veşniciei. Şi nu doar la nivel declarativ.

Chingile suferinţei fac oamenii să fie *reali*, ca pe basarabenii care *au ieşit în stradă*.

Cât despre bucureştenii preocupaţi în aceste zile la ce fast-food o să mănânce…ei nu au semănat în aceste zile cu *fraţii* morţi în Revoluţie.

Încă suntem *fraţi*, şi dincolo de Prut, şi dincolo de moarte. Care mai suntem şi când limba nu ne dă de gol.

Primăvara e un anotimp *cu clişee*

A înverzit[177] iarba…Sub iarbă stau amintirile. Sub amintiri emoţii. Sub emoţii computere. Sub emoţii bani. Noi suntem *bine*. Vă dorim *numai bine*! Să fiţi fericiţi! Lasă că o să fie *bine*!…

Soarele arde cu putere. Prăjeşte cu rotisorul. E avid să ne prăjească cu raze. Noi suntem sub soare. Putem s-o ţinem aşa până la noapte…

Logica truismului e tocmai aceea de *a simplifica* afirmaţiile până la *a le desfiinţa sensul* în comunicare.

Truismele sunt non-comunicare.

Sub atâtea stereotipii nu te mai regăseşti. Nu mai ştii cine ai mai putea fi…Orice cuvânt poate fi răstălmăcit de o groază de intenţii. Soarele poate fi prăjit la photoshop[178]. Gura ţi se poate strâmba cu un singur click iar nasul poate să-ţi devină marmeladă…

Şi cu toate astea…primăvara e un timp arhifrumos…dar prost interpretat. E un anotimp hrănitor, plin de oxigen, de viaţă, de descătuşare a energiilor pozitive…

---

[177] Articol din 10 aprilie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

[178] Un utilitar care editează fotografii…şi care le poate retuşa până la grotesc.

Vă mai aduceţi aminte de compunerile cu: *A venit toamna...Păsările au plecat în ţările calde* (asta, pentru cei mai în vârstă)? Tot la fel primăvara, vara, iarna sunt pline de clişee. Clişeul, ca şi emoticonul, e o non-comunicare.

[O filă video, de 1 minut, despre emoticoane]
http://www.youtube.com/watch?v=hPHrSAQ QVuY

Şi prostia e o non-comunicare, mai ales când ea e…*doctă*. Însă clişeul e o mostră realistă de conformism, prin care nu deranjezi pe nimeni…pentru că nu ieşi în evidenţă.

Dacă spui *bună ziua*…nu stresezi.

Însă, dacă pui în loc de acest salut un altul, care iese din obişnuinţa urechii…omul intră în panică.

Chelioşii, bărboşii, femeile cu malagambe roşii sau verzi, cei cu părul în zece culori etc. ies din banal şi îţi sar în ochi.

Dacă vezi 10 inşi cu tricouri identice…e mai greu să îi ţii minte. Dar dacă lângă cei 10…pui pe un al 11-lea, care contrastează cu primii…atunci spargi clişeul şi eşti ţinut minte numai tu, al 11-lea.

Conformiştii vorbesc aproape la fel, au gesturi sociale aproape identice.

Clişeul e un mod de bagatelizare personală dar şi de dispensare a ta de consecinţe nefaste. Te ascunzi în mulţime, eşti unul dintre mulţi…atunci nu te atinge glonţul…

Dacă îţi clişeizezi pas cu pas viaţa ajungi la *bătrâneţi bune*, să zicem, dar nu te simţi deloc împlinit.

Anonimatul este suma tuturor clişeelor zilnice.

Ieşirea în evidenţă însă costă…dar merită. Merită pentru că simţi că faci ceva…că nu te ascunzi sub cuvinte, sub fuste, sub oameni care te acoperă discret sau făţiş.

Bucuraţi-vă de primăvară!

Pentru creştinii ortodocşi primăvara e dublă: noi ne bucurăm, mai întâi de toate, de *Primăvara dulce*, Care e Hristos Domnul şi cu Care mergem spre moarte şi înviere.

Folosiţi cuvinte puternice, adânci, personalizate!

Mai puţin emoticoane, cuvinte de complezenţă, grimase expirate…

Nu repetaţi cuvinte învăţate de la alţii!

Nu repetaţi sentimentele învăţate în familie sau în anturajul personal…pentru că nu trec prin mintea şi inima dumneavoastră!

Faceţi din primăvara dumneavoastră un timp fără clişee!

Primăvara…nu durează, decât dacă *doriţi* acest lucru…

Notes 1998

Un carnet[179] cu însemnări şi crochiuri, început pe 19 septembrie 1998 şi terminat pe 16 octombrie 1998…şi nu mai ştiu dacă conţinutul lui l-am inclus undeva. L-am găsit alături de o carte a lui Cehov[180] şi de pictura lui Chagall[181], când am căutat nişte cărţi. Îl uitasem cu totul…

*

19 septembrie 1998

Genialul Florin Piersic[182] are să vă amintească de o piersică coaptă, care stă atât de sus…şi aşteaptă să cadă. Păr galben, costum negru, fular alb, batistă roşie, lănţişor de aur la gât, roşu în obraz…un bărbat impunător şi cu un suflet de neuitat.

*

Mă enervează femeile cu gură mare. La fel îmi sunt enervante cele care se mişcă, care se foiesc mult.

*

Prostia e bogata noastră stare de letargie.

*

Când eu voi muri nimeni nu va plânge. O ştiu…[Cuvinte scrise sub un crochiu: *bărbat trist*].

---

[179] Articol editat online în ziua de 24 aprilie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.
[180] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_Cehov.
[181] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Marc_Chagall.
[182] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.

*

De aici începe un meci în doi...un meci aforistic, între Balzac şi Dorin Streinu. Adică, pe foaia supra sunt trei aforisme ale lui Balzac iar pe foaia infra a *Notesului* sunt 3 aforisme ale lui Dorin Streinu. Vom reda, parţial, acest joc frumos al minţii.

Honoré de Balzac[183]

1. Nicio femeie nu rezistă ideii că e iubită *numai ea* pe lume.

Dorin Streinu

1. Superficialitatea e maniera cea mai *elegantă* prin care criticii literari cunosc valorile şi le apreciază.

Balzac

2. Când vor să se adore prea mult, îndrăgostiţii se ceartă.

Streinu

2. Dacă *nu cinsteşti* truda creatorilor de artă nu poţi să le înţelegi *dăruirea* şi, mai ales, *nebunia de a crea*.

Balzac

3. Femeia nu e frumoasă decât atunci când *seamănă* a bărbat.

Streinu

3. *Bucuria* actului sfânt al creaţiei e mai divin şi mai înălţător decât *orice înţelegere* a acestuia.

***

---

[183] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_de_Balzac.

Balzac

4. Geniul e singura forţă pe care puterea absolută n-o poate atinge.

Streinu

4. Liniştea câmpului în prag de seară îmi aduce întotdeauna în minte măreţia şi desăvârşirea universului.

Balzac

5. Femeile din lumea mare au sute de feluri de *a rosti* aceeaşi frază.

Streinu

5. Religiozitatea operei mele constă în fiorul *viu* şi *inocent* al vieţii care o străbate.

Balzac

6. Îndrăzneala adevărului se înalţă până la nişte combinaţii pe care arta nu şi le poate permite.

Streinu

6. Cititorul adevărat e cel care nu are nevoie *de explicaţii* ci *de dans*.

***

[De aici se modifică ritmul]

Balzac

7. Singurătatea nu este suportabilă decât de omul de geniu…sau de contemplatorul lucrurilor dumnezeieşti.

8. Crima şi nebunia au anumite asemănări: şi unii şi alţii se preumblă ferindu-se să se întâlnească.

Streinu

7. Lucrul care ne face *unici* e *dăruirea continuă* şi conştiinţa că nu poţi fi *învins* de nimic şi de nimeni.

8. Pentru o societate decadentă ceea ce inspiră teamă şi veneraţie sunt *extremele*.

9. Proştii nu înţeleg perfecţiunea pentru că e un *lucru banal*.

10. Pentru mine, normalitatea e o exagerare cu bun simţ şi cu principii unice.

Balzac

9. E înspăimântător: viaţa şi moartea sunt cuprinse într-o clipită.

10. Câte ciudăţenii nu întâlnim când ne încordăm mintea.

11. O femeie care iubeşte un bărbat îi cunoaşte faţa, după cum cunoaşte un marinar largul mării.

Streinu

11. Cei care cred că îşi pot *ascunde* duplicitatea se îmbolnăvesc de boala *festivismului*. Cad deci din lac în puţ.

12. Inteligenţa ne debarasează de viaţă, pentru ca să ne demonstreze că poţi să trăieşti fără să vrei sau fără să fii lăsat în pace.

13. Cei care cer *moralitate* geniului nu-şi dau seama că ei sunt creatorii moralei. Nu putem cere unui geniu ca să ne împărtăşească fricile false şi obtuzităţile gândirii. El e tocmai opusul acestora, dar nu şi al normalităţii profunde.

El pare *extremist*, tocmai pentru că trăieşte într-o lume în care impostorii decretează principiile

vieţii…iar el le caricaturizează pentru ca morala vieţii să se însănătoşească.

14. Cel mai sănătos om este bolnav de bolile celorlalţi.

***

Balzac

12. Frumuseţea desăvârşită e, aproape întotdeauna, însoţită de răceală sau prostie.

13. Cei care cunosc iubirea în nemărginirea ei ştiu că nu-i poţi resimţi plăcerea fără a-i accepta virtuţile.

14. Nu există bărbat de care să fie mai legată o femeie decât de acela căruia *i-a tras chiulul*.

Streinu

15. Ipocrizia poate duce până într-acolo, încât orice valoare e *prea mică* pentru tine, dar tu nu ai decât puţine valori sau niciuna.

*

[Locul lui Balzac...i-l ia Guillaume Apollinaire[184]]

Apollinaire (versuri)

1. „Văzând cu ochii se făceau *mai frumoşi*”.

2. „Femeia prea era frumoasă
şi de-o priveai
simţeai *o teamă*”.

3. „Şi de-aş muri eu *aş surâde*”.

*

[184] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Guillaume_Apollinaire.

Apoi Nichita Stănescu (versuri şi aforisme)

1. „Orice cuvânt este *un sfârşit*”.

2. „Orice fiinţă *întrerupe* lumina”.

3. „Moartea este *o idee ratată*”.

4. „Timpul *nu are copii*”.

5. „Simbolul e *o sărăcie* a artei”.

6. „Ideile estetice trebuie *trăite*”.

*

Dorin Streinu:

16. Foamea unui geniu naşte cei mai răzbunători monştri.

17. Sângele unui geniu e o durere într-o continuă expansiune. Dacă ar putea, ar ieşi din trup şi ar murdări, divin şi terifiant, pământul.

18. Eu scriu pentru oameni. Pentru oameni care nu se jenează de nimic şi cel mai sfânt lucru al lor e acela, că vor adevărul, întregul adevăr.

19. Îmi vine să plâng dureros, tânguitor, când îi văd pe oameni murind ca nişte greieri şi ca nişte muşte. Nu merităm o astfel de *micşorare*! Noi, oamenii, trebuie *să sfidăm* propria noastră cunoaştere despre noi înşine.

20. Îmi plac femeile care *aşteaptă*. Posomorârea lor *îmi încălzeşte* singurătatea.

21. Cer *imposibilul imediat* numai aceia care nu ştiu că viaţa e ceva *organic*.

22. Doi îndrăgostiţi sunt întotdeauna frumoşi. Naivitatea îi transfigurează.

23. Discuţiile în care nu eşti lăsat să fii *liber* sunt întotdeauna edificii ale ipocriziei. Atunci se tem să afle *cine eşti*.

24. Sfinţenia nu e o sperietoare imposibilă. Ea e a omului şi a lui va rămâne. Fără a vrea să fii *Sfânt* nu eşti nimic.

25. Cred în orice speranţă. Sunt copilul minunii.

26. Artistul adevărat pare *cameleon*, pentru că vorbeşte unor oameni, care nu mai înţeleg starea pură a vieţii, adică *diversitatea unitară*.

27. Riscul concentrării e bucuria de a nu mai şti ce să spui.

28. Pedanţii nu cunosc raţiunea înţelepciunii pentru că înţelepciunea e *o exaltare fără tipic*.

*

15 octombrie 1998

Dorin Streinu

29. Marile gânduri sunt arderi de ani şi explozii de-o clipă.

30. Pentru amatori adevărul e *o presupunere*. Pentru cei blestemaţi el e *o chingă*.

31. *A te simţi iubit* înseamnă *a suferi pentru că eşti prea fericit*.

***

24 septembrie 1998. După masă.

32. O frumuseţe feminină fără un glas şi un zâmbet plăcut e o eleganţă căreia îi lipseşte cel mai scump lucru: *rafinamentul*.

33. Simplitatea e *o recunoaştere* a eternului din noi.

*

15 octombrie 1998

Dorin Streinu

34. Orice zâmbet de îndrăgostită e un sadism pentru singuratici.

35. Nu mă poţi judeca decât în secunde. Viaţa mea e o veşnică schimbare.

36. Voi muri cu conştiinţa că *am sperat prea mult* şi *am înfăptuit prea puţin*. E un paradox pe care nu mi-l explic în întregime.

37. Nu pot pierde timpul, pentru că, într-o *clipă*, pot trăi *o mie de ani*. Acest lucru numesc eu *absolut*.

38. Artiştii sunt *efigiile* secolelor, *dezordinea* şi *măreţia* pe care secolele *nu au ştiut* că le au.

39. Erorile noastre sunt simpluţe ca şi noi. În istorie sunt puţine *erori geniale*. Eroarea aceasta…trebuie să zguduie lumea din temelii.

40. E oribil că mai vorbim despre ipocrizie şi că o mai şi practicăm, după ce s-a scris literatură de câteva milenii.

41. Febra minţii mele de a crea, de a iubi e o isterie plină de dragoste. Iubesc pentru ca să caut mereu. Caut pentru ca să jubilez mereu. Jubilez pentru ca să uit…şi să încep de la capăt să iubesc, să jubilez, să caut.

42. N-ar trebui ca să-mi citească cărţile, cuvintele, iubirile, oameni care n-au ştiut *să piardă* cele mai iubite lucruri ale vieţii lor.

43. Fericirea e ceva *şocant*. O urăşti pentru că nu şi-a cerut voie ca să intre în inima ta şi fugi după ea, ca un disperat, pentru ca să vrei să o dai, din nou, afară. De ce? Suntem *prea mici* pentru *fericiri de lungă durată*.

44. *Noul* e o aparenţă a realităţii. E o aparenţă care te intrigă întotdeauna şi pe care o uiţi întotdeauna, pentru că te plictiseşte.

45. Cuvântările, care *nu transfigurează* auditoriul şi nu-l fac să se simtă ca *o singură fiinţă* sunt nişte *ratări*, fie ele şi *geniale*.

46. Impostorii vorbesc tot timpul…şi tac, emblematic, atunci când e vorba de demnitate şi de conştiinţă.

47. Nu am curajul ca să mă bucur în faţa oamenilor suferinzi. Pentru mine e sfântă *umilinţa* şi, mai ales, *răbdarea*.

48. Nu îmi plac Bisericile *pentru ele însele*, pentru că asta mi-ar transforma credinţa în *iubire de artă*. Dar *nu pot trăi* fără *fiorul sfânt*, *liniştea atotcuprinzătoare* şi *lumina lor fără de margini*.

49. Arhitecturile înalte sunt vanitatea noastră. Cele mici sunt umilinţa noastră. Şi tocmai calea de mijloc e cea mai însufleţită alegere.

50. Dacă am înnebuni cu adevărat am fi foarte logici. Nebunia e plină de scrupulozitate vehementă.

51. Prostul gust e o trăire a vieţii numai pentru sine. Bunul gust se uită şi dincolo de clipa de acum.

52. Oamenii care se tem de cuvinte sunt adevăraţii paranoici.

După 7 note…mai multe spaţii pline

Cele *7 note*[185], făcute în fugă, din fuga gândului şi a faptului de a nu trece vremea peste tine degeaba, le găsiţi aici[186], în *Scribd*.

Vizează *Deuteronomul* (câteva chestiuni) şi *femeia* în poematica eminesciană şi…sunt însemnări colaterale/ pe lângă cele două cărţi la care am scris în ultimele 3 zile.

[Le-am inclus mai departe]

Aminteşte-ne, Doamne, că numai Tu eşti *singura noastră bucurie*!

1. Când am întâlnit pe ἀσχημοσύνη în Deut. 23, 15 (Cf. LXX[187]) mi-am dat seama că de aici vine *aschimodie* din română. Şi căutând cuvântul în română, era adevărat! Pntru că am găsit că e vorba despre o persoană foarte urâtă, datorită slăbiciunii sale severe sau a unei malformaţii.

Însă aici avem de-a face cu o catalogare *depreciativă* a persoanei umane, pentru că aceasta e văzută numai sub aspect estetic.

---

[185] Articol din 12 mai 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.
[186] A se vedea: http://www.scribd.com/doc/15270495/7-Note.
[187] Cuvântul apare de 5 ori în Vechiul Testament.

Omul însă nu e *urât* sau *frumos* doar dacă *îi priveşti* defectele sau aspectul fizic.

Dumnezeu se uită, mai degrabă, *la sufletul* omului şi, după starea de sănătate a sufletului, omul e *frumos* sau *urât*.

2. În cartea *Deuteronomul* există doar două versete în care se vorbeşte despre *întinarea pământului* de către israeliţi:

1. prin ţinerea, neîngropat, pentru mai multe zile, a celui spânzurat pe lemn [21, 23] şi

2. prin recăsătorirea bărbatului cu fosta sa soţie, de care s-a despărţit legal [24, 4].

3. Mihail Eminescu se raportează la femeie în trei feluri în poematica sa: ca la *o iubită* (cel mai adesea), ca la propria sa *mamă* (o, mamă, dulce mamă!) şi ca faţă de *Prea Curata Stăpână*.

Am fost uimit să constat, că pentru el raportarea la femeie este cel mai adesea raportarea *la femeia iubită* şi că se raportează la aceasta fiind *în relaţie* cu ea şi nu distant.

Vorbeşte despre femeie *din interiorul* relaţiei cu ea, chiar dacă vorbeşte *la superlativ* despre ea sau *o desconsideră*.

4. Andrizează-te! Adică: *îmbărbătează-te*!

De la gr. ἀνδρίζου· (la imperativ). Vezi LXX, Deut. 31, 6, primul cuvânt.

5. În ce termeni vorbeşte Scriptura despre *vederea extatică* de la Deut. 31, 15?

În aceşti termeni: καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ καὶ ἔστη παρὰ τὰς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου [şi a coborât Domnul în nor şi a stat lângă porţile cortului mărturiei].

6. În Deut. 31, 16, Domnul *îi vesteşte* moartea Sfântului Moise. Şi îi vorbeşte despre moarte ca despre *o adormire* a sa împreună cu părinţii săi: ἰδοὺ, σὺ κοιμᾷ μετὰ τῶν πατέρων σου [Iată, tu vei adormi cu părinţii tăi!].

Astfel, pe adormiţii robii Tăi, odihneşte-i, pe cei care *dorm* întru Tine.

7. *Apostroful*: un semn ortografic făcut prin *întoarcere*. Prin întoarcerea condeiului. Făcut din condei. O mică virgulă. Şi virgula se face *prin întoarcerea mâinii*.

Când Domnul pedepseşte pe poporul Său care păcătuieşte, care se întoarce de la El, ce face?

Se întoarce şi El de la ei.

Acest lucru îi spune Domnul lui Moise înainte ca acesta *să adoarmă* cu părinţii săi: Îmi voi întoarce faţa Mea de la ei [ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν Μου ἀπ' αὐτῶν] [31, 17].

Când Domnul nu mai *priveşte*, când nu mai e *cu faţa către* popor, atunci el e un popor *singur*.

*

Viaţa mea e *cartea* şi *rugăciunea*…şi nu e deloc banală. E plină de minuni…deşi minunile nu sunt hollywoodiene.

Minunile sunt foarte *tăcute*, pline de gingăşie. Oamenii le vor descoperi peste ceva timp în cărțile mele şi se vor bucura.

Tocmai de aceea replicile zgomotoase nu au nimic din logica minunii, logică care transcende cuvintele.

*

Mai multe cărţi, discuţii, mai multe filme, rugăciuni, lupte cu demonii, lupte cu mine, neîmpliniri. O cronică a ultimelor zile.

*

Criminala în serie (în unul dintre filme) este violată în maşină de către mafiot, pentru ca, peste un minut, să scoată pistolul şi, cu sânge rece (deşi era mamă), să îl ucidă tocmai pe cel care o violase şi pe şoferul lui…dar violatorul era…*tatăl* fetiţei ei.

Unde mai e timp pentru…*conştiinţă*? Care conştiinţă…dacă nu ai avut niciodată *o întâlnire reală* cu Dumnezeu?

*

Povestirile lui Cehov. Un anume funcţionar vorbeşte cu dracul şi dracul îi spune că *învaţă multe* din răutatea oamenilor. Adică dracii *iau lecţii* de la noi.

*

Faţă în faţă cu textul Dumnezeieştii Scripturi…Mă bucur de sensurile profunde, soteriologice ale întâlnirii cu originalul.

Sentimentul: *nu te mai saturi*. Şi când *te saturi*, îţi dai seama că eşti *tot gol*…şi *mai vrei*.

*

Lapte cu smântână în el, peşte şi suc. Mâncarea, când e simplă, te bucură mai mult.

*

Ce faci când întrebările devin *mitraliere*? Ce faci când oamenii îţi par *incredibil de departe*, când te apucă deznădejdea că nu îi poţi *atinge*, nici măcar în gând cu cuvintele tale?

*

Sute de feeduri[188]. Dacă nu primeşti scrisori prin email[189]…citeşti feeduri. Le treci pe rapid…pentru că e mult gunoi[190].

---

[188] Românizarea cuvântului *feed*, din engleză, care înseamnă *hrană*. Însă aici îl folosesc cu sensul de *articole*. Sunt abonat la articolele multor bloguri și platforme online și citesc, la zi, articolele lor.
[189] În engleză: *scrisoare electronică*.
[190] Multe articole neinteresante.

Nu aveam habar că se poate scrie *cu lux de amănunte* şi că se mai poate şi citi şi comenta până la disperare…despre o piesă proastă, despre o imagine tâmpită, despre o problemă neinteresantă, despre ce ruj se poartă, despre cine mai e mafiot şi de ce.

*

Reprize de somn cu vise descumpănitoare. Pe cine interesează, dacă un cutremur te poate prinde la etajul 10 şi blocul e ca un ştergător de parbriz dat drumul? Se pare că pe mine…

*

Cântecul e ca am aşa: *cine n-are...noroc are*. E sigur aşa! Restul e Ca$$a Loco…

http://www.youtube.com/watch?v=H5mosNW LH8U

Iar hainele trebuie să fie şi ele de prost gust, să îngroaşe replicile acide, pentru că *cine n-are...noroc are*. Ce n-are? Întrebare scurtă. N-are de niciunelea, de la creier şi mai la vale.

*

Cultura are *morală*…pentru că ironizează sau hiperbolizează negativismul uman, social…planetar.

O predică ortodoxă autentică întotdeauna *măreşte cu lupa* atât răul cât şi binele, atât adevărul cât şi minciuna.

Într-o formă mai mică, dar deloc de neglijat…arta autentică face *să miroase*, până la exasperare, urâtul şi ne face *să ne extaziem* în faţa sublimului.

*

Adună gunoiul la un loc şi aruncă-l la tomberon! Spală farfuriile! Fă curăţenie în casă! Taie-

ţi unghiile!…Nu numai de la mâini, dar şi de la picioare…

Nu ţi se pare că trebuie să facem *baie*? Nu baie *de mulţime*…ci baie *cu apă*, care îţi provoacă foamea, dacă apa e prea fierbinte.

*

Un text *bine scris*…este un text care te face să fii *atent* când îl reciteşti.

Atenţie la virgule, vă rugăm!

Virgulele sunt mama conversaţiei atente!

Puneţi virgule pe unde trebuie, atunci când vorbiţi…însă trebuie să ştiţi şi când ele trebuie *aruncate* în aer de dragul comunicării.

*

Cel mai rapid mod de comunicare este cu ochii. Trebuie numai să ştii *să zâmbeşti* cu ochii, să fii lucid, să te prezinţi acaparant.

*

Şi de ce, totuşi, o femeie îşi ucide soţul? Cred că mulţi ucid fără să îşi dea seama…

Cel mai uşor se ucide cu cuvântul…

Păcatele acestea trebuie spovedite. Adică: *mi-a plăcut să îmi bat joc de el; să îl fac să sufere; să îl ţin pe jar*…Nu sunt deloc *nevinovate*.

*

Cum mă comport, atunci când văd că mi se *împrumută* ideile fără…niciun *mulţumesc* sau ca şi când *n-o să-mi dau seama* niciodată? Cu un zâmbet *plictisit* în colţul buzelor.

Creatorii de online fără personalitate se văd de la 7 mile sub nivelul mării. La fel cunoşti un om care predică cu emfază…dar n-are idei din experienţă. El le ştie *pe toate*…dar aceste *toate* n-au nimic cu el.

La fel, un om care nu iubeşte să poarte haine cu ştaif[191], dar se prezintă ca un păun, în toată voluptatea lui exasperantă.

Nu, nu mă jigneşte *preluarea* ideilor…ci *copierea* lor!

Când cineva *preia* o idee…trebuie să o umple *de conţinutul* său. Însă, când cineva *te copie*…te pastişează, pentru că *nu se ştie*. Nu stau bine ideile pe el, după cum nu stă elefantul pe scaun, ca să se fardeze.

Trebuie *să înţelegi*, aşa cred eu, că trebuie să te retragi, când simţi, prin toţi porii tăi, că eşti *penibil*!

*

Onlineul, pe linie de bătaie lungă, după cum mai spuneam şi altă dată, *detronează* falsele vedete, falşii intelectuali, falsele repere…şi bine şi normal lucru face. Dacă nu arăţi că *eşti mereu*, arăţi că *nu poţi*, că eşti *impotent* din punct de vedere creaţional/ creativ.

Bineînţeles că omul mai are nevoie de pauze, de destindere, că mai poţi fi şi zburdalnic în scris…şi trist, şi taciturn, şi morocănos…

Dar să nu fii *deloc* sau să scrii un micuţ articol, un *articuleţ* (nu *articolaş*) şi să crezi că toţi, toţi proştii cad pe spate…fratele meu, ai probleme cu frânele.

Trebuie să te opreşti…la prima intersecţie, pentru ca să nu ajungi, direct, la gunoi!

Tocmai de aceea, intelectualului de cursă *scurtă*…îi e frică, ca de dracu, de creaţia online.

Daţi-mi nume de *gânditori* la nivel online? De creatori? De teologi? De artişti? De academicieni? De profesionişti care scriu? Câţi scriu în mod real şi de ce? De ce atâta *reticenţă*? Cred că acum, la noi, se împart apele. Dar radical…

De ce ţi-e frică *să scrii* la nivel online, în mod gratuit? De ce ţi-e frică *să fii tu însuţi*? De ce ţi-e frică să fii *cunoscut* cu adevărat, dacă eşti *un om al gândului continuu*…nu?

---

191 Eleganţă.

Dacă scrii o carte la un an sau la trei…ce carte scrii? Ce fel de carte? Ce e cartea pentru tine: cunoaştere de sine, mijloc de subzistenţă, epataj[192] continuu, orgoliu, un mod soteriologic de a-ţi trăi viaţa?

*

Cum reacţionează cineva, care *nu se omoară* cu gânditul? Îi arăţi ce scrii şi ce faci. Se uită, crede că totul e uşor de înţeles…şi îţi spune *un lucru banal*.

Începi să dai detalii, mai multe detalii şi omul începe *să caşte*.

Cum să îţi pară ceva *uşor,* prietene drag, un lucru în faţa căruia începi *să caşti* de epuizare?

Nu e orgoliu, nu, să ceri cuiva ca *să te înţeleagă* în mod profund! Mai ales unui om care are *faţă* de om *citit* şi, mai ales, de om *duhovnicesc*.

E cel mai normal lucru să îi ceri cuiva să te simtă, să te vadă dintr-o ocheadă, să te pătrundă până în adâncuri cu gândul. Pentru că, la rândul nostru, şi noi trebuie să facem acest lucru faţă de toţi.

Dar de ce nu mai ai *timp* să vezi? Pentru că te vezi numai pe tine, familia ta, problemele tale inexistente? De ce crezi că eşti *mai important* decât toată făptura? Cine eşti tu? Cine suntem noi toţi de suntem *aşa de importanţi*, că se scufundă lumea fără noi? Cine suntem noi?!!!!

*

Ortodocşii postmoderni sunt, cel mai adesea, *conformişti* până la exasperare. Nu vor *să îi deranjezi* în egoismul lor, în proasta lor creştere, în cerbicia lor.

Ei deţin adevărul. Ei ştiu tot. Ei sunt nişte îngeri de carton, care au botul prin nămol…dar, în gând, se visează cu largi aripi albe, pe spate.

Îţi vine *să îi canonizezi* pe toţi, bineînţeles, ipotetic. Sunt buni de puşi la zidul plângerii…unde papa Benedict[193] a pus şi dumnealui, recent, un bileţel

---

[192] Un substantiv creat de mine de la verbul *a epata*. Aici cu sensul de *a impresiona* prin lucruri facile şi de prost gust.
[193] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Benedict_al_XVI-lea.

(la ce s-o fi rugat? Cred că l-am văzut pe CNN[194])…şi mai puţin la rană.

A fi bun de pus la rană înseamnă să fii chiar bun ca mierea, ca pomul cu roade.

Tocmai de aceea nu ne merge bine. N-ai cu cine face treabă.

*

Când ortodoxul postmodern simte că e *mai prost* decât tine *se dă de smerit*. Când ştie ceva, orice, numai *să ştie*, mai mult decât tine, devine o pasăre răpitoare, uriaşă , din al 15-lea *stăpân al inelelor,* care îşi arată superioritatea făţişă, printr-o ridicare a gâtului până în lună.

Numai că bunica ei o tundea…numai *de lună plină*. E tot dintr-un film. Şi s-a tuns ca diva X, pentru ca să fie emancipată…

*

O, ortodocşi *atotştiutori*! E plin iadul de noi. Şi noi, cei atât de bogaţi, stăm ca dracul pe comoară (o expresie…prozaică, dar realistă) şi nu ştim să valorificăm, mai deloc, *comoara* credinţei noastre.

Tocmai de aceea nu ne ştim Scriptura, nu ne ştim Sfinţii, nu avem habar ce înseamnă Părinţii Bisericii, cum arată cultul nostru, cum arată tradiţiile noastre de tot felul, cum e să te despătimeşti, cum e să te faci frumos, cum e să nu mai fii o brută.

Nu avem nevoie doar de *arhivări* ale datelor credinţei, ci şi de *experimentarea* lor!

Şi cei care arhivează credinţa, mai mult sau mai puţin diluată a Bisericii, din contemporaneitate, nu ştiu cum se face, că sunt *cei mai afoni* în perimetrul ei.

Am văzut multe cărţi scanate, multe date la nivel online…dar cei care le-au pus acolo sunt subţiri, necitiţi, neînvăţaţi cu ele. Păcat…

*

---

[194] Idem: http://edition.cnn.com/.

Prea mici pentru înaintaşii noştri…şi *prea răi*. Măcar dacă *ne-am îngădui* unii pe alţii. Măcar atât: să ne îngăduim reciproc, dacă *de iubit* ne e greu!

*

Ce am mai înţeles?! Că nu mulţi creştini ortodocşi sunt şi oameni *culturali*…Tocmai de aceea nu văd nicio *reacţie* la cultura pe care o prezentăm, care e una de top. Nici la teologie, care e tot de top. Adică sunt prezentate la un nivel ridicat…

*

Nu poţi să faci toată ziua abecedarul. Îmi aduc aminte cum *devoram* cărţile când m-am convertit…

Citeam ore întregi, citeam şi îmi luam notiţe. Scriam ore întregi, până mă dureau încheieturile de la degete.

Acum scriu toată ziua cu tastele dar nu şi în anii ’90, când eram cu stiloul în mână şi cu hârtia în ochi aproape toată ziua.

Şi, mai apoi, m-am îngrozit, când vedeam că ortodocşii sunt atât de proşti, atât de neşiutori la lucruri banale.

Cum e posibil?!!!, îmi spuneam...

A fost un şoc imens când am ajuns licean, seminarist, și când am văzut că colegii mei nu ştiau lucruri minore, lucruri inadmisibile de neştiut, dar şi cei mai în vârstă, unde domnea lâncezeala.

A fost *o sminteală imensă* pentru mine…care credeam că toţi ortodocşii vor să fie Sfinţi, ultradeştepţi şi că toată ziua se gândesc numai la lucruri sfinte…Dar unii erau prea materialişti, ca să îi treacă fiorul spiritualităţii.

*

Literatura pe care v-o prezint acum, literatura mea, e făcută mai înainte ca să fiu *student* la Teologie.

Pentru că am luat lucrurile foarte în serios, foarte-foarte în serios, nu trebuie să fiu invidiat sau

nu trebuie să invidiaţi pe Dumnezeu, pentru că m-a umplut cu multe daruri, din belşug.

*

Experienţa se câştigă clipă de clipă…Dar se câştigă, dacă vrei…dacă asuzi după ea, dacă eşti îndrăgostit să afli mereu ceva nou, mereu ceva profund, absolut.

*

Îmi este greu, foarte greu…Îmi este foarte greu, pentru că nu am oameni *pe măsura mea*, care să mă înţeleagă, cu care să fac front comun, cu care să fac lucruri *rezistente,* prea rezistente.

Sunt *informator*

Da[195], mă autodemasc! Am trăit atâta timp…culegând şi dând informaţii lui…Dumnezeu şi nu v-am spus, până în această clipă de mai 2009.

Îmi cer scuze pentru infidelitate!

Însă, trebuie să înţelegeţi, că un creştin ortodox *trebuie să dea* informaţii, darămite un preot…lui Dumnezeu.

Dumnezeu vede tot, şi pe şmecher şi pe omul smerit, şi pe văduvă şi pe orfan, şi pe ăla cu douăzeci şi patru de vile, cât şi pe cel cu cruce la gât şi veşminte frumoase…dar aşteaptă de la noi, ca să Îi dăm mereu *informaţii* despre noi şi despre cei din jurul nostru.

Sunt *informator*, aşadar.

De la prima clipă a dimineţii şi până seara…dau informaţii, tot felul de informaţii.

În primul rând, despre mine şi apoi, despre alţii. Şi îmi aduc aminte despre tot felul de oameni, unii, cu siguranţă, care nu îşi mai aduc aminte de mine mai deloc sau care nu se gândesc că eu, tocmai eu, pot *să Îl informez* pe Dumnezeu despre ei.

Mă rog pentru conducătorii ţărilor, pentru Sfintele Sinoade ale Bisericii ecumenice, pentru profesorii mei, colegii mei, elevii mei, cititorii mei, prietenii mei, duşmanii mei, casnicii mei, şi chiar pentru posteriorii noştri, pentru cei care ne vor urma, pentru cei care sunt în viaţă sau au fost în viaţa

---

[195] Articol din 12 maui 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

aceasta…adică *dau informaţii* lui Dumnezeu şi El *mă plăteşte*, în har, pentru asta.

Oamenii nu mă prea plătesc…dar Dumnezeu, da! Dumnezeul nostru e atât *de punctual* cu plata pentru osteneală, că, mai înainte ca să încep eu să torn, vrute şi nevrute, în faţa Lui, El deja *mă umple* de pace, de bucurie, de simplitate, de sfială, de curăţie…până ce, mulţimea harului Lui mă face să mi se oprească mintea…în pacea aceea, care covârşeşte toată mintea, nu numai pe-a mea.

Însă, nu par, pentru mulţi, că fac ceva special.

Şi e adevărat, nu e nimic special…ci foarte special, rolul acesta…de a fi *informatorul lui Dumnezeu*.

Da, am semnat, pe responsabilitate personală, *un angajament* cu Dumnezeu, ca, oricât de draci ar fi dracii cu mine şi oricât de nesimţiţi, de mitocani şi de răi ar fi oamenii cu mine sau de buni şi de amabili, eu tot *să mă rog* pentru ei *ca pentru mine*.

Şi Dumnezeu a promis, El, chiar El, că de fiecare dată îmi va face la fel: îmi va da har din belşug, bucurie şi cunoaştere, până ce tac…până ce mă doare inima, până ce înnebunesc de dorul Lui şi de dorul lor.

Însă, în această seară, m-am gândit ca să mă deconspir, pentru că, poate, oi mai *coopta* vreun informator, pentru că Dumnezeu are nevoie de cât mai mulţi informatori.

Am să vă spun *ce* şi *cum*, numai după ce semnaţi *acordul* cu Dumnezeu, că vreţi să fiţi informatori pentru toată veşnicia.

Trebuie să ştiţi că e *treabă ultraserioasă* şi că nu se termină numai cu ce vedem pe-aici. Dincolo, în cer, informarea continuă…

Dacă e cineva *disponibil*, atunci să îşi dea datele la comentarii, ca să îl pun în legătură cu Dumnezeu, pentru a semna contractul.

Oferta aceasta este mai mult decât profitabilă, pentru că, după cum spuneam, eşti informator pentru toată veşnicia şi nu aşa, pentru o zi sau două.

Îmi cer iertare că nu v-am spus că sunt informator până acum.

Da, Îl informez continuu pe Dumnezeu despre starea mea şi a naţiunii.

Decât să te faci frate cu dracu'…până nu mai treci puntea, eu zic că e mai bine să fii…*informatorul* lui Dumnezeu.

El mă plăteşte ultrabine…

Oamenii, mai deloc…

La ziua judecății

Prezentul[196] mai întotdeauna *minte*…sau *se travestește*.

El *minimalizează* oamenii valorici, încearcă să îi pună la zid, să îi dispere și să îi înfometeze…și ridică în slăvi canaliile, incompetenții, oligofrenii spiritului, pe oamenii care toată viața cară genți, rațe, dimigeni de vin, care bagă valută în plic și o pun…acolo, unde trebuie.

Prezentul e *sinucigaș* cu Sfinții, cu geniile, cu eroii, cu valorile, cu oamenii care tezaurizează experiențe absolut importante pentru sănătatea valorică, pentru igiena lumii noastre.

Prezentul ne e *vrăjmaș*…dacă în punctele cheie stau vrăjmașii spiritului, ai valorilor, cei care nu dau nimic pe excelență…dar dau multe celor care se milogesc, se ploconesc, se spetesc în a ridica osanale care astupă…*bunul simț* al conștiinței.

Numai că prezentul acesta năucitor și, de multe ori, foarte nedrept, atunci când e scris, când se scrie despre el fir a păr…el, creează *posteritatea*, care e *o zi a judecății*…înainte de Înfricoșata Judecată a Domnului.

Posteritatea valorică, adevărul gol-goluț, nefardat, neremaniat, neretușat e cea mai înspăimântătoare și laconică formă de dreptate. Și, fără ea, prezentul mincinos…ne-ar astupa cu totul

---

[196] Articol din 22 mai 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

conştiinţa şi ne-am da cu toţii, cu un mod de-a fi, care merge, la sigur, spre Iad.

Citesc de vreo 3 zile (şi unele fraze de mai multe ori…numai pentru *cruzimea dureroasă* a adevărului, care *se tot repetă* cu oamenii) Lidia Stăniloae, *Memoriile unui fugar*, col. *Memorii. Jurnale*, Ed. Humanitas, Bucureşti, 2009, 330 p. …şi reobserv cum, doar o frază…sau două…e de ajuns să destructureze, din interior, pentru totdeauna, o falsă personalitate sau să reducă „personalităţile" la locul lor, micuţ, unde au fost dintotdeauna.

Vieţile Sfinţilor, Memoriile şi Jurnalele Sfinţilor, ale geniilor, ale eroilor, ale marilor personalităţi ale lumii sunt…*judecata lumii*, sunt bisturiul care taie excrescenţele, sunt cele mai mari *surse de însănătoşire* ale lumii, sunt motivele pentru ca să mai speri să fii *înger*…într-o lume a desfiguraţilor moral.

Şi afli, prin intermediul lor, cum tatăl sau mama şi-au dat fiica să fie ucisă, cum soţia sau unchiul, bunica sau sora erau *turnătorii* tăi, cum s-au creat intrigile sau cine au fost *pigmeii*, care s-au luat de un Ioan Gură de Aur[197], de Fotie cel Mare[198] sau de Grigorie Palama[199], pentru ca să fie *ruşinea* întregii istorii.

Afli cine *a destituit* pe cine şi de ce, ce fel de canalii *pot îmbrăca* veşmintele Bisericii, cine sunt marile „personalităţi fără operă", cine sunt detractorii, cine sunt insignifianţii de care nu poţi să respiri, cine sunt oamenii cu două feţe, cine şi de ce…*trenează* lucrurile.

Adevărurile hârtiei şi, acum, şi ale înregistrărilor audio şi video sunt cauterizante…dar vindecătoare.

Ele se creează astăzi…şi restaurează adevărul mâine. Dacă istoria e nedreaptă astăzi, fiţi pe pace, nimeni *nu ocupă* locul altuia, ci fiecare e pus *acolo unde trebuie*!

Dacă doriţi *să aflaţi* adevărul istoriei noastre, a lumii noastre, adevărul crud…începeţi, vă rog, cu

---

[197] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur.
[198] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Fotie_cel_Mare.
[199] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Palama.

Scriptura şi cu vieţile Sfinţilor Bisericii, apoi cu jurnalele marilor genii şi valori ale lumii…şi veţi afla ce înseamnă *să fii* sau *să ai adevărul*, să fii *al adevărului*…şi *nimeni să nu te ajute*.

Nu trebuie să uităm că Sfinţii din calendarul nostru sunt *expresii ale ingratitudinii,* cel mai ales, a celor din timpul lor.

Nu Dumnezeu *îi omoară* pe Sfinţi, ci cei cărora ei *le slujesc*!

Iar *adevărul* unui secol nu stă în conducătorii de stat sau ai Bisericii sau în vârfurile sociale „legimitate" non-valoric…ci în persoanele care vor scrie, negru pe alb, *singurele adevăruri care merită să fie ştiute* despre acel secol.

Există adevăruri mărunte…şi adevăruri mari.

Însă, să te ferească Dumnezeu, ca să intri *în coliziune* cu oamenii care scriu istoria *care contează,* pentru că ei…te vor pune *la coşul de gunoi* al istoriei în câteva fraze.

Mitropoliţii şi preoţii care *îl exilează* pe Ioan Gură de Aur, cei care *îl anatematizează* pe Maxim Mărturisitorul[200] sau pe Ioan Damaschin[201], cei care *îi ard* o parte din gigantica sa operă lui Fotie cel Mare sau *îl caterisesc* pe Antim Ivireanul[202] şi îl îmbracă în straie de mirean, sărmanul mitropolit invidios, care îi face *zile negre* lui Simeon Noul Teolog[203]…sunt *bietele nulităţi* ale istoriei, peste care, deja, *a venit ziua judecăţii*.

Doamna Lidia Stăniloae, şi în prima carte-jurnal şi în aceasta, a doua, reuşeşte să ne arate faptul, că Părintele Stăniloae al Ortodoxiei româneşti, unul dintre *marii credibili* pentru *reala istorie* a secolului său, a fost *călcat în picioare* de câţiva patriarhi, de câţiva colegi, de foarte mulţi oameni, care nu erau *de nasul lui* şi nici nu sunt şi nici nu vor fi vreodată.

Şi că niciodată nu a fost *apreciat* de ai lui, nici nu a fost stimat cum se cuvenea, i s-au dat distincţii în România după ce grecii se treziseră cu 30-40 de ani înainte…dar că, e bine că *a scris mult*…pentru că,

---

[200] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Maxim_M%C4%83rturisitorul.
[201] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Damaschinul.
[202] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Antim_Ivireanul.
[203] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Simeon_Noul_Teolog.

după moartea lui, putem *să ne îmbogăţim* din banii pe care îi putem lua pe cărţile sale.

Şi la fel Eminescu, Stănescu, Sorescu, Iorga[204], Brâncuşi[205], toţi Sfinţii şi geniile României…au fost, mai mult sau mai puţin, nişte „paraziţi" ai lumii lor, nişte „ciumaţi", nişte „încurcă lume"…dar sunt *singurii care contează* pentru posteritate şi pentru veşnicie.

Dumnezeu *ne iubeşte atât de mult*…pentru că este *extrem de drept* cu toţi.

Dacă nu ar fi foarte *drept*, nu ar fi şi atât de *milostiv*, de preamilostiv, de arhimilostiv.

Şi Dumnezeu *îngăduie*, pentru că doreşte adevărul, ca posteritatea *să spună* adevărul, mai înainte de Judecata finală, despre marii oameni ai Săi.

Nu mergem cu toţii, fără nicio licărire de adevăr…spre *marele adevăr* al Judecăţii finale.

Adevărurile se spun, şi Dumnezeu îngăduie acest lucru, pentru că aceste adevăruri mari…*regenerează* umanitatea.

Posteritatea…uită non-valorile şi le fărâmă statuile de carton.

Dacă nu ai stat în adevăr, în adevărul sfinţeniei sau în adevărul creaţiei artistice, te dizolvi în masa celor mulţi. Te dizolvi şi…pieri.

Am înţeles asta din copilăria mea, atunci când am început să văd oameni murind, acoperiţi *cu uitare*, şi faţă de care toţi se comportau….cu indiferenţă.

Dacă nu eşti *o măreţie* între oameni, dacă nu eşti *omul lui Dumnezeu*, dacă nu eşti dorul şi expresia adevărului multora nu contezi!

Contezi numai dacă numele şi faptele tale trec din gură în gură, din inimă în inimă, din generaţie în generaţie.

Contezi numai dacă, cu adevărat, *exişti* pentru adevăr.

În rest…uitare!

Şi uitarea…desfiinţează falsele personalităţi…măturând adevărul istoriei de impostură.

---

[204] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Iorga.

[205] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C8%99i.

Dacă vă pot da un sfat, el ar fi acesta: nu încercaţi să fiţi *bădărani* cu cei care *scriu* istoria *reală*, de mâine, pentru că *vă desfiinţează* toată viaţa…în două, maxim, trei fraze! Uneori e de ajuns…numai *un cuvânt*.

De la comunicarea *amorfă* la cea…*dinamică*. Paradigma Adrian Năstase

Cele mai interesante 150 de articole de pe blogul lui Adrian Năstase reunite în cartea Blog 'n roll May 23, 2009 (14 hours ago)
by INconstantIN

Intitulat *Blog 'n roll*, volumul a fost prezentat de Victor Ciutacu şi de Darius Groza (jeg.ro). Au mai fost prezente cadre universitare de la SNSPA, printre care şi Dorina Guţu, cea care a recenzat volumul, familia politicianului, soţia sa Dana şi cei doi băieţi, Andrei şi Mihnea. Nu a lipsit nici bunicuţa blogosferică, Ion Iliescu.

Volumul costă 15 lei, însă conţinutul său se regăseşte, aproape în integralitate, pe blogul personal al lui Adrian Năstase.

©2009 INconstantIN.ro. Toate drepturile rezervate.

Cele mai interesante 150 de articole de pe blogul lui Adrian Năstase reunite în cartea Blog 'n roll

Email this   Add a comment

De la[206] Constantin am primit informaţia…şi m-am bucurat să o aflu: Prof. Dr. Adrian Năstase şi-a publicat *o parte* din blog[207] şi aici aveţi alocuţiunile[208] de la lansarea, în foaie, a blogului său.

Blogul său[209] a apărut pe 17 mai 2007 şi i l-a făcut Darius[210].

A fost *un pariu* cu vocaţia de scriitor şi ziarist a profesorului Năstase şi, aşa cum s-a spus într-una dintre alocuţiunile de la lansarea cărţii, acesta *a dovedit* că e *singurul* politician român, care poate crea, la un anumit grad de excelenţă…*conţinut de online*.

Personal cred, că blogul său e unul *mediu* în ceea ce priveşte complexitatea lucrurilor luate în calcul, dar *bine scris*, cu vivacitatea unui om *care se bucură* de tinereţea reală din jurul său, şi care reprezintă tot ce a putut să dea *mai bun* politica românească la nivel online.

---

206 Articol din 24 mai 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.
207 A se vedea: http://nastase.wordpress.com/2009/05/23/blog-n-roll-la-muzeul-hartilor/.
208 Idem: http://www.trilulilu.ro/adriannastaseRO/87ad24080bc003.
209 Idem: http://nastase.wordpress.com/.
210 Idem: http://www.jeg.ro/blogdamnati-la-internet/.

Numai că Profesorul Adrian Năstase a venit pe WordPress în 2007 – şi nu pe o altă platformă – pentru că existau câteva *antecedente notabile*, care stăteau mereu în topul accesărilor şi care creau conţinut de online, printre care se număra şi platforma noastră (şi dintre care am rămas ultimii pe baricade) şi nu a venit pe *un teren sterp*.

Însă, curajul său şi cel al domnului Ion Iliescu[211] de a scrie online, nu s-a dovedit doar un curaj de *brand politic*, fără ceva în spate, ci ne-au arătat că s-au putut *cala* pe viteza – inexplicabilă de afară – a creaţiei şi a comunicării online.

Adrian Năstase *a ucenicit* la tinerii care l-au învăţat să umble cu blogul şi a venit *cu conţinutul* şi *comunicarea* de care era în stare.

Simbioza dintre generaţii s-a arătat în cazul blogului său una *salutară* şi mă bucur că a editat în foaie o parte dintre articolele sale online.

Biserica Ortodoxă Română însă *nu a înţeles încă*, ce înseamnă să aibă în rândurile ei oameni, care pot *să comunice* la parametri profesionali, de top, în mediul online şi asta ne costă.

Teologie pentru azi e singurul proiect colos, reieşit dintr-o iniţiativă particulară, apărut în cadrul Bisericii Ortodoxe Române, care, fără finanţare externă şi fără ajutor prea mare din partea multor oameni, a reuşit în patru ani de zile să creeze *conţinut de online* în mod programatic.

Dacă politica românească, prin Prof. Dr. Adrian Năstase, a reuşit să dea *cea mai bună expresie* a ei într-o carte de…150 de articole, cum nu se pot bucura ortodocşii români de proiectul *Teologie pentru azi*…care însumează acum 6.000 de articole, dintre care se pot găsi…măcar 2.000 de publicat într-o carte?

Însă evenimentul de ieri este unul *absolut important* pentru dimensiunea online a scrisului românesc, pentru că e *prima carte* apărută în urma trecerii de la comunicarea *amorfă* (cum spunea autorul blogului…şi de aceea am pus fragmentul în titlul articolului de faţă), de la comunicarea cu

---

211 Idem: http://ioniliescu.wordpress.com/.

masele, care nu spun nimic, ci tac, aplaudă şi pleacă…la dimensiunea *comunicării dinamice*, în care oamenii te aşteaptă să scrii, te doresc, te înţeleg, te înţeleg pas cu pas, în faţa cărora eşti *mereu prezent,* nu ai unde să te ascunzi şi cărora le dovedeşti că ai cuvinte, pentru ei, în puţine secunde de reflecţie.

Creaţia online – trebuie să înţelegeţi asta! – înseamnă *hiperjurnalism*. Trebuie să ştii ce vrei, trebuie să ştii să afli, trebuie să ştii să scrii, să editezi, să îţi faci corectura, să îţi masterizezi articolele şi blogul continuu, să comunici, să te propui, să te autopublicitezi, să fii competitiv, să fii mereu, să ştii să fii continuu cu un pas înaintea tuturor.

Creatorul de online este o instituţie, deşi e un singur om! El e un om hiperspecializat, care face cât o întreagă instituţie.

Viitorul însă va dovedi, cine poate *să facă faţă,* cu adevărat, dimensiunii online şi cine este *un amator*, face şi el ce poate…dar nu are curaj să creadă că e *mai mult* decât este.

Viitorul va aparţine dimensiunii online, singura dimensiune în care excelenţa nu va mai trebui *dovedită,* ci ea va fi *copleşitoare* pentru tot cel care *o va vizita* la ea acasă.

Nu poţi să fii *altfel* decât eşti

Eram[212] obosit…şi mă durea şi în gât tare rău, că abia mai puteam vorbi. Nu mă puteam concentra foarte bine la ceea ce spuneam, însă trebuia să vorbesc, să vorbesc în continuu.

Am înregistrat acea convorbire, în care m-am simţit *tare bine* cu acel om, numai că acasă, când am venit (adică peste vreo două zile) m-am îngrozit de cât de multe relaţii defectuoase, între cuvinte, existau în convorbirea mea cu celălalt.

Însă aceste *erori de vorbire* nu afectaseră *transmiterea mea de experienţă* către celălalt.

În înregistrarea audio eu sunt *numai cuvânt* sau *zgomotele* unui glas. Pe când, în faţa aceluia, eu am fost *un om*, care i-am vorbit cu cuvântul, cu ochii, cu oboseala mea, cu mâinile mele, cu sufletul meu. L-am înţeles şi m-a înţeles din destul…şi s-a format o relaţie frumoasă între noi.

Numai că, dacă aş fi socotit numai *cuvânt*…s-ar părea că sunt un transmiţător *neeficient* de experienţă. Numai că experienţa *s-a transmis*, în ciuda unor derapaje venite din partea extenuării mele…şi, mai ales, celălalt a înţeles *efortul meu* faţă de el.

Oboseala sau boala (că asta vreau să spun) te pot face *ineficient* într-un anume moment al vieţii

---

[212] Articol din 29 mai 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

tale. Numai că experienţa ta de viaţă sau profesională e *mai mult* decât o perioadă *neprielnică* a vieţii tale. Şi oboseala, cât şi boala devin o parte din experienţa ta. Totul se subsumează înţelegerii tale.

Şi când e să transmiţi o experienţă de viaţă… o transmiţi din punctul de vedere al unui om trecut, extenuat în multe feluri, atât de lucrurile bune, cât şi de lucrurile traumatizante ale acestei vieţi.

Fericirea e tot la fel de traumatizantă ca şi nefericirea…Înţelegem cu timpul.

O bucurie prea mare e tot la fel *de năucitoare* pentru mintea şi inima noastră ca şi o nefericire sau un şoc, care te iau pe nepregătite.

Faptul că poţi albi într-o clipă sau că poţi leşina într-o clipă la auzul unei veşti arată că nu suntem pregătiţi niciodată pentru *prea multă fericire* sau *nefericire*.

Prea multul e copleşitor şi traumatizant.

De ce nu te poţi simţi *fericit* când…nu eşti fericit? De ce nu poţi *să te crezi altul*?

Poţi să te arăţi fericit, poţi să mimezi fericirea…dar nu poţi să uiţi nefericirea cu niciun chip. La fel, nu poţi să domoleşti mustrările de conştiinţă sau să te crezi fără griji…când toate grijile sunt pe capul tău.

Nu putem face abstracţie de ceea ce trăim, de ceea ce simţim, de ceea ce se zvârcoleşte în inima noastră.

Tocmai de aceea insomnia este o stare de continuă repetare a unui lucru de care nu putem scăpa, cu care am vrea să ne împăcăm. Insomniacii au griji *nerezolvate*…nu neapărat *nerezolvabile*.

Ajungem la un moment dat să ne înspăimânte gradul de complexitate al oboselii şi al insuportării stresului în care trăim.

Te tragi după tine…

Trupul devine o piatră de moară.

Te simţi atât de greu…încât tot pământul ţi se pare că îţi stă în cap…

Oboseala imensă…cere un somn continuu. E un somn cu multe panici, cu multe goluri, cu multe stihialităţi…

De aici încolo e *o lecţie* pentru oamenii, care s-au consumat prea mult, pentru ca să mai fie *înţeleasă* oboseala lor…

Atmosferă de gând

Alaltăieri[213] mă uitam cum plouă şi cum *lovesc* picăturile în geam şi deodată m-a cuprins un sentiment de smerenie şi de mulţumire că am un acoperiş, că e mare minune că nişte ziduri şi o casă ne apără de intemperii.

Asemenea gânduri şi sentimente simple nu sunt naive, ci clipe de luminare şi liniştire, după ce trecem prin zile grele.

Sunt o iradiere de nevinovăţie în fiinţa noastră, de la Dumnezeul cel milostiv, care ne şopteşte că *Părintele e alături*, nu e departe, nu a plecat nicăieri.

*

Păcatele înseamnă *stres*, înseamnă muncă grea împotriva mântuirii tale. Curăţia înseamnă linişte şi odihnă, relaxare.

Ideologia modernă şi postmodernă şi triumfalismul vanitos al celor care îşi iubesc patimile declamă zgomotos că păcatele *îţi aduc fericirea* şi că sfinţenia e *monotonă* şi *tristă*.

Însă practica m-a învăţat o cu totul altă realitate. Neîncrederea în Dumnezeu şi depărtarea de El, alipirea de gândurile deznădejdii şi ritmul lax datorat lipsei vieţii duhovniceşti îmi produc epuizare psihică şi fizică, nelinişte şi durere spirituală sfâşietoare.

---

[213] Articol din 2 iunie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.

*

Pentru cei proaspăt convertiţi, rugăciunea, viaţa în Biserică pare *epuizantă*, însă nefericirea lipsei de rugăciune şi de atenţie la starea lăuntrică nu se compară, ca suferinţă interioară, cu toată epuizarea provocată de rugăciune.

Efortul rugăciunii şi al atenţiei înalţă, înnobilează, smereşte, uşurează sufletul.

Tristeţea indolenţei şi a ignoranţei nu face decât să te taie lent cu un ferăstrău şi să te cufunde în adâncul supărării şi al întunericului.

*

Ortodocşii sunt cu toţii nişte înapoiaţi. Ortodoxia nu a lăsat şi nu lasă România să progreseze (de aici până la *să extirpăm această Biserică* nu mai sunt mulţi paşi).

A reafirmat-o şi CTP[214] de curând – chiar mi-era „dor" s-o mai aud.

Ortodoxia n-a făcut niciodată nimic pentru români. Dar catolicismul, domnule CTP şi toţi consangvinarii anti-Ortodoxie, a adus mult bine României? Dar baptismul? Dar islamismul? Dar mozaismul? Dar…ateismul? Cu ce *măsuraţi*? Cum faceţi calculele? Aveţi un echer special? Dac-aş afla şi eu…

*

Dacă s-ar face un sondaj de opinie, s-ar afla că majoritatea elevilor cred că Eminescu a fost *un mare arogant*. Un altul a fost Mircea Eliade[215]…

Pe unii dintre aceşti tineri i-am întrebat dacă *ar fi în stare* să scrie măcar o poezie ca Eminescu sau câteva zeci de mii de pagini, ca Eliade…

Nu pot…, dar, totuşi, cei doi, *de ce se credeau atât de superiori*…?

---

[214] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Tudor_Popescu.

[215] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

*

Prostiei celei mai mocirloase din zilele noastre nu îi place nicio fiinţă care *să îi dea* lecţii, cu atât mai puţin *un munte de om,* care să îi arate mărunţenia, microparticula de creier şi bun simţ aflată în plin proces de erodare rapidă.

Să mă mai mir că Elena Băsescu[216] candidează la europarlamentare?

*

Inima plină de lacrimi este inima generoasă pe fiecare zi, dăruitoare, jertfitoare. Dorinţa *de divertisment neîncetat* e *o lipsă de adâncime* a inimii.

Oamenii nu mai vor să fie profunzi pentru că au învăţat că pot să trăiască în lume şi fără verticalitate morală şi fără canion spiritual[217].

Ce nu pot să înţeleagă din experienţa lor este că vine o zi în care tot ce ştiu nu le va mai fi de niciun folos şi că toată pedagogia mundană, a hoţiei şi a parşiveniei, în care pot să-şi ia doctoratul, va fi *mai de lepădat* decât murdăria de pe stradă, pe care o ocolesc cu dispreţ.

Palmele lui Dumnezeu sunt *grele* pentru cei care nu înţeleg *cât sunt de bune*.

*

Întoarcerea cu gândul întru nimic, la nimicnicie, e foarte smeritor.

Eşti un nimic care face pe deşteptul în faţa Creatorului său.

Un nimic care se crede *autonom*, căruia i se pare că are la el *cheia* vieţii şi a morţii, când nu ştii prea bine nici ce să faci cu orele pe care le pierzi.

Înţelepciunea, luminarea, harul care vine de la Dumnezeu sunt minunile fără margini, binefacerile incalculabile pe care ştiu să le aprecieze cei care au trăit diferenţa între întunericul pasivităţii cotidiene şi *geniul* iluminării de la Dumnezeu.

---

[216] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Elena_B%C4%83sescu.

[217] Asceza care subțiază trupul.

Nu sunt două sentimente contradictorii, ci eşti…în două fiinţe diferite: când eşti în prima nu îţi aminteşti de a doua şi când eşti în a doua mori de ruşine şi nu vrei să te recunoşti în prima.

*

Cuvintele sunt *banale*. Oricât ar părea ele de magnifice, singur *adevărul* fiinţei le susţine existenţa.

Culori şi forme: pentru ca să-ţi ia ochii

Imaginile[218] în alb-negru sunt pentru oamenii care *gândesc profund* lucrurile, care se emoţionează, care se opresc ca să cugete.

Intri în anticariatul cu renume… sau dai peste o expoziţie cu desene: stai, cugeţi, priveşti adânc lucrurile.

Fotografiile vechi au nevoie de ochi *format*, nobil. Trebuie să ai *cultură* ca să priveşti un desen şi nu doar *intuiţie*.

Pe când, atunci când vine vorba despre reviste şi despre trupuri strălucitoare pe prima pagină şi despre capete zâmbitoare, e nevoie doar de intuiţie şi de o cunoaştere a lumii acesteia fără profunzime, care creează surogate de imagine.

Aaa… e artistul X din telenovela Y! Vai, ce mai face icsuleasca: a născut un copil foarte frumos, dar a divorţat la scurt timp!…

[218] Articol din 25 iunie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Cu cât eşti mai ideologizat mediatic, cu atât eşti mai indispus când trebuie să cugeţi. Şi nu mai vrei să cugeţi, pentru că te simţi *prost* cu câte *nu ştii*.

Tocmai de aceea, etichetele de la mâncare sau de la haine nu sunt pentru *de-ai lui Pascal,* ci pentru *de-ai lui Guţă.*

Simplificarea lucrurilor din supermarket denotă *modul simplist* în care judecăm sau vrem să descoperim lumea.

Haideţi, totuşi, să ne întrebăm: de ce toate revistele mondene sunt colorate şi cu fotografii? Pentru că culoarea te invită la *zgâirea* ochilor pe panou, pe carte, pe revistă şi nu la *reflecţie*.

Reflecţia este pentru oameni care iau *cu greu* şi *la greu* lucrurile. Care vor să cunoască profund lucrurile şi se trudesc pentru ele.

Dar dacă îmi place să văd numai pe *zâna* şi pe *blonda* pe revistă, atunci am redevenit bebele din căruţ, care reacţionez numai la culoarea suzetei sau a jucăriei.

Oamenii care nu au creierul prea mult dezvoltat şi nici gust pentru sensibilităţi aparte, se simt bine cu culorile vii, ţipătoare. Preferă roşul viu, galbenul violent, verdele crud…

Copilul sau adolescentul miop la profunzimi vrea numai culorile pline. La fel şi bătrânul ramolit. Însă culorile pline sunt *distructive* pentru un om obosit de studiu sau pentru un creator de artă.

Pentru oamenii cu profunzimi sunt culorile *şterse*, culorile care nu provoacă aversiune gastrică pe fondul unei oboseli accentuate.

Doamna perversă însă, care incită pe un tânăr novice în ale dragostei cu vestimentaţia ei, ştie că roşul sau verdele crud stârnesc adrenalina. Cele două culori au efectul colei[219] în organismul îmbibat de *aşteptare erotică*.

Femeia blondă e iarăşi *surprinzătoare* numai datorită culorii părului ei şi nu, neapărat, a *conţinutului* ei interior.

Sânii mari ai femeilor *excită* pe bărbaţi în mod instinctiv, tocmai pentru că sunt *mobili*.

---

[219] Coca-cola: http://ro.wikipedia.org/wiki/Coca-Cola.

Un deux-pièces[220] alb, de sus până jos, pe o femeie, arată grija ei la curăţenia *exterioară*, nu neapărat şi la cea *interioară*.

Prea pensată, prea rujată, prea ojată…arată că nu are timp de carte sau de lucru prin casă. Sau că e…*întreţinută*.

Dacă *râde prea mult* e *prost crescut/ -ă*.

Dacă *tace*, nu e *dusă* în lume.

Dacă nu ştie *să acceseze* lucruri profunde, iarăşi *nu a trecut* prin biblioteca de acasă sau nu are una.

Dacă e prea *stilat, -ă*, atunci, iarăşi, da, iarăşi, nu ştie *prea multe* despre adâncimile umane.

Detaliile *subliniate cu putere* sunt culori de personalitate *agasante*.

Când văd că cineva doreşte să mă convingă că e băiat *frumos*, deştept, sensibil…atunci e *complexat* tocmai de ceea ce nu este.

Ca să fii *firesc* şi să te *manifeşti* ca atare, atunci trebuie să fii duhovnicesc.

Restul e *poză*. O poză banală, uşoară, stridentă.

*

Forme fără fond. El/ ea *arată* bine…dar sunt nişte oameni insensibili, reci, aroganţi.

Arată bine hainele, luxul, banii…sau nemunca.

Un om muncit e un om cocoşat de griji, cu cât mai multe fire albe de păr, cu insomnii, cu necazuri.

Însă omul muncit ştie sau învaţă *să se diferenţieze*, atât de culorile *cu sclipici*, cât şi de formele care *nu te ajută*.

---

[220] În franceză: îmbrăcăminte de femeie *în două piese*. Formată din jachetă şi fustă.

Mai uşor cu bisturiul pe răni!

Însemnări[221] începute în data de 26 octombrie 1996.

***

A te naşte. Viaţa tinde spre *a se naşte*. În spirit se naşte viaţa. Când îţi dai seama despre viaţă eşti *un om al spiritului*.

*

„Să nu vă fie *frică* de timp!”: acesta e un dicton pentru oamenii de geniu. Orice geniu trebuie să ştie că *se are* pe el însuşi.

*

Viaţa trăită până la linie este adevăratul adevăr. Când nu ai dus totul până la simplificarea absolută nu

[221] Articol editat online pe data de 12 iulie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

ai ajuns la adevărata viaţă.Viaţa rezidă în însăşi esenţa ei: spiritul.

*

În faţa unui ceas am întotdeauna senzaţia că *alerg*…şi numai el *stă pe loc*. E o alergare cu propria mea fiinţă după ea însăşi.

Monoton, minut de minut, ceasul duce cu el moartea mea. Trupul meu duce moartea, pe care ceasul *o sărută* prin prezenţa lui draconică, ultimativă.

*

Răsăritul de soare, cu toată enigma lui, rămâne ca *o minune fixă* pe lângă *continua alergare de moarte*, care e viaţa, viaţa de zi cu zi.

*

Când cineva se va întreba despre fruntea mea o va găsi, aplecată, cu siguranţă, peste aceste cuvinte roşii, strivite de durere, pe care le nasc.

*

Ca într-o colivie, viaţa poetului este un drum de calvar. Nu îmi lipseşte nici ochiul critic şi nici cel simplu. Totul se adună spre *a-mi zdrobi* liniştea.

*

O, vino, tu, cel care nu ştii şi învaţă să asculţi zbaterea unei inimi, care vorbeşte despre tine!

Ochiul greu trebuie privit cu smerenie mare.

Mergi încet! Fii atent! Poetul scrie despre nemurirea umanităţii. El cântă dorurile, singurătăţile, şansele pe care ea nu şi le acordă.

Nu-i stricaţi lacrimile! Poetul *îşi adună* sufletul său din lacrimile voastre!

*

…E bine să mori cu zâmbetul pe buze. E bine să mori privind cerul în nesfârşita lui măreţie.

În ultima clipă să fii senin şi, mai ales, iertător şi smerit. Ultima clipă nu e pentru tine, ci pentru Dumnezeu. Ultima clipă e *nemurirea vieţii*.

Atunci să fii fericit, atunci când numai *o clipă* este de ajuns pentru *o moarte*.

*

Surâsul e ca un zbor de pasăre, ca o sărutare a pleoapelor unui gând ferice.

*

Iubirea e o voluptate a nesfârşitului.

*

Atunci când poţi să fii fericit să nu vrei altceva! Fericirea nu există decât pentru cei care ştiu că sunt nemuritori.

*

Mai mult decât în orice altceva, cred *în sentimentele vii*. Ele nu pot minţi. Ele nu pot fi clonate, pentru că sunt *un dar* al lui Dumnezeu. Iar sentimentele vii sunt cele care au multă eleganţă, atenţie, raţiune faţă de altul.

*

Doresc *să îmi scriu* sufletul. Dacă l-aş putea scrie pe o singură filă aş înceta să mai scriu. Însă sufletul e mereu *un nescris care se scrie*.

*

Scriu despre ochiul care plânge în toate lucrurile.

*

De ce *să nu mai mor*, Doamne?

*

Am învăţat, din ce în ce mai mult, *să cred* în cuvinte.

*

Mă văd adesea *mort*. Însă ştiu că moartea nu e *veşnică*, ci numai *viaţa*.

Dimineţi vii. Însemnări la 18 ani (1996)

În această[222] dimineaţă am plâns de doruri multe. Am plâns cu lumina zilei, pentru că între himere nu se văd decât cifrele rotunde, ca nişte săgeţi de arc.

Am plâns pentru că zidurile nu sunt ridicate şi pentru că ceea ce se vede nu se vede. Mi-am împreunat amândouă mâinile dar nu m-am simţit întreg.

Cum să se simtă *întreg* omul, care ştie că perfecţiunea este în unul? Unu este pentu el însuşi şi în el însuşi. Doi înseamnă a exista. Trei: a fi, a rămâne.

*

Am plâns cuvintele şi nimeni nu m-a oprit.

*

Tot ceea ce este, este iubire. Iubirea este aceea care *traversează* fiecare literă, lăsând în urmă o geometrie impecabilă.

---

[222] Articol editat în ziua de 13 iulie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

*

Pentru mine, infinitul este o mărime ridicolă de măsurare a sentimentului. Numai Absolutul este plinătatea. Numai în El viaţa este din Viaţă.

*

Misterul copacilor este neted ca lumina. În mijlocul sevei lor cresc împreună cu iarba. Lângă mine curge izvorul ca o înserare roşie. Ascultând murmurul lui diafan orice lucru insignifiant mi se pare enorm.

*

Văd cum piatra, căzând, formează cercuri concentrice, care se dilată, care se dilată continuu…până apa devine o tăcere sublimă. De nu ştiu câte ori mi-am pierdut serile, ca să văd cum tăcerea devine *abisală*!

*

Poezia este *vorbirea* sufletului. Tocmai de aceea ea este oricând posibilă.

*

Nu cred că ceea ce se numeşte *poezie* are vreun nume. Pentru că noi, oamenii, punem nume, am pus şi acestui lucru cu sufletul, acestui lucru care e *o vorbire* a sufletului. Însă poezia nu are nume.

*

Merg adesea pe stradă şi caut nu *lucruri,* ci *esenţele* lucrurilor. Ce sunt lucrurile în ele însele. De aceea merg pe stradă fără să văd lucruri.

Dacă eşti un om al spiritului nu poţi să vezi lucruri. Lucrurile sunt pentru cei ce *nu văd*.

*

Mă entuziasmez de o picătură de ploaie care cade pe o frunză, de încolţirea unui fir de iarbă în pământul înrourat al dimineţii, de o lacrimă ce se naşte pe ochiul frumos al unui copil, de o înserare roşiatică, care fac, pur şi simplu, *să îmi explodeze* inima.

De toate acestea şi de multe altele mă înnebunesc prin dragoste.

Un poet nu poate fi decât nebun de atent şi de simplu, de raţional. Dacă e *nebun de dragoste* e *un geniu*. E sigur acest lucru! Pentru că *frumuseţea* artei constă în *cât poţi iubi de mult*.

*

Esenţele nu-şi caută *locuri*, pentru că ele sunt *în toate* locurile. Trebuie numai să le vezi, să le admiri, să le crezi.

*

Omul e *cel mai înalt privitor* al universului.

*

Nu am simţit niciodată că stelele sunt *departe*.

*

Pizmuiesc păsările cu o pizmă curată. Cel mai mare vis al spiritului meu este *să zbor* spre Absolut.

Îmi place libertatea, sinceritatea şi marele curaj al păsărilor. Cred în zbor. Zborul este *o biruinţă* asupra limitărilor existenţei.

*

Somnul nu este pentru genii. Geniile nu au *somnul vieţii*.

*

Creaţia e *o suferinţă* a iubirii.

*

Mi-am gândit întotdeauna personajele ca pe nişte *fiinţe vii*. Ele se mişcă, gândesc, iubesc, suferă, mor…Însă personajele mele îşi ştiu întotdeauna *desinenţa* şi asta le face să fie foarte *conştiente* de rolul lor în viaţă.

*

Sentimentele pe care *le amplific* în cărţile mele sunt ca nişte turme de zimbri care împung cerul.

*

Când creez este ca şi cum *aş spune* o rugăciune. De aceea, oricine mă citeşte trebuie să mă citească ca pe o rugăciune. Altfel nimic din ceea ce citesc la mine nu are sens.

*

Nu cred că va înţelege cineva ceva din ceea ce am scris sau voi scrie, dacă nu sunt nişte oameni ai rugăciunii şi ai contemplaţiei. Sunt multe lucruri care *vor scăpa* din vedere oamenilor care *se grăbesc*. Ca să mă citeşti nu trebuie să te grăbeşti niciodată.

*

Pentru mine contemplaţia nu este o pierdere *în*, ci o mişcare continuă *înspre* şi *întru* ceea ce contemplu.

*

De multe ori rugăciunea mea este una a iubirii fără cuvinte.

*

Am o slăbiciune enormă pentru arte. Îmi place pictura liberă, pictura în care sentimentele au culori.

Sculptura îmi dă fiorii palpabilului.

Muzica mă îmbată şi mă face să mă cutremur. Arcuşul viorii îmi dă senzaţia de zbor, de înălţare.

Nimic însă nu e *mai frumos* ca teatrul. Sunt obsedat de lacrimi, de dramele dintre cuvinte.

Însă comedia mă face să uit, pentru puţin, sinuosul drum al vieţii mele.

*

Râsul este *bun* numai *amestecat* cu plâns. Nichita[223], atunci când a vorbit despre *râsu' plânsu'*, s-a referit la acest lucru.

*

Însă poezia este marea, singura şi ultima mea iubire.

*

Filosofia e trupul meu. De aceea, vă rog să nu credeţi filosofia, care nu ştie *să înveţe* din învăţare! Pentru ca să filosofezi trebuie să te răstigneşti şi această răstignire te duce la o filosofie autentică.

*

Romanul este *o taină* a celor mari. Mulţi văd într-un roman ceea ce nu ar trebui să vadă. Romanul este însă o armonie perfectă. El trebuie să aibă înălţime, adâncime şi lăţime. În rest nu contează nimic.

*

Nuvela e un gând pe care ţi-l furi ţie şi îl vinzi, împachetat frumos, criticului. Ea întotdeauna

---

[223] Nichita Stănescu.

valorifică *marele cotidian* al fiinţei umane. Fără nuvelă o durere este imperfectă. Nuvela adevărată însă este un imn adus imperfecţiunii, din păcate.

*

Am scris nuvele din disperarea de-a scrie. Tot ce am scris a devenit *vindecare* de mine însumi.

*

Sublimul este harul lui Dumnezeu care ne orbeşte. De aceea, Dumnezeu este adoraţie, suprema adoraţie.

*

Cine a cunoscut sublimitatea apusului de soare ştie de ce poţi să mori de inimă frumos.

*

Nu Manole[224] *a zidit-o* pe Ana, ci Ana pe Manole! Manole a fost cel care *s-a zidit* în zid odată cu iubirea lui. Nebunia geniului este nebunia perfecţiunii iubirii. Ca să creezi trebuie să te jertfeşti cu totul, să dai tot ceea ce *preţuieşti* mai mult.

*

Manole zidindu-se întru capodoperă a lăsat-o pe Ana în zid, ca să plângă frumuseţea operei perfecte.

*

Ana plânge geniul lui Manole în albul mănăstirii iar Manole o iubeşte pe Ana în ochiul de apă al iubirii.

---

[224] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Curtea_de_Arge%C5%9F.

*

Un poet care ştie că *moare* nu e un poet *adevărat*.

*

Rilke[225] se ruga pentru *o moarte pe măsură*. Eu mă rog pentru *o înviere pe măsură*.

*

Ah, nopţile acestea, ca nişte agrafe de păr, care mi se înfig în spate!

*

Oboseala este somnul visului meu.

*

O obsesie pentru mine este ca o priveghere.

*

Iubesc perfecţiunea. Tocmai de aceea nu-mi ajunge niciodată înălţimea la care ajung.

*

Luciditatea e un ochi care îşi ţine răsuflarea.

*

Eu *nu aştept* niciodată să scriu versuri. Eu *le scriu*, pentru că ele sunt *din* sufletul meu.

*

Dacă mă citeşti cum citeşti o minune mă vei iubi, cu siguranţă.

---

[225] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rainer_Maria_Rilke.

*

A scrie înseamnă *a descifra*.

*

Astăzi am trăit ploaia ca pe *o mare binecuvântare* a lui Dumnezeu. Pasul ei era proaspăt şi cald ca o sărutare. Mi-a căzut pe frunte ca o pană de porumbel. Astăzi a fost *o zi de sărbătoare*.

*

Linştea este numai pentru oameni liberi.

*

Minunile, toate minunile, trebuie *lăsate moştenire* la urmaşi.

*

A te dărui înseamnă *să fii înţeles* înţelesul ultim.

*

Poţi scrie uneori *cuvinte* care *nu au oameni*. Poţi scrie *imagini* care nu au *ochi*. Însă le scrii pentru viitorul care *poate avea* inimă, ochi şi bucurie.

Cugetări mai vechi

Liniştea[226] e *epifania* lui Dumnezeu.

Noaptea e un templu *al tăcerii grele* de lumina stelelor.

Fiecare dangăt de clopot e *o picurare* de Rai în auzul lumii.

„Dumnezeu n-are stil”, spune Picasso. Numai oamenii au stil.

Crede în Dumnezeu numai cine poate *distinge* Raiul pe pământ.

Ce este filosofia? *Umbra* omului.

Dai muzica la maxim ca să-ţi *auzi* singurătatea.

---

[226] Articol editat online în ziua de 17 iulie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.

Tăcerea e *o nelinişte*.

În înserările sufletului *mă cobor* în lumina lină a rugăciunii.

Incultură teologică

Cred[227] că o să regăsiţi în acest articol *perle*, care nu au nimic de-a face cu teologia ortodoxă, dar care sar aşa, năstruşnic, din gură în gură.

Spre exemplu, nu aţi auzit zicerea: *până la Dumnezeu ne mănâncă Sfinţii*? Eu cred că da.

Însă, de ce să ne *mănânce* Sfinţii lui Dumnezeu, când ei au fost *mâncaţi*, prin multe dureri, de oameni răi şi necredincioşi iar acum *mijlocesc continuu* pentru noi, la Dumnezeu, pentru iertarea noastră de păcate?

Ce fel de ideie e aceasta cu *mâncarea*?

Cred că Sfinţii sunt antropofagi?

Cred că Sfinţii sunt nişte monştri, cu zece capete, care ne mănâncă de vii? Nu prea cred!

Şi totuşi…mai ştii ce poate *să zburde* printr-o minte goală de credinţă?!

Bineînţeles, că românii ortodocşi nu au învăţat *să drăcuie* pe Dumnezeu, Sfânta Cruce, pe Maica Domnului, Sfintele Taine…la Biserică, pentru că Biserica Ortodoxă *cinsteşte* toate acestea.

Şi atunci cine putea *să îi înveţe* pe români să drăcuie atât de goaznic, mai urât decât unii care nu sunt ortodocşi? Adică turcii, evreii comunişti, neoprotestanţii, care resping cinstea acordată Maicii lui Dumnezeu şi Sfinţilor…

V-aţi pus întrebarea de când România are…*atei*? Dar atei, care *să scrie* împotriva lui Dumnezeu? Eu sunt de părere că din secolul al 19-lea încoace.

---

[227] Articol din 26 iulie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

Mi-ar plăcea să am intrare la statistici concrete, la studii pe această temă. Poate cineva dintre dumneavoastră cunoaşte acest amănunt sau are o opinie în acest sens…

Însă ateii noştri nu au suflu, sunt ca şi când nu ar fi, pentru că problema ateismului sau a păgânismului *nu este* o problemă românească.

Comuniştii noştri au fost de paradă.

Nu ştiu câţi ştiau, care era filosofia materialistă de la baza acestei orânduiri politico-sociale.

Noi mergeam la manifestaţii, la *Cântarea României*, ne făceam că nu avem probleme şi…înghiţeam în sec. Însă Dumnezeu *exista* şi atunci în mintea oamenilor, chiar dacă dracu' apărea, în prim-plan, în tot felul de înjurături.

M-a întrebat la un moment dat un rătutit: *De ce Dumnezeul meu e ţigan?* Tânărul era român…dar îşi vedea Dumnezeul *ţigan*, adică *cu încadrare etnică*.

Altul m-a întrebat *ce sex* are Dumnezeu: e bărbat sau femeie? Semn că nu înţelegea nicidecum *spiritualitatea* lui Dumnezeu, deşi, fără doar şi poate, când astfel de inculţi teologici aud că tună şi fulgeră, se înfricoşează de Dumnezeu, deşi nu văd nimic.

Dacă întrebi: *Cine e Hristos?*, poţi să fii la fel de şocat.

De fapt, ce vrea să spună rătutitul care înjură de…*Hristoşii/ Cristoşii mă-tii*? De ce la plural, dacă *doar unul* e Hristos? Şi de ce *de mamă*? Pentru că mama sau bunica erau acelea care mergeau, cel mai adesea, la Biserică, chiar dacă comunismul spunea, că *omul se trage din maimuţă*.

Însă, deşi avem teorie evoluţionistă făcută din flori de măr, nu avem şi dovada…primei maimuţe, oasele aceleia, care ne-a fătat pe noi (că maimuţele fată). Şi ce fel de ştiinţă e aia *fără dovezi*? E ca mama fără copii sau ca mărul fără mere.

Există şi expresia: *e un drac gol*. Cine? Unul care face numai rele. Dracul e văzut ca *gol*, ca neîmbrăcat…cu referire la faptul că el *a căzut* din har, că nu mai e *îmbrăcat* în har.

De ce omul fură pădurea, pentru ca să cadă dealul peste el? Pentru că el nu vede acest pământ ca pe *un dar* al lui Dumnezeu şi nu vede viaţa şi lumea

în dimensiunea viitoarei lor transfigurări prin harul lui Hristos Dumnezeu. De aceea şi face zgomot ca un dulău, aruncă toate pe jos ca o maimuţă şi râde ca un om fără minte.

Fără minte *luminată*…

Adventiştii i-au înnebunit pe români cu *sfârşitul lumii* înainte de anul 2000. Oamenii fără cultură teologică aşteptau…*sfârşitul* lumii cu groază.

Astăzi există anumite cercuri de ortodocşi, care vorbesc în termeni *finali* despre lume, când lumea, de fapt, se va transfigura, *se va umple* de lumina Prea Sfintei Treimi.

De unde *sfârşit*? Pentru că nu au înţeles Scriptura *în albia* Tradiţiei Bisericii Ortodoxe. Pentru că Tradiţia vorbeşte despre *transfigurarea* întregii creaţii, despre *înduhovnicirea* ei şi nu despre *finalul* ei, despre *distrugerea* ei cu totul.

De unde avem *ura* sau *indiferenţa* faţă de trup, faţă de trupul nostru? Dintr-o înţelegere eterodoxă a trupului.

Trupul e destinat *îndumnezeirii*, pentru că chemarea noastră e aceea de *a fi Sfinţi* încă de aici. Iar trupul nostru nu e *un deşeu*, nu e *un cadavru*, nu e *o baltă* a simţurilor, ci este destinat să fie, din viaţa aceasta, *templul* lui Dumnezeu, o casă condusă de sufletul raţional, în care *să se sălăşluiască* harul lui Dumnezeu.

Trupul pe care îl înmormântăm va învia!

Dumnezeu îl va învia şi îl va face spiritual şi nemuritor. Pe acesta de acum *îl va învia* şi nu *pe altul*!

De aceea, nu există *regrete eterne*, pentru că există *înviere* a morţilor. Veşnicia e o viaţă veşnică a persoanelor înviate şi nu o realitate fără persoane.

Trebuie să ne intre bine la cap, nouă, şi să spunem şi altora. Trebuie să le spunem multora, pentru că habar nu au pe ce lume sunt.

De ce s-alege praful?

Pentru[228] că nu avem conştiinţa *trează*. Nu ştim ce să facem cu noi sau nu îi lăsăm pe cei care vor şi pot să facă ceva, să şi facă.

Câţiva olimpici români se întorc cu medalii de gât, de aur…şi nu primesc niciun viitor.

Sunt atâţia oameni de valoare în România, care au viitorul strangulat. De ce? Pentru că incompetenţa şi prostia sunt la putere, indiferenţa.

S-alege praful de tot ceea ce putem să facem şi nu suntem lăsaţi să facem. S-alege praful de potenţialităţile noastre.

Şi dacă omori *pofta de viaţă* a oamenilor, nu mai rămâne nimic, rămâne numai sarcasmul, scuipatul blestemului, iadul viu, iadul care îţi dă în cap, iadul care *te omoară* şi *te tranşează* ca pe peşte.

Suntem din ce în ce mai violenţi şi mai cruzi, pentru că suntem din ce în ce mai convinşi că suntem *nemuritori*. Dar nu: şi de noi se va alege praful!

Nu suntem nemuritori, dacă vrem să fim *nemuritori* în mod ostentativ. Nemurirea reală e a celor care se curăţesc pe ei înşişi de patimi, care mor păcatului, pentru ca Hristos să trăiască în ei.

Singura nemurire e cea cu Dumnezeu, pe când restul e o iluzie.

Şi, Doamne, câte iluzii avem în jurul nostru şi în viaţa noastră! Un cap populat cu filme negre, cu publicitate idioată, cu marasm, cu indispoziţie, cu

---

[228] Articol din 3 august 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

prostie…cum să fie lucid, clar, raţional? Cum să trăim fără bucurie? Cum să fim *vii* fără bucuria de *a fi* cu alţii, împreună?

Cuvintele ucid. Imaginile ucid. Mirosul ucide.

Indiferenţa îi secătuieşte pe oameni de personalitate. Pentru că nu poţi să fii *un om real,* un om întreg, fără Dumnezeu şi fără oameni, fără să te simţi *alături* de Dumnezeu şi de oameni.

Totul e deşertăciune, e vanitate oarbă, când înţelegem că aici, acum, se consumă totul. Nu!

Aici abia începe *să se construiască* veşnicia noastră, realitatea veşniciei noastre inexprimabil de frumoase.

Din cauza singurătăţii

…un tânăr american[229], de 21 de ani, şi-a violat căţeaua[230]. Însă nu *pe cine* sau *ce a făcut* contează în acest caz, dragii mei…ci: *din ce cauză?* Care e cauza acestui act de zoofilie? Răspunsul dat: *singurătatea*.

Ziarul românesc de cancan a preluat ştirea, mot à mot[231], de aici[232], adică de la o altă televiziune cu mărunţişuri cotidiene, prezentate fără prea multe explicaţii.

Pentru că astea sunt televiziunile zilei: medii care îţi mănâncă timpul cu mărunţişuri exasperante, care dau imagini neexplicate, nepuse *în adevărul* lor.

Gata, l-au stigmatizat pe tânăr, l-au făcut zoofil, râde lumea de el, se vinde ştirea…dar rămâne *singurătatea*.

Cine a făcut *singurătatea* acestui tânăr? Ce fel de familie, ce fel de prieteni, ce fel de societate, ce fel

---

[229] Articol din 7 august 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[230] A se vedea: http://www.libertatea.ro/stire/am-violat-cainele-pentru-ca-ma-simteam-singur-250868.html.

[231] În franceză: *cuvânt cu cuvânt*.

[232] A se vedea: http://wdbo.com/localnews/2009/07/orange-county-man-accused-of-r.html.

de comunităţi religioase falnice, ce fel de stat e acela…unde *singurătatea e socială*?

Acesta s-a dedat la un act de zoofilie…din cauza singurătăţii şi a neiubirii, pentru că se simţea nedorit şi neînţeles.

Dar putea, tot la fel de bine, să se sinucidă, să ia o puşcă şi să mitralieze tot ce vedea în jur, să se drogheze, să se ia la bătaie, să înnebunească…să…o mie de lucruri.

Pentru că miezul problemei e *neiubirea*, singurătatea, neluarea lui în calcul.

Şi acesta nu e singurul şi unicul *singur* al planetei, singurul şi unicul neiubit, neluat în seamă. Problema e că toţi, mai mult sau mai puţin, suntem *singuri* şi *neînţeleşi*.

Individualizarea unuia, care a făcut nu ştiu ce, e un râs ieftin. Problema e *rezolvarea singurătăţii*.

Însă singurătatea se rezolvă cu comuniune şi cu har. Trebuie să ai oameni în jur, prieteni şi reala Biserică, pentru ca să te simţi al Bisericii lui Dumnezeu.

Altfel, *singurătatea*…rămâne o povară reală, adevărată, colosală, care poate naşte…violuri, crime, incendii, cataclisme la foc continuu.

Subtilităţi *nebăgate* în seamă. Tăceri şi păreri

G. Călinescu[233] scrie[234], în *Istoria* sa (în capitolul *D. Cantemir: filosof şi romancier*), că, „ajuns domn în 1685, Constantin-vodă [Cantemir][235], exasperat de mustrările Costinilor, care-l făceau *dobitoc*, vru să dea lui Dimitrie[236] (Antioh[237] fu trimis ostatec la Poartă) toată ştiinţa lumii".

Fraza lui Călinescu stârneşte râsul, dar acum să nu vă închipuiţi că Miron Costin sau altul din familia Costinilor se duceau la domnitorul Constantin Cantemir, care era neînvăţat, şi îi spuneau: *Amice, eşti dobitoc*. Asta e din altă epocă.

Dobitoc era de fapt, aici, un cuvânt din *Psaltire* (Ps. 48, 12: *Şi omul în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor*), pe care omiliile tradiţionale îl repetau cu privire la cei care *nu ştiau să citească,* cei care erau datori şi puteau să se instruiască dar nu o făceau şi, în consecinţă, nu puteau să citească şi să cunoască *Scriptura*.

Omul care nu e stăpân peste patimile sale (cu harul lui Dumnezeu), acela e *dobitoc* şi nu poate fi *raţional* (Sfântul Antonie cel Mare), dacă nu citeşte şi nu învaţă din *Scriptură* şi din Sfinţii Părinţi.

*

[233] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_C%C4%83linescu.
[234] Articol din 9 august 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş.
[235] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Cantemir.
[236] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dimitrie_Cantemir.
[237] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Antioh_Cantemir.

Despre cei vreo 1.000 de ani despre care nu avem date despre dacii sau vlahii din nordul Dunării, există totuşi unele note lapidare, care mai mult ne zăpăcesc.

Ba suntem viteji, ba suntem hoţi, ba suntem oameni paşnici *integraţi* Bizanţului, cel puţin ca atitudine, şi ascultători de Constantinopol, ba suntem nestatornici, dezorganizaţi şi chiar *puţin necanonici*.

Dacă le citeşti, te trec toate sentimentele, de la bucurie la indignare şi la disperare dar, mai ales, ajungi la concluzia că…*nu poţi să înţelegi nimic*.

Până la urmă, e bine că *ne atestă* existenţa. E rău că nu putem să discernem ceea ce este credibil şi ce nu din aceste scurte povestiri lacunare despre strămoşii noştri. Ele înfăţişează numai o versiune, a unei părţi *interesate* uneori şi într-un anumit context *să-i denigreze*.

Şi mai târziu, după sec. XIII-XIV, când începem să deţinem *mai multe* date istorice, situaţia nu se schimbă, la nivelul relatărilor ostile, numai că de data aceasta ştim şi reversul, adică motivaţiile şi contextul precis în care cineva *se exprima negativ* faţă de noi.

Cum se înţeleg toate acestea? Istoricii (bizantini mai ales) scriau despre noi arar, când era vorba despre *un conflict* cu vlahii, şi în caz de conflict *nu-ţi lauzi* adversarul. Iar în ce-i priveşte pe călători, aceştia au adesea ochi pentru *curiozităţi* şi, de multe ori, probabil că şi *exagerau* ca să pară că au văzut cine ştie ce.

E ca şi cum ai vrea să studiezi istoria recentă a României neavând decât relatările media străine, despre copii abandonaţi, ţigani, sărăcie şi hoţie. Acestea există, dar mai exsită și o altă realitate, *foarte bogată*, dincolo de ele.

Tocmai despre această *realitate bogată*, timp de 1.000 de ani, a strămoşilor noştri, după retragerea aureliană, noi nu ştim nimic.

Dar un popor nu supravieţuişte neavând *fundamente* solide, o societate şi o religie care să-i asigure perpetuarea, unitatea. S-ar părea că dacii/ vlahii/ românii, au continuat să trăiască după un

model social arhaic, dacic, multă vreme, până la formarea primelor state româneşti.

Taina cea mai mare este *a ortodoxiei* lor, pe care n-a putut-o *dezrădăcina* nimeni, cu toate încercările şi luptele în acest sens, deşi catolicii şi, mai târziu, protestanţii au avut toate armele şi toate condiţiile şi au încercat toate tertipurile şi represiunile cu putinţă. Singura dezbinare reuşită a fost *biserica unită*[238].

Spre exemplu, pe la mijlocul secolului al XVII-lea, după ce principii calvini ai Transilvaniei îi scriseseră până şi Patriarhului ecumenic Chiril Lukaris, cerându-i să fie *de acord* cu trecerea românilor ardeleni la calvinism (ceea ce patriarhul a refuzat printr-un răspuns ce *reafirmă* unitatea spirituală şi etnică a românilor), este numit *supraintendent calvin* al Bisericii românilor un oarecare Gheley, care era adeptul metodei *paşilor mici*, fiind convins că „astfel cum s-au făcut cu alte naţiuni şi ei [românii] cu vremea vor fi *înghiţiţi* în marea ungurească-calvină”.

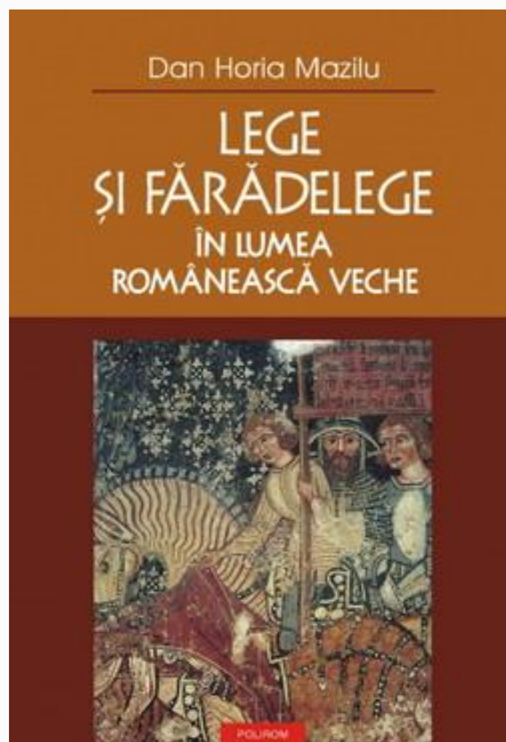
Am fost? N-am fost!

Rămâne ceea ce au sesizat şi istoricii: *un mister şi o minune: poporul român*.

---

[238] Greco-catolicii.

Cartea *bună de furat*

„Sunt[239] *semne* că, în Ţările Române, *furtul* cărţilor a apărut în veacul al XVI-lea.

Briganzii, străini sau autohtoni, includeau cărţile între celelalte *obiecte* ale raptului, evident insensibili la valoarea lor spirituală şi atenţi doar la preţul afişat de materialele scumpe pe care ele le încorporau.

N-avem de ce să-i bănuim de pasiuni bibliofile pe cazacii lui Timuş Hmelniţki, care au jefuit bisericile şi mănăstirile din Iaşi şi din împrejurimi, iar despre seimenii răsculaţi în timpul lui Constantin Șerban[240], cronicarul ne spune limpede că, devalizând lăcaşurile de rugăciune, *vindea cărţile bisericii la târg* [înseamnă că *era cine* să le cumpere! - n.n.].

Am putea afla însă, în această sustragere a cărţilor – a celor manuscrise întâi şi apoi a celor tipărite – o dovadă a interesului (care depăşea riscurile făgăduite de sacrilegiu, căci volumele, cele

---

[239] Articol din 15 august 2009. Alcătuit de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

[240] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_%C8%98erban.

mai multe, erau depozitate în biserici [şi deci erau furate din biserici - n.n.]) pe care acest *obiect cultural* începea să-l stârnească în spaţiul românesc.

Acest interes va spori pe măsură ce mijloacele de multiplicare vor evolua, iar volumele ce slujeau Biserici, edificării spirituale ori delectării vor deveni alcătuiri înconjurate de stimă.

Această consideraţie – care semnala, în fond, funcţia importantă a cărţii în societatea românească – nu slăbeşte (dimpotrivă!) atunci când limba în care erau scrise aceste cărţi devine vernaculară [...].

Românul medieval era convins că scrisul putea eterniza, putea nemuri, era trainic, putea forţa veşnicia.

Cei ce fac însemnări pe cărţi n-au nicio îndoială în această privinţă: *Scris-am eu, Dimitrie Bumbacilă cu mâna de ţărână. Şi mâna va putrezi dară scrisoarea în veac să va pomeni* sau *Această scrisoare am scris eu, Nicolae Dobrovoi [...] scris-am cu mâna de ţărână, mâna aceasta va putrezi iară cuvintele acestea n-or mai putrăzi…*”.

Dan Horia Mazilu, *Lege şi fărădelege în lumea românească veche*, Ed. Polirom, Iași, 2006, p. 131-132.

Toleranţă şi prejudecată

În[241] septembrie 1907, papa a condamnat *erezia modernistă* în enciclica *Pascendi dominici gregis*[242]. Până acum, nicio Biserică ortodoxă nu a anatematizat vreun curent literar sau artistic.

Există doi mari scriitori, Tolstoi şi Kazantzakis[243], care au fost daţi anatemei de Biserica Rusă şi, respectiv, Biserica Greacă, dar nu un curent literar în întregime.

Trebuie precizat însă, că pentru concepţia ortodoxă, *anatema* nu este o *condamnare* (şi cu atât mai puţin nu e soldată cu arderea pe rug), ci o *constatare* a autoexcluderii cuiva din sânul Bisericii.

Cu toate acestea, Biserica Ortodoxă Română nici măcar nu a luat atitudine, oficial, faţă de vreun scriitor sau om de cultură, care s-a manifestat *împotriva* ei, cu atât mai puţin nu a avut *iniţiativa* propunerii unei anateme.

Când Părintele Dumitru Stăniloae[244] a reacţionat împotriva filosofiei necreştine a lui Blaga[245], reacţiile din partea *intelectualităţii* au fost şi rămân dure, deşi avea tot dreptul să-şi fi *exprimat* punctul de vedere.

Atitudinea faţă de Ortodoxie din mediile noastre ştiinţifice şi academice este, adesea,

---

[241] Articol din 16 august 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

[242] A se vedea: http://www.vatican.va/holy_father/pius_x/encyclicals/documents/hf_p-x_enc_19070908_pascendi-dominici-gregis_en.html.

[243] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikos_Kazantzakis.

[244] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/cv-pr-prof-acad-dr-dumitru-staniloae/.

[245] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

asimilabilă cu cea a românilor *scăpaţi* prin Europa şi America şi care nu-şi recunosc etnia.

Dacă aleg să vorbesc în termeni specifici teologiei ortodoxe, sunt pasibilă de *neştiinţificitate* şi susceptibilă de *recurs la superstiţii*.

De ce numai *omoousios*[246] şi *teoptia*[247] sunt *termeni superstiţioşi*, nu şi *numinos*[248] sau *mysterium tremendus*[249]?

Filosofia occidentală, ca şi arta şi literatura, este plină de *zei* (i-am recitit, zilele acestea, pe Hölderlin[250] şi Heidegger[251]) şi exhibă adesea o viziune religioasă necreştină, dar nu atee.

De asemenea, uzează de un vocabular teologic specific ariei catolice şi protestante, fără ca prin aceasta să devină *superstiţioasă* unui ochi atent *ştiinţific*.

Dacă eu îmi manifest intransigenţa faţă de vreo religie anume, imediat *se sesizează* forul interior al unei conştiinţe democratizate, aparţinând unui interlocutor cu dioptrii diferite de ale mele, dar dacă îmi permit *să solicit* aceeaşi *echidistanţă*, ştiinţifică, faţă de ortodoxia mea, obţin zâmbete *reci* şi *seci*, compătimitoare.

---

[246] În limba greacă: *deoființă*.
[247] Idem: *vederea lui Dumnezeu*.
[248] De la adjectivul latinesc *numinosus*: plin, abundent. Cu referire la *prezența* slavei lui Dumnezeu.
[249] În latină: *taină cutremurătoare*.
[250] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_H%C3%B6lderlin.
[251] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.

Constatări pe vârf de marmeladă

Nu prea[252] mai există marmeladă. Cândva, marmelada era *un dulce,* ceva de dulce pentru inima copilului.

Luai puţină, pe vârful cuţitului şi o întindeai pe felia de pâine. Mâncai bine, mai luai şi un măr, un strugure sau o felie de pepene şi…trăiai o copilărie plină de isteţime şi de candoare, plină de vise mari, cu tot plictisul închiderii noastre ideologice.

Ce fel de copilărie *isteaţă* se mai poate trăi astăzi? Poate că se mai poate…şi se poate din belşug, acolo unde câmpul, muntele, izvorul şi…sărăcia, mai ales *sărăcia*…îţi umezesc copilăria.

Însă, la bloc, copilul e ţinut departe de viaţă, de viaţa câmpului, de viaţa animalelor şi a păsărilor, de viaţa căzăturii, de viaţa mizeriei…fapt pentru care, nu

---

[252] Articol din 22 august 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.

trebuie să te miri, că, mai târziu, nu ştie *să lupte* cu sine, cu fricile şi neşansele sale.

Toţi avem de câştigat şi de pierdut lucruri, după care tânjim sau ne dor.

Când eram mai mic îmi spuneam, că trebuie să ating performanţele cutare şi cutare, că acela e *rostul* meu în viaţă.

Era adevărat: gândeam *bine*, chiar *foarte bine* pentru anii mei puţini.

Numai că eu doream să creez, să scriu, să fiu (ca şi acum), fapt pentru care m-am schimbat tot timpul…dar cei care erau de vârsta mea, dar lumea din jurul meu…nu s-a schimbat *aproape deloc*. Doar eu m-am schimbat profund, la modul absolut. Cei din jurul meu au stagnat. Au rămas la fel.

Nu cunosc pe nimeni din prietenii mei de copilărie, care să se fi schimbat *radical*. Pentru ei, lumea e cam aceeaşi…şi nu au orizonturi nici *mari* şi nici *veşnice*.

Ce te faci într-o lume, în care numai puţini vor…*altceva*? Ce te faci atunci când înţelegi, că doar tu eşti *altul*…şi toţi au rămas *la fel*, pentru că prostia şi nemunca abisală sunt *sensul* lumii noastre?

Da, prostia şi lipsa de muncă reală, de muncă creatoare sunt substanţa existenţei celor mulţi, fapt pentru care nu se stresează deloc să se schimbe, în sensul schimbării minţii şi al ascezei ortodoxe, care cere *continua curăţire de patimi*.

Pe măsură ce mă simt altul, pe măsură ce cresc în relaţia cu Dumnezeu şi în cunoaştere…mă simt din ce în ce *mai singur* şi *mai neînţeles*.

La modul *real* şi nu *închipuit*.

Pentru că nu mai găsesc prea mulţi oameni sau mai deloc, care să aibă căutări şi trăiri abisale, ci numai *copii tineri* şi *copii în vârstă*, care se gândesc la cât de frumoşi, deştepţi şi înalţi sunt ei, dar nu iese nimic din ei…nici măcar…troscot.

Despre acest pericol, al singurătăţii abisale şi al faptului de a nu fi *iubit*, pentru că nu eşti *înţeles*, se vorbeşte foarte puţin în Biserica noastră şi în teologia ortodoxă.

Creşterea în sfinţenie este o creştere *în singurătate* şi *în neînţelegere*.

Nu e o bucurie sfinţenia *în relaţiile* cu oamenii, ci *o corvoadă*. De ce? Pentru că cel Sfânt gândeşte, se simte, vorbeşte, se manifestă…*în alt fel* decât ceilalţi, pentru că *el este altfel*.

Altfel în mod fundamental.

Bineînţeles că şi Sfinţii sunt oameni, că şi ei merg la veceu, că şi ei au boli, că şi ei se spală, mănâncă, respiră, greşesc mai mult sau mai puţin…Însă, la nivelul experienţei nu au, cel mai adesea, *cui să transmită*, cu adevărat, ce cred şi simt, pentru că nu au cui.

Priviţi cărţile Sfinţilor Părinţi!

Cât de mari şi neînţelese sunt şi acum şi vor fi şi peste o mie de ani!

Câţi i-au înţeles? Câţi l-au înţeles şi l-au iubit pe Sfântul Apostol Pavel, pe Sfântul Ioan Gură de Aur, pe Sfântul Simeon Noul Teolog? Doar 1-2, pe fiecare în parte, de-a lungul întregii vieţi.

Şi… restul *ce au făcut*?

Un alt loc de reflecţie…De ce vieţile Sfinţilor români sunt *atât de scurte* şi datele despre ei sunt atât *de insignifiante*…dacă noi suntem credincioşi şi îi iubim pe Sfinţi? De ce nu ne-am luat notiţe? De ce nu ne luăm notiţe (pentru că şirul Sfinţilor Bisericii nu s-a încheiat încă)?

Pentru că *nu ne interesează* Sfinţii, geniile, marii oameni ai istoriei, eroii…

Nu ne interesează decât pe foarte puţini. De ce? Pentru că e *un efort imens* să te apropii de Sfinţi, de genii, de eroi. Trebuie *să renunţi* la tine, pentru ca să fii *cuprinzător*, să înţelegi multe.

Şi dacă renunţi la tine şi te deştepţi şi nu mai eşti orb, în prostia ontologizată de păcat, nu te mai poţi întoarce înapoi…ci trebuie să mergi înainte.

Şi, ca să avansezi, trebuie să vrei să fii valoric. Şi dacă eşti altul, atunci nu te mai înţelegi cu nimeni *din ceilalţi*, ci numai cu cei *de seama ta*, de calibrul tău.

Cred că aţi văzut-o şi pe asta…A murit un mare preot, un mare artist, un mare mare…şi vine reportera sau reporterul şi întreabă pe rude, vecini, cunoscuţi, pe gură casă…*ce părere au* despre…cel adormit.

Însă, se pare, că nu îşi pun *problema*, dacă *l-au înţeles* vreunul pe cel…*mare*.

Ce, dacă e mama, fratele, ruda sau vecina mea…şi nu mi-au citit nicio carte şi nu au stat de vorbă cu mine, în mod fundamental, pot să ştie *ce cred* eu sau *cine sunt* eu? Normal că *nu știu* cine sunt.

De ce? Pentru că *doar eu sunt altul* (pentru că mi-am dorit şi îmi doresc asta continuu), pe când ei, cunoscuţi sau rude ale mele, mă cunosc la faţă, vorbesc banalităţi cu mine, lucruri de duzină…şi niciodată *lucruri mari*.

De ce? Pentru că *nici nu pot să o facă* şi *nici nu şi-o doresc*.

Însă, Doamne fereşte!, să faci vreo gafă şi să ajungi la tribunal, şi să vină rudele sau prietenii tăi şi să dea mărturie *pentru* sau *împotriva* ta. Ai să te îngrozești la ce îți vor auzi urechile.

De ce? Pentru că se elimină, din start, în justiţia de drept uman, *gradul valoric* şi *duhovnicesc* al celui care dă mărturie.

Cel care dă mărturie, crede justiţia umană, trebuie să spună doar *ce a văzut* şi *ce a auzit*…Însă ce vezi şi ce auzi se poate *interpreta* diferit şi la diverse nivele de către fiecare om în parte.

Iar pentru un om duhovnicesc, cu atât mai mult, mărturiile despre el sunt de la sfinţenie la abjecţie, pe măsura celor care vorbesc despre el.

Una e să vorbească despre un Sfânt alt Sfânt şi alta e să vorbească un om orb, bont la vederi profunde.

De aceea, repet, sfinţenia nu e trăită *ca o mare binecuvântare* între oameni, ci ca *o mare durere*.

Da, în relaţie cu Dumnezeu, să simţi cu toată fiinţa ta că eşti plin de slava lui Dumnezeu şi să vezi şi să înţelegi lucruri inexprimabile e *o mare fericire*, cea mai mare fericire posibilă a unui muritor.

Dar când stai de vorbă cu oamenii, când te mişti printre ei, când le asculţi gândurile şi păcatele, modul îngust în care *îşi trăiesc* existenţa şi se proiectează în lucrarea lui Dumnezeu…e o mare durere, o tristeţe enormă, pentru că nu găseşti oameni cu gânduri *întraripate,* ci numai *pietre de moară*.

Tocmai de aceea şi Sfinţii au nevoie de *prieteni pe măsură*. Au nevoie de *duhovnici pe măsură*, de confidenţi pe măsura lor, de prieteni, ucenici, rude, credincioşi *pe măsura lor*.

Nu doar ei *mari* şi noi *mici*!

Pentru ca să fie ceva *frumos*, trebuie să fie din ambele părţi. Adică trebuie să fim şi noi *vrednici* de ei.

M-am uitat (după ce doamna preoteasă, soţia mea, a editat articolul referitor la ce a spus doamna Preoteasă Argentina[253] despre Fericitul Constantin Galeriu[254]) la nivel online, ca să văd *câte fotografii* ale Preotesei Argentina, soţia şi omul de-o viaţă al Părintelui Galeriu, există. Nu am găsit niciuna! Dar absolut…niciuna[255].

---

253 Un interviu pe care i l-a luat Augustin Păunoiu: http://www.ziarullumina.ro/interviu/parintele-galeriu-intruchiparea-daruirii-de-sine. În care vorbește și despre cum și-a cunoscut soțul:

„Începutul vieţii noastre a fost unul greu, pentru că a fost o perioadă în care începuse războiul în 1943.

Eu luasem bacalaureatul şi l-am cunoscut pe părintele printr-o întâmplare a unor prieteni care slujeau şi se duceau frecvent la Biserica Zlătari, unde oficia părintele Toma Chiricuţă, un vestit om de carte, un preot renumit, care avea o revista numită „Ortodoxia“, la vremea aceea, iar părintele era *cântăreţ* la Biserica Zlătari şi *student* la Facultatea din Bucureşti.

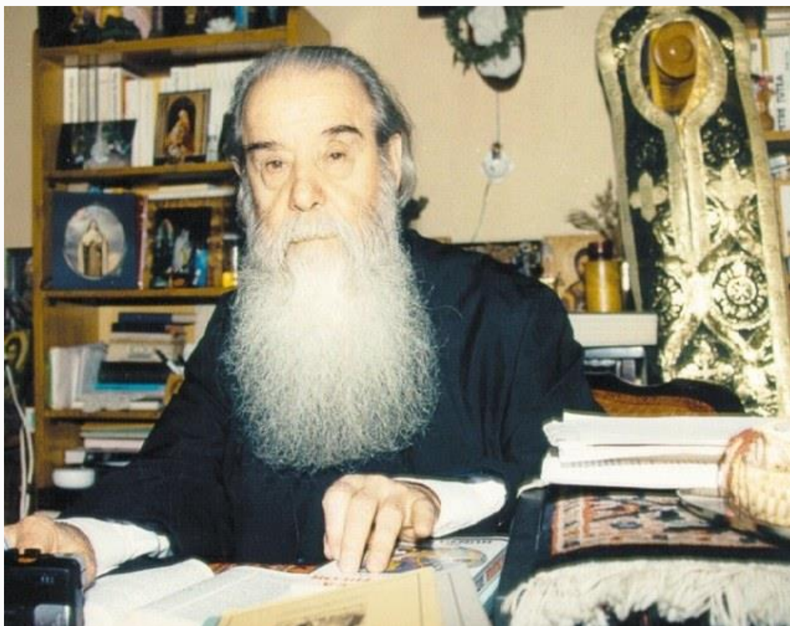
Având o permisie de câteva zile, a trebuit să hotărască soarta vieţii lui. Era un om la vârsta de 25 de ani, iar eu eram o copilă de la Institutul „Elena Doamna”, unde am stat toată perioada de învăţământ, pentru că am fost *orfană*.

Neavând părinţi, mi-am menţinut bursa, şi aceşti prieteni care îl cunoşteau pe părintele au gândit să mă prezinte pe mine cunoscându-mă aşa, ca un copil neiniţiat în ale lumii, pentru că viaţa de internat te ţinea *la adăpost*, şi în perioada aceea pregătirea şcolară era foarte severă: nu ni se dădea voie să facem lucruri care *ieşeau* din regulile şcolii”.

254 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Galeriu.

255 Între timp au apărut câteva…

De ce? Pentru că în egoismul celor care l-au iubit pe Părintele Galeriu, toţi s-au gândit *la el* şi la cum ar fi *ei* cu *el*…nebăgând-o în seamă pe Preoteasă, pe cine?, tocmai pe cea cu care Părintele Galeriu *a trăit o jumătate de veac*.

Pentru mine asta e *inadmisibil*! Nu poţi să îl *iubeşti* pe un Sfânt şi să fii *indiferent* faţă de familia lui, de şcolile făcute de el, de locurile pe unde a fost, de cărţile şi de lucrurile rămase de la el.

Dacă cineva doreşte să îmi spună, că se poate iubi *in vitro*[256], adică făcând abstracţie de viaţa Sfântului şi de cele ale lui şi că noi iubim numai persoana lui, doar pe ea, atunci acel om nu are *simţăminte ortodoxe*.

Pentru că ortodoxul, care iubeşte pe cineva, iubeşte, prin acela, *tot ce iubeşte* acela.

Raportarea aceasta *exclusivistă* la Sfinţi e semn că e *mult egoism* în iubirea noastră.

Şi, mai ales, că noi gândim sfinţenia *în mod abstract*, fantezist, când sfinţenia *se personalizează* în om în mod real şi e *în el* tot timpul, oriunde ar merge şi ar fi acela.

---

[256] În latină: *în sticlă*. Aici cu sensul că este *imposibil* să iubeşti pe cineva fără *a-ţi asuma* toate ale lui.

Tocmai de aceea Sfântul nu e *Sfânt* numai la Biserică, ci şi la piaţă, şi la veceu, şi pe câmp, şi în pădure, şi acasă, şi pe tren, şi când taie lemne, şi când spală vase, şi când se spală, şi când e în pat cu soţia (dacă e căsătorit) şi când cade în păcat gândeşte *altfel* păcatul decât noi şi când primeşte daruri dumnezeieşti nu le consideră niciodată *ale sale* sau nu se crede *vrednic* de ele.

Pentru el *sfinţenia* e *viaţa lui de zi cu zi*. Tocmai de aceea are nevoie de prieteni *pe măsură*…şi nu de oameni, care să-l tragă înapoi, să îl chinuie tot timpul sau, dimpotrivă, să îl ironizeze şi să îl hărţuiască cu întrebări stupide şi părut *interesante*.

E nevoie, din când în când, să întindem marmelada pe pâine.

Să stăm cu noi şi să vedem: *cât suntem* ceea ce credem că suntem şi *cât ne minţim* despre ceea ce suntem? Adică: cât de *şarlatani* suntem cu noi înşine? Cât de *bandiţi* suntem cu noi şi cu cei de lângă noi? Cât de farisei şi de cruzi şi de proşti şi de orbi?

Sunt întrebări care trebuie să ne pocnească în moalele capului şi să ne facă să începem să gândim despre noi la modul serios.

În afară de luarea vieţii noastre la modul foarte serios…nu rămâne din noi decât beteala bradului aruncat la tomberon.

Marmeladă…şi un brad aruncat la tomberon…

Un tomberon…şi marmeladă…

Multă murdărie…

Prea multă…

Antihrist 2009

Imaginea[257] supra este expresia *suferinţei acute* a eroinei filmului[258], după ce *şi-a tăiat labiile* cu o foarfecă de tuns oi.

În forma necenzurată, dar promoţională a filmului, pentru mine aceasta a fost *cea mai dură* imagine a lui. Cred că mă va urmări mult timp…şi nu numai pe mine. E o imagine obsesie. Una dintre imaginile, care predispun la sinucidere.

Altceva nu mai vreau să discut din film, pentru că e o creaţie sadică, sexuală şi macabră.

Lipseşte, după cum s-ar aştepta creştinii, latura expozitivă *a luptei* cu credinţa în Dumnezeu.

Aici e o luptă *de fond* şi nu *de cuvânt*. Şi, e adevărat, lupta de fond, fără prea multe cuvinte, în tăcere, e *lupta satanistă* a momentului, cu tot ce înseamnă normal, curat, creştinesc.

Se face, nu se mai vorbeşte!

Se face pe muteşte!

De ce nevoia acută de blasfemii, de înjurături, de păcate colosale, din partea unei lumi, care, datorită ateismului ei sau a relaxării ei congenitale, ar trebui să fie *mai cultivată*, *mai atentă* şi *mai nobilă*?

De ce nu suntem *mai luminaţi la minte*, dacă suntem evoluaţi tehnologic, dacă avem studii, dacă nu mai suntem atât de tradiţionalişti şi de ritualici, ca părinţii noştri şi dacă avem demnitate, multă coerenţă în societatea noastră?

La prima vedere este *inexplicabilă* apetenţa noastră pentru violenţă, pentru sex, pentru moarte şi,

---

[257] Articol din 28 august 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş.
[258] A se vedea: http://www.imdb.com/title/tt0870984/.

în acelaşi timp, pentru vacanţe, pentru bine, pentru mult confort. De ce ne dorim lucruri contrarii? Dacă suntem *logici,* de ce comportamentul nostru e *foarte ilogic* şi *instinctual* şi *bădăran*?

Dar, mai degrabă, ar trebui să ne întrebăm, de ce ne prefacem că suntem *maturi* şi *serioşi* şi *capabili* de ceva bun? Când arătăm noi că suntem *capabili*?

Când dăm în cap cuiva?

Când suntem nesimţiţi?

Când ne prefacem că vrem lucruri nobile şi noi suntem nişte nenorociţi, cu mucii la nas, la capitolul *demnitate* sau *omenie*?

Televiziunile româneşti dau mult sânge şi lucruri negre, pe bandă rulantă şi doar puţine spaţii verzi, unde poţi să mai respiri.

Mediul online e un coş cu lături, amestecat cu diverse oaze de lumină.

Mai ai vreo şansă *să scapi*?

Mai poţi să scapi, cât de cât întreg?

Lumea noastră nu e o lume de pudibunzi. Nu e o lume pentru fete mari şi pentru sfinţi închipuiţi. E o lume *dură, satanistă* şi *laşă* în acelaşi timp, cu puţine oaze frumoase, benefice.

De aceea, despre ea, despre lumea irespirabilă în care trăim şi suntem trebuie să vorbim dur, necruţător.

Trebuie să o diagnosticăm corect, dacă vrem să mai avem o şansă, ca, cât de cât, să mai ieşim *întregi* din ea.

Trebuie să vorbim corect despre ea şi despre noi. Pentru că exprimarea tăioasă faţă de ea se face în forul nostru interior şi pentru noi, ca să putem ştii *cine suntem.*

Nevoia noastră de barbarie şi de satanism este *indicatorul* depărtării noastre de Dumnezeu, e indiciul a ceea ce *nu mai suntem.*

Cu cât decazi, cu atât ai nevoie mai mult de urât, de crud, de morbid. Cu cât eşti mai om, împreună cu Dumnezeu, cu atât eşti mai viu şi mai paşnic şi mai atent *cu nuanţele calme* ale vieţii.

Sănătate şi boală

Ne place[259] să credem că ştim ce e *sănătatea* şi ce e *boala*, dar, de fapt, nu știm acest lucru. Nu noi am făcut minunea aceasta de mecanism dumnezeiesc, care e omul şi de aceea numai Dumnezeu ştie ce e *sănătatea* şi *boala* cu adevărat. Noi ne dăm doar cu părerea. Sau aproximăm.

De aceea, când vin peste noi stări de moleşeală, de greaţă, dureri acute, sufocări, paralizii, pe care nu le cunoaştem şi la care nu ne aşteptam…simţim, în mod acut, cum vine moartea *peste* noi. Nu ştim însă nici ce, cum, cât ţine moartea, dar, când vine boala…simţi că *nu vine singură*.

Ţi-ai făcut o rană…te pansezi…aştepţi să ţi se oprească sângele. Aştepţi să îţi treacă febra. Aştepţi să naşti. Aştepţi să ai scaun. Aştepţi să poţi mânca.

Însă *de la cine* aştepţi? De ce nu aşteptăm de la creierul nostru *să le facă* pe toate?

[259] Articol din 8 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Însă trupul, deşi e *nedus* la şcoală…ştie să facă enorm de multe lucruri, pe care mintea, *dusă* la şcoală, la unii…nu are habar de ele.

Când a învăţat trupul rana, durerea, gustul, să se vindece singur, să facă diferenţa între frig şi cald?

Părinţii noştri nu l-au învăţat…nici noi…

Dar trupul nostru *ştie să fac multe,* pe care nu le-a învăţat de la nimeni şi pentru care nu a evoluat în niciun fel, ca să le poată derula, concepe, pentru a fi în stare de ele.

Mai sensibil e sufletul însă decât trupul, deşi, nu avem habar ce este sufletul. Nu avem habar ce e inima, ce e gândul, cum facem operaţii de scădere sau de înmulţire, cum vedem, cum mirosim, cum ne aducem aminte anumite lucruri…

Ştiinţa, făcută de oameni cu multă neştiinţă, se străduieşte *să ordoneze* neştiinţa, să o limiteze.

Însă, pe măsură ce *ştim* unele lucruri, apar întrebări noi şi mai mari şi mai devastatoare pentru noi. Şi iarăşi e *greu*. Uneori *aproape imposibil*.

Iar a nu-ţi pune întrebări nu e o soluţie.

Cum nu e o soluţie nici aceea de a nu avea răspunsuri. Şi când nu ai răspunsuri, viaţa ta e o continuă măcinare, o continuă durere, un continuu nesomn…

Oamenii de ştiinţă spun despre creier, că e o uzină *prea complicată* pentru noi, pe care, mulţi dintre noi, o folosim rudimentar, adică prost şi puţin.

Cred că la un moment dat am citit un studiu, în care se aproxima faptul, că cei mai *abili* dintre oameni, oamenii extraordinari, abia folosesc…10% din capabilităţile creierului uman.

Doar 10%?...

10% aproximat…

Și despre celelalte 90% nu ştim nimic, dar credem că *ştim* ce e schizofrenia, ce e lumina, ce e moartea, ce e omul, ne dăm cu părerea despre Dumnezeu sau nu ne dăm…

Iar dacă am ajuns atât de proşti, deşi avem posibilitatea unui atât de complex creier şi a unei atât de complexe inimi şi suntem posesorii Revelaţiei dumnezeieşti, vă daţi seama ce înseamnă…*sfinţenie*?

Ce fel de *frumuseţe* e comuniunea cu Dumnezeu, la care toţi oamenii sunt chemaţi?

Pentru că creştinii ortodocşi nu sunt chemaţi *să ştie* toate filmele pe de rost şi nici să ştie toate cărţile pe de rost…ci să fie *Sfinţi*. Dar nu oricum, ci *precum El este*.

Dar noi *nu știm cine* suntem, darămite să mai ştim *ce este sfinţenia* şi *cât de Sfinţi trebuie să fim*, pentru un Dumnezeu incredibil de sfânt şi de atotptuternic şi de atotmilostiv…

Ca să trăieşti *teologic*…trebuie să fii un om care *îţi foloseşti mult*, excesiv de mult atât mintea, cât şi inima, cât şi trupul…

Poţi să ajungi Einstein[260] doar cu tabla înmulţirii? Poţi să ajungi Ioan Gură de Aur, doar cu rugăciunile de dimineaţă şi cu o cană de lapte dată milostenie?

Ce fel de *sănătate* însă trebuie să avem, ca să fim *ascetici*, aşa cum *ne vrea* Tradiţia Bisericii?

Dacă trăieşti la ţară trebuie să creşti animale, să cultivi pământul, să scoţi apă, să tai lemne, să rezişti la intemperii…

Dacă eşti la oraş trebuie să cari mâncarea cu sacoşa, să cari lucruri, să faci drumuri dese la serviciu, să munceşti ca un rob…

Epuizarea este enormă.

Trupul cedează.

Un trup postitor, strivit de nevoinţa cititului, a rugăciunii, a postului, a închinăciunilor şi a metaniilor e un trup *slab* în faţa muncii.

Însă viaţa nu te iartă! Toţi cer de la tine. Toţi te vor muncind şi căzând, ca un măgar plin de poveri, ca o cămilă, acolo, la locul de muncă…fără bucurii mai plenare.

Prea legaţi de materie…şi suntem chemaţi la sfinţenie.

Mâncarea ca mâncarea…Dar sufletul are *nevoile* lui, are nevoie de mâncarea lui, care e *toată fapta cea bună*. Sufletul e *însetat de bine* în mod natural. Sufletul e plin de măreţie, de nemărginire, de libertate, de curăţie, de sinceritate.

---

[260] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Albert_Einstein.

Da, sufletul omului duhovnicesc…

Dacă nu simţi aidoma e o problemă: eşti un om nesimţit şi rău. Şi nesimţirea şi răutatea şi curvia şi impostura şi bădărănia sunt *boli* ca şi gripa, ca şi boala de inimă, ca şi piatra la rinichi, ca şi boala de plămâni. Sunt boli, boli *vii*…

Boala *te omoară* pentru că e *vie*. Ca să o faci *moartă* trebuie să ai *viaţă mai presus de viaţă*.

Iar harul lui Dumnezeu e viaţa mai presus de viaţă, care ne curăţeşte de moartea păcatului şi ne creează condiţiile transfigurării trupului.

Acum ne pregătim *să înviem* cu sufletul, pentru ca la învierea morţilor să înviem şi să ne schimbăm, duhovniceşte, şi la trup.

Asceza noastră, de aceea, nu e *boală* (dacă are limite treze, duhovniceşti) ci e *recondiţionare*, restaurare a trupului şi a sufletului nostru.

Postul, rugăciunea, reculegerea, trezvia, liniştirea, blândeţea, dragostea, iertarea sunt uneltele la îndemâna oricui pentru transfigurarea fiinţei noastre.

Ce e sănătatea? Sunt sănătos pentru ce, pentru cine? Ce e boala? Şi de ce mă interesează ce e boala, dacă nu vreau să mă vindec de ea?

E bine să trăieşti *în întrebare* şi să cauţi să afli răspunsuri la întrebările tale. O viaţă chibzuită, ordonată, vie, e o viaţă care *caută răspunsuri valabile* pentru totdeauna.

La întrebarea: *ce mai faci?*, eu aş răspunde: *mă schimb mereu*.

Nu mai sunt cel de ieri. Cel de ieri a murit. Acum sunt cel de azi. Vrei să îl auzi pe cel *de azi* sau te interesează *cel de ieri*? Şi de ce *te interesez* eu, cel de ieri, dacă acela *a murit*, nu mai există? De ce nu mă întrebi despre mine, cel de acum, pentru că nu morţii, ci cei *vii* Îl laudă pe Domnul?

Habar nu avem ce înseamnă boală, moarte, viaţă, suflet…Doar ne dăm cu părerea…

Experiență anticarială

Cum[261] îți dai seama că o carte a fost *studiată* îndelung de către posesorul ei dinainte?

O găsești la anticariat cu foile, puține câte sunt, pe ici pe colo, nedezlipite și fără nicio însemnare pe ea. Poate, cel mult, vreo dedicație pe prima foaie, pe foaia de titlu, dacă a primit-o cadou sau vreo subliniere firavă, ca să dea vreun citat nu știu unde.

Cărțile mele în foaie, când vor ajunge pe mâinile altora, sunt enervante rău. De ce? Sunt subliniate, mâzgălite, am scris pe ele, am făcut comentarii la comentarii, am subliniat greșelile, am pus virgule unde lipseau, mi-am dat cu părerea pe carte, am șters pasajele aiurea sau le-am încercuit până la enervare.

Dacă aș găsi la anticariat *cărți de cititori*, și nu cărți *doar ținute* în bibliotecă, ca păpușile mapeț[262] sau ca bibelourile spălăcite, numai din astea aș cumpăra.

Pentru că sunt cărți *cu personalitate*. Cărți muncite. Cărți transpirate, cărți din care *a ieșit* ceva.

Aș vedea *cum au reacționat* alții la ce scrie pe foaie. Ar fi ca un blog cu comentarii serioase, cu comentarii în forță.

Însă, se pare, că am rar, foarte rar plăcerea asta, de unde deducția logică, că cei care le-au vândut…au siluit cărțile, s-au dat de mari colecționari și cititori și nu au citit cărți.

O carte se citește ca mâncatul unei bucăți de tort. Se savurează, până o înfuleci.

Sunt cărți ca strugurii: le mănânci bob cu bob.

Cărți ca moartea: nu mai știi când să le termini. Cărți ca lumina: când te iluminezi și te sfințești prin ele. Cărți ca paralizia: rămâi șocat de la prima la ultima filă. Cărți ca febra: iei boala și o tot tragi după

---

[261] Articol din 17 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[262] Aluzie la *un desen animat* văzut în timpul comunismului. În spatele păpușilor de cârpă, care erau *animate*, pusă se joace teatru, vorbeau oameni în mod personalizat.

tine. Cărți ca lepra: le citești, tocmai pentru ca să te enervezi și nu pentru ca să te alegi cu ceva.

Foarte rar anticariatele sunt făcute *cu cap*, pentru că nu sunt făcute de scriitori și de cititori împătimiți, ci de ageamii.

Toate au ideea de stratificare, de bibliotecă, de aranjament floral și niciunul, aproape, de…*pod cu cărți*. Anticariatul trebuie să fie un pod cu cărți, aruncate alandala, printre care să faci slalom și prin care să mergi ca un explorator…la Polul Nord.

Când aud că mă întreabă *ce carte vreau* sau *de ce am nevoie*…îmi dau seama ce înseamnă pentru dumnealor *cartea*. Adică nimic. Adică numai bani.

Pentru că nu au făcut în viața lor cărți, de aceea ele, bucățile de hârtie scrisă, nu reprezintă nimic pentru ei.

Însă pentru cel care scrie cărți, o carte a însemnat o boală, pierderea vederii, nopți și zile de durut în fund sau de dor de șale de atâta stat la computer, enervări peste enervări, bucurii peste bucurii, multă viață, dar și multă singurătate și neumblare asumate.

O carte e *îndurerată*. E puțină moarte a autorului. Și când vine individul și mă întreabă ce vreau…eu ce să-i spun: *Crezi că ai toate cărțile din lume la tine în prăvălie? Crezi că știi ce vreau? Crezi că te-ai pregătit să îmi satisfaci dorințele cititoriale?* Pierdere de timp…

Mă duc la anticariat tocmai ca *să găsesc*…ce nu știu, dar, s-ar putea, *să am nevoie*. Cartea e o noutate (cea pe care o cumpăr) și o revelație pentru mine. Tocmai de aceea trebuie *să o caut*, fără să știu că ea *există*.

Însă, când eu am căutări…dar nu găsesc nimic, atunci mă lovește rău de tot tristețea, pentru că îmi dau seama, că în ciuda faptului că se crede, că s-a scris mult…adevăratele subiecte nu au fost *cercetate* încă, metodic și cu rigoare…și eu nu mai pot citi *orice*.

De ce? Pentru că am maturitatea să dau cu cartea de pământ, la două fraze din carte, pentru că am înțeles că e de cacao.

Concluzie concluzionistă:

1. Nu poți să fii *librar*, dacă nu ești *scriitor*.

2. Nu poți avea *un anticariat adevărat*, dacă nu ai *vedere genială* asupră aranjamentului și a mărfii.

3. Nu poți fi *scriitor*, dacă nu ai *vocație*.

Iar de vocații *se ocupă* Dumnezeu și nu editorii, nici cititorii, nici criticii literari, nici măcar mama ta, care te-a făcut.

Afară și *înăuntru*

Viața[263] nu e numai un șir de zâmbete, ci și multe împiedicări, renunțări, frici, cocoloașe de zeamă lungă.

Stai *afară* sau ești *înăuntru*? Mereu vrei *să stai bine*. Numai că acest *bine* este *cu noi* sau *împotriva noastră*. Însă cine suntem *noi*: cei din *năuntru* sau cei din *afară*?

Când auzim parabola cu fecioarele nebune, ne gândim din plin la ce este: *afară*, *în afară*.

Sau când auzim ce spune Domnul despre Iad, că este *întunericul cel mai din afară*, întunericul extrem. Numai noi cu noi sau cu sub-noi, cu noi vidați de sens, vidați de comuniune, vidați de rost.

De aceea e și calea *largă*, lată, plăcută și calea *scurtă*, strâmtă, îndurerantă, exasperantă de multe ori.

Nu ar fi putut să facă Dumnezeu doar…vara și primăvara? Ba da! Dar El a vrut să ne reamintească că *durerea* e ca toamna și *agonia* ca iarna, ca viscolul.

Ceea ce contează e să înțelegi rostul, sensul, telosul[264] lucrurilor care se petrec cu noi sau cu cele create de Dumnezeu.

Pentru că lucrurile sunt o hartă, cu traiectorii infraluminoase, pe care trebuie să le detectezi.

---

[263] Articol din 20 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[264] În limba greacă [τέλος]: *scop*, *sfârșit*, *împlinire*.

Trebuie să vezi în creație pe Creatorul creației. Dacă nu Îl sesizezi, dacă nu Îl vezi, dacă nu Îl prinzi de haină pe El, pe Dumnezeu, ochi ai și nu vezi, urechi ai și nu auzi, nas ai și nu-L miroși, gust ai și nu Îl percepi, când ți se dă drept Mâncare și Băutură dumnezeiești.

Nu? Nu e normal, logic, firesc ceea ce spun? Cum am putea să fim oameni, fără să știm pe Cel care ne-a creat?

Cum am putea să fim indiferenți, tocmai față de Cel care ne-a adus la viață, ne-a făcut să fim? Față de singurul Care ne poartă de grijă, de singurul Care ne știe viața fără să fii mers la astrolog sau să dea în cărți, pentru că viața e *în mâna* Lui?

Cum ai putea să te faci că *nu Îl vrei* sau *nu Îl vezi* sau că *nu ai auzit de El*?

Vrei să fii *afară,* cu demonii, cu fiarele sălbatice, cu infernalii? Sau vrei să fii *înăuntru*, cu Sfinții, unde lumina Prea Sfintei Treimi e soarele nostru veșnic, e hrana, e bucuria, e fericirea noastră veșnică?

Cel mai mare utopist e cel care nu are speranță.

Vine moartea, te ia…și unde mai e utopia?

Utopia e o ficțiune searbădă în fața Iadului. Iadul e o suferință inimaginabilă la puterea un miliard de miliarde. Nu avem, pe pământ, nicio asemănare plauzibilă cu Iadul.

Tot la fel, orice fericire și bucurie și bunătate și sfințenie sunt, pe pământ, doar *icoane palide* ale veșniciei celei fericite.

Nu avem termeni de comparație.

Dar știm că dacă suntem afară…că suntem singuri. Și *singuri* înseamnă *fără El*. Și *fără El* înseamnă *chin fără seamăn*. Fără termeni de comparație.

De aceea, nici viața nu e numai zâmbet, dar nici veșnicia nu e numai dănțuire dumnezeiască prea pură.

Nu trebuie să ne îmbătăm cu nădejdi fără fundament! Nu trebuie să ne îmbătăm cu ideea că fie că sunt mahomedan, fie că sunt catolic, fie că sunt ortodox, e *tot una* și *ne mântuim toți*. O, nu, nu ne mântuim toți!

Și mântuirea e o logică prea plină de har, ca să existe pe toate drumurile.

Unde ești, pe care drum? Nu e numai un vers, ci o întrebare fundamentală. Dacă ești acum *în afară,* vei fi și atunci, dacă mori așa! Dacă ești *afară,* ești tot timpul. Dacă nu simți *mugurii* Împărăției în ființa ta, te-ai lins pe bot de Rai.

Raiul nu e o abstracțiune, ci o realitate dumnezeiască experiabilă în Biserica lui Dumnezeu. În Biserica Ortodoxă.

Biserica nu e un CAP sau o adunare fără precizie, unde toată lumea face tot ce o taie capul.

Biserica e ordine dumnezeiască înaltă, e fidelitate față de adevărul dumnezeiesc revelat și păstrat prin Tradiție, e țipăt lăuntric după curățirea de patimi dar și după comuniune.

Vrei pe altul, când nu te mai vrei doar pe tine. Vrei pe altul, dacă îi vezi finalitatea veșnică: comuniunea cu Dumnezeu.

Vrei pe altul, pentru că a vrea pe altul e *înuntru* și nu *în afară*. Pentru că relația e *înăuntru* spre *în afară*. Scoți din vistieria ta, din inima ta, ceea ce ai. Dacă nu ai aur și ai tinichele, moluz, talaș, geamuri sparte e sigur că *nu prețuiești* deloc.

Prețul omului e *în har*, în aur ceresc. Aurul ceresc e slava dumnezeiască, pentru că ea e fața reală a omului, luminarea, străluminarea persoanei umane.

Dacă e să vorbim despre *prețul omului*, despre *valoarea lui*, trebuie să spunem că e *curăția plină de har*.

Valorăm pentru veșnicie numai dacă sunem curății pline de har.

Dacă suntem curvii pline de demonism nu valorăm nimic. Suntem aruncați afară, ca sarea stricată, ca ochiul scos, ca mâna amputată, pentru că e plină de lepră.

Dă un telefon lui Dumnezeu și spune-i că ești plin de curvie, de iresponsabilitate și de neiubire!

Spune-ți-I că ție, Mariei sau lui Costel, vă pare rău că sunteți *goi* și *fără haină de nuntă*!

Doamne, vrem să nu mai fim *atât de urâți*!

Doamne, vrem să nu mai fim *atât de cruzi*, atât de tâmpiți, atât de idolatrii cu noi înșine!

Vrem *înauntru*, că afară e frig, plouă, bate crivățul, e *întunericul cel mai din afară*!

Vrem cu Tine, pentru că cu demonii e chin netâlcuit!

Tebuie să dai numai un telefon, care se numește *rugăciune*!

Formezi *numărul,* care e *durere din inimă* pentru ce ai făcut. Inimă înfrântă…Și smerită…

Și Dumnezeu te va auzi și o să-ți vorbească în inima ta, de ai să te scalzi în lacrimi.

Dă un telefon chiar acum și câștigă viața veșnică!

Telefonul e gratuit…și oferta e veșnic de tentantă!

Dă un telefon pentru o veșnicie!

Nu fii *zgârcit* cu tine însuți, cu mântuirea ta!

Fii *înăuntru*!

Frăsuneală, Mister…dar *să știm* și noi!

Substantiv[265] suspect, de ultimă generație. Mircea Badea[266] îl folosește la greu.

Și, din această cauză, îl mai folosesc și alții[267], dar nu au habar *ce înseamnă*.

Colonelu[268] nu știe ce e frăsuneala. Valentin Zaraf[269] îl folosește și el, dar fără explicații. Și Raluca[270], tot fără explicații.

Lista continuă, potrivit arhivatorilor de la Google și tare mi-e teamă că toți îl folosesc *prin contagiune*, presupunând că *știu* ce înseamnă…dar nu au habar.

Adică ce înseamnă? În *Dicționar Urban*[271]…zero frăsuneli. O frăsuneală, două frăsuneli.

---

[265] Articol din 21 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[266] A se vedea: http://www.mircea-badea.ro/blog/.

[267] Idem: https://www.google.ro/search?hl=ro&client=firefox-a&rls=org.mozilla%3Aen-GB%3Aofficial&hs=0zv&q=fr%C4%83suneal%C4%83&btnG=C%C4%83utare&meta=.

[268] Idem: http://forum.computergames.ro/38671070-post15.html.

[269] Idem: http://valentin.zaraf.ro/sunt-indignat/popoare-migratoare.html.

[270] Idem: http://raluca22.blogspot.com/2009/04/bocitoarele-de-la-bucuresti-si-ruptii.html.

[271] Idem:

Însă Mircea Badea, *încropitorul de cuvinte* sau *marele infuzator semantic* al națiunii îl folosește la singular (că eu sunt telespectator *fidel*) și, mai deloc, la plural. Adică *frăsuneală* și nu *frăsuneli*.

Și când zice *frăsuneală,* pare a zice *vrăjeală,* pare a zice *ceva de doi lei*, adică ceva făcut *în grabă,* prost și ca pentru noi, cei dă p-aci. O afacere de prost gust, considerată…*o mare realizare*.

Frăsuneală = lipsă de profesionalism.

Mircea Badea, fratele nostru, dacă nu aceasta e *însemnătatea* lingvistică a termenului pe care îl folosești, fii bun cu publicul și bagă *o erată* în direct, ca să înțeleagă și poporul ce e…*frăsuneala*!

Nu mai minți poporul cu televizorul, că nu e frumos!

Fii explicit, ca poporul să și *știe* și să și *cunoască* cum e cu frăsuneala și cu alte invenții lingvistice!

Însă trebuie să felicit gestul, de milioane, de aseară, de *a prezenta* revista micuțului, care a depistat…*indiciile* dragostei. Uneori, cred că trebuie să *o mai lase* cu ziarele, care nu ne prea spun nimic, cu rare excepții și să o dea *pe realități,* care *fac bine*.

Că avem mulți campioni cu 400 de lei salariu, genii care nu apar la televizor, copii care inventează multe de stă mâța în șezut și nu îi știe nimeni, *mari speranțe* de oameni…și noi ascultăm dejecții și infestări cu praf.

Deci, care e *frăsuneala* din România și cum arată?

---

http://www.dictionarurban.ro/search_definition.aspx?letter=Toate&q=fr%C4%83suneal%C4%83.

Raportarea la trecut

Trecutul[272] e mai mult *un sentiment* decât *o amintire*. Mai bine zis, amintirea e prea puțin importantă. Amintirea poate să fie urâtă, dar iertarea să o îmbrace într-o lumină nouă și caldă. Sau amintirea poate să fie frumoasă dar invidia să o facă puțin străvezie, încețoșată.

Pentru conștiința noastră, timpul e propria sa haină. El îmbracă ziua de ieri în culorile estompate ale inimii.

Din perspectiva prezentului, timpul trecut e…*trecut*, dar din perspectiva trecutului, timpul prezent e un trecut care se întâmplă.

Începi să ai percepția prezentului ca *trecut* atunci când rănile trecutului devin nevindecabile, devin hăuri[273] primitoare de noi și noi dureri. Dar pentru aceasta mintea trebuie să se îngroape în legăturile timpului, să se lase străbătută de el ca de un accelerat, fără drept la replică, fără drept la apărare.

Ființa care se face *cablu* pentru curentul electric al vremii nu se arde, ci devine *aptă* pentru veșnicie.

Pasagerii lumii și ai timpului vor să te calce în picioare, fără să înțeleagă că ei sunt cei *prinși* în capcană, ei sunt cei care *n-au prins trenul* din zbor și acum stau *pe loc* când totul *se învârte*.

Timpul e impermeabil când stai pe loc. Când accepți să te traverseze, atunci vezi lumea, se înmulțesc și se acutizează simțurile.

---

[272] Articol din 21 septembrie 2009. Scris de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

[273] Prăpăstii.

Al șaselea simț, cel al timpului care trece, spală totul în jur, ca mașina care spală străzile și ia cu sine și *praful*, care îți dă iluzia că prezentul *îți aparține*.

Mintea, în colaborare cu timpul care trece, creează o cu totul altă realitate decât realitatea: una sordidă sau una infinit mai sensibilă.

Nu știu dacă noi avem vreodată *sentimentul morții* sau avem numai simțul că timpul *a început să stea*, că a început *să nu mai fie*.

Bucureștene

Oamenilor[274] *li se ridică* complexele din ei, parcă toate, când *stau de vorbă* cu un preot.

De la pusul mânii înspre „fudulii”, până la panica, frica, resentimentul, mojicia, mitologia de cancan…toate ies *în fața* mea și *pe fața* lor, când stau de vorbă cu oamenii.

Deodată îi trec fiorii…numai când mă văd, pentru că rar găsesc vreunul, care să se raporteze la mine ca la un om „normal”.

Pentru că, pentru mulți, preotul nu e un „om normal”, ci el e *de deasupra*, e *altceva*, e *din altă parte*.

Vorbesc și nu mă pot auzi!

Până la capul lor…sunt multe povești cu zâne sau panici.

Mă rog, trecem peste…prelunga introducere, cu intrare *în suflet* numai la unii.

Colț de stradă. Domniță cu pantofi albi, cu fustiță roșie, peste genunchi, cu un bubico străflocat/ stoflocat[275] în brațe, alb vărgat și…ea cu părul până la fustiță și cu nasul în vânt. Bineînțeles: *indiferentă* și *intraductibilă*.

---

[274] Articol din 21 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[275] Un regionalism.

Toți o privesc…cu *intenții*. E domniță cu ștampilă. Orice ai face nu poți să *o confunzi* cu o călugăriță. Multe lucruri nu te lasă…nu?

Doamnă de 30 spre 40, de la care *se cere*, adică *cu pretenții*, în pantaloni mulați pe fund, se pleacă să umble în sacoșă…și ups: i se vede chilotul, firav și intempestiv.

Școlarul, care folosește același autobuz, se uită cu interes…sporit. Acum, d-aia e vederea: să te uiți și să nu stai ca blegul! Dar și doamna, putea să fie alta, nu?!…

Tinere cu sutiene pușap[276] până în gât, cu sânii lovindu-le în bărbie.

Un nene tuciuriu se uită cu poftă…și trage din țigare. Nevasta lui e *din altă* modă, dar asta e.

La intersecție, o altă intersecție, biciclistul, tânăr, era să intre în tramvai. Șoferița îl cam drăcui puțin, ca să își revină. Pe trotuar, doi bărbați, spre 50 de ani, mai *afumați* din cauza muncii, *trag de glume* cu o altă fată, care și ea este puțin…*dezmeticită*.

Numai că vreo 6 copii se urcă prin topoganele din sectorul 3, se aruncă în nisip, vine o mamaie și îl cam trage de urechi pe unul, iar când blondutul aude că *i se taie porția* de tort era cât p-aci să sară după minge, minge care, din cauza vitezei, sărise gărdulețul parcului.

Copiii fără griji! Copii cu viitorul înainte…dar al căror viitor sunt pe cale, unii, să li-l re-fure cu amabilitate.

Dacă e de unde *să furi*, nu?! Poate că, la un moment dat, ca la o trezire dintr-un coșmar, ne vom lăsa *de furat* visele altora. Chiar și *încercarea* e bună, în acest caz.

Constați, mai departe, că trotuarul e prea strâmt, deși are 7 metri lățime prin unele părți.

Te lovești. Te înghesui. Te bagi. Faci slalom.

Pentru că nimeni nu vrea *să aștepte* trei secunde…

Ce, să aștept eu trei secunde?! Mai bine pierd 10 zile sau o viață pe prostii, decât să stau trei secunde

---

[276] Transliterare a sintagmei englezești *push up*: *împinge în sus*.

să treacă o bunică cu un nepoțel sau un om cu handicap!

Nu mai poți *asculta* păsărele, licurici sau comete. De ce? Din cauza *căștilor*. Unii le au mici, și le scapă în ureche, pe când alții le au excedentare: parcă sunt telefoniste.

Dacă vrei să vorbești nu ai cu cine: fiecare e cu lumea lui. În lumea reală, doar praful mai e *contemporan* cu tine și zgomotul.

Că ăștia care merg cu căștile pe ei…lasă zgomot în afară.

Cărutul zboară prin supermarket.

Mâncarea ori e în exces ori e în putrefacție.

Ca și pe stradă, și aici lumea are mirosuri multe. Cumperi, vrei nu vrei, ce ți se pune pe raft.

Și dacă le controlezi la *autenticitate*?!…

Azi-noapte produsele tale au dormit cu șobolanii din spatele supermarketurilor, din împuțitele lor debarale și azi le iei acasă și le păstrezi cu amabilitate.

Însă azi-noapte, poate că s-a făcut o nuntă de șoareci pe cafeaua ta sau o nuntă de libărci pe ceapa ta sau pe cartofii tăi sau pe peștii tăi sau pe carnea ta.

Banii jos! Dacă nu ai un ban, e musai să faci rost de el. Dar, de la tine, client prost și milostiv cu hoții, trece nu numai 1 leu, 5 lei sau 10, ci cât se poate.

De la tine merge. De la bancher nu merge, dar de la tine, da! De la tine merge oricum.

Poți să stai cu dioxidul de carbon cu 300%, cu stresul de 3.000 de ori peste…și n-are nimic.

Și așa nu contează nimic și nimeni.

Și așa suntem cu toții proști.

Și așa tot o să murim, de ce să trăim bine? Mai bine trăim prost…și murim repede!

În concluzie, la București nu e *de trăit*, ci *de murit*, dacă e să vorbim nemeșteșugit.

Și așa e peste tot, unde aglomerația e plină cu de toate. Și în aglomerație se vede cel mai bine, da, cel mai bine, cine sunt *participanții la trafic*. Adică cine e mama lor și cine e mama ălorlalți. Cine e mama mamelor lor…și tot așa, până le uiți șirul.

Cititorii *noștri* sunt cititorii *lor*

Cititorii noștri[277] sunt cititorii care citesc orice, dar și pe noi. Sunt cititori care știu ce vor.

Sunt cititori care vor să fe serviți omenește, uneori și dumnezeiește, care vor să vadă inima noastră, să ne simtă *vii*.

De acee se duc și îi citesc și pe alții, îi citesc pe toți, pentru că știu *să tragă concluzii*.

Sunt *cititori*, tocmai pentru că refuză să fie *cobai*. Nu le place să faci experiențe pe ei.

Cititorii noștri nu sunt *prieteni de facultate*, pe care i-am rugat sau plătit ca să ne dea clicuri. Nici enoriași, cărora le-am dat bani sau le-am sugerat să ne facă rating.

Cititorii noștri nu sunt părinți, bunici, frați, surori și rude.

Nu îi plătim ca *să ne citească*, ci *vin* ca să ne citească.

De fapt, Dumnezeu îi aduce, pentru că noi nu umblăm prin țară ca să ne vindem cărțile.

Nu facem conferințe.

Nici mitinguri.

De fapt, noi nu umblăm nici *să ne edităm* cărțile și am trecut de *100* cu numărul *cărților scrise*, într-o viață de nici 32 de ani.

Însă știi de unde vine…*imprevizibilul*?!

Dar toate…la timpul lor…

Cititorii noștri știu să citească, pe bune.

Au studii, au inimă, au bogăție duhovnicească, au dor după Dumnezeu și după sfințenie.

Cititorii noștri au stat însă prea mult *în tăcere* și ei trebuie *să vorbească*!

Îi rugăm să vorbească.

Îi rugăm să spună *cine sunt* ei și de ce ne consideră *prieteni de conștiință*…și cum *i-a purtat* Dumnezeu spre noi…și de ce nu vor *să se mai îndepărteze* de noi…

---

[277] Articol din 21 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Pentru că simt că aici *se petrec* lucruri…reale. Și noi simțim că ei *simt*, că *îi simțim*…

De ce să nu trecem spre ceva și mai frumos? Spre un alt nivel, spre o altă revoluție a comunicării?

De ce să nu vină cititorii noștri și să vorbească despre ei, despre cum arată, despre cum arată cei care *pot dinamiza* schimbarea la față a României?

De ce să taci, când vrei să vorbești?

De ce să taci, când toată lumea tace?

De ce să nu taci, când faci binele?

Cititorii noștri sunt cititorii lor, sunt cititorii tuturor, pentru că ei știu *să aleagă*, pentru că nimeni *nu îi forțează* ce să facă.

Lecția de istorie, Ortodoxia și românii

E rău[278] să faci istorie *deficitară* a României sau *alternativă*. Pentru că ai foarte multe goluri, foarte multe scăpări.

Ca să înțelegi geneza și evoluția poporului român trebuie să te dezideologizezi și să privești coerent lucrurile. Și prima dată trebuie să te întrebi, așa, ca Moș Ion Roată[279]: *Măi, frate, de când suntem noi, românii, ortodocși?*

Și vin specialiștii în teologia Bisericii Ortodoxe Române, în documente, în arheologie, în lingvistică și îi spun lui Moș Ion Roată, țăran ortodox român, dar care nu știe prea multe, din multe motive, toată povestea.

Măi, nea Ioane, poporul aista român a fost *evanghelizat*, adică a fost *învățat* credința, una, sfântă și dreaptă, ortodoxă, de Sfântul Apostol Andrei[280], unul dintre Apostolii Domnului, în primul veac creștin, de acum 2.000 de ani și de mulți alți ortodocși, fapt pentru care avem rămășițe de Biserici, de obiecte de cult, Sfinte Moaște, mărturii cu carul, în fiecare secol creștin.

În niște săli mari, numite *muzee*, stau stivă, adică așa, ca lemnele, pietre de morminte, cruci, case, obiecte ale primilor creștini români și în niște săli, iarăși mari, numite *biblioteci*, găsești cărți și imagini, ca pentru tot românul care nu știe a citi sau a scrie, și de acolo vezi, așa, *o mică* și *palidă urmă* de *românism* și de *Ortodoxie*.

Să știi, măi, nea Ioane, că totul poate fi citit, așa, cum citești pe cer, că vine ploaia sau cum citești în bobul de strugure, că vine culesul.

Însă numai șmecherii nu vor *să admită* adevărurile evidente, pentru că pe ei nu de adevăr *îi doare* și nici *de sufletul tău*, ci de faptul de a te vinde

---

[278] Articol din 23 septembrie 2009. Scris de Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

[279] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Roat%C4%83.

[280] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_Andrei_%28cel_%C3%8Ent%C3%A2i_chemat%29.

pe bani puțini…altora, care s-au secularizat, adică s-au îndrăcit rău de tot.

Și românii ăștia, din primul secol, au stat p-aci, pă la noi și au fost ortodocși, până au venit peste ei păgâni, catolici, s-au unit unii cu papa și a rezulat așa, *un catâr*, adică nici măgar și nici cal, numit greco-catolicism, protestanți, neoprotestanți cu remorca și toți vor să te învețe, măi, Nea Ioane, cum e cu *românii* și cum e cu *Ortodoxia*, după cum, tot acum, vor să te învețe unii, că pe timpul lui Ceaușescu mata o duceai bine.

Așa că istoria *nu te minte* și nici *nu te fură* la drepturi, ci *te repune în drepturi*.

Și când, prozaic, cică *neștiutor*, vine unul și te întreabă: Adică cum, se confundă românismul cu Ortodoxia? Cum adică, un român poate fi numai *ortodox*?, tu, nea Ioane, care știi cum e cu normalitatea de acum încolo, să le spui…*să se ducă acolo, unde și-a dus mutul iapa*…și s-a întors cu mâna goală.

Pentru că bandiții ăștia filosofici, nu au probleme cu istoria (nu dau doi bani pe istorie, pentru că le stă împotrivă), dar au treabă *să-ți ia sufletul*, să te păgânizeze cu ereziile și cu prostia lor răutăcioasă.

Și acum, nea Ioane, după mica lecție de istorie aplicată: vrei să te faci *catolic* și să mergi în Iad? Sau protestant sau neoprotestant sau turc sau să rămâi ortodox și român, ca și strămoșii tăi adevărați și să tragi nădejde *să te mântui*?

Și eu cred, așa cum îl știu, că românul ortodox, țăran, neșcolit, dar cu bun simț și muncitor, va zice că *nu vrea să fie altfel*, ci va vrea să fie *așa cum este* el: *român* și *ortodox*.

De ce? Pentru că el înțelege istoria *dintr-un foc* și, la o adică, tot ăsta *muncește pe brânci*, tot el moare pentru patrie, tot el suferă la pușcărie…în mod autentic, și nu ceilalți.

Pentru că el suferă pentru ce e *al lui*.

El suferă pentru *ceea ce este*.

El suferă pentru că este *român* și *ortodox*.

Man[281], spune-mi *care e treaba*!

– Care *treabă*, brother[282]?! Că nu știu nicio *treabă,* sunt curat ca lacrima lu Ovidiu[283]. Că eu nu știu nimic, să m…oară drujba de tăiat lemne, dacă știu!

– Haaaai, măăăăă, nu o mai da la întors[284], că știu eu că tragi pă nas[285], ca locomotiva lu' tataie[286]. Zi unde i-ai ascuns și te las! Am nevoie de 500 de parai[287] în noaptea asta…și te las. Apoi, man, ești cleaning[288], înțelegi?! Curat ca alifia…

Care e *treaba*…Adică cum, *care e treaba*? Da, adică: *cum trăiești tu*? Fără eufemisme, fără floricele, fără să o dai în bărci.

Trebuie să o spui *pă bune*, nu pă *roze*.

Rozul e o culoare pentru parașute[289], frate! Trebuie să ai *stil*.

---

[281] În engleză: *omule*!
[282] Idem: *frate*!
[283] Aluzie la numele vinului: http://e-murfatlar.ro/catalog/50.
[284] Nu te mai eschiva. Nu mai minți.
[285] Că fumezi *marijuana*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marijuana.
[286] Aluzie la *pseudonimul interpretului* de la *B.U.G. Mafia*: http://ro.wikipedia.org/wiki/B.U.G._Mafia.
[287] În argou: *dolari*.
[288] În engleză: *curat*. Cu sensul: *fără datorii*.
[289] Prostituate.

Păi toată viața mea am fost…*golan*. Adică *pierde vară*. Fac și eu mici șmenuri[290], mici șușanele[291], iese, nu iese, mai mă ard[292] puțin…dar asta e. Însă am și eu Dumnezeul meu, Care mă ocrotește, oricât aș fi eu da-l dracu'. Acolo, sus, Cineva mă iubește…și am simțit asta de multe ori.

Că era s-o mierlesc[293], frate, într-o noapte, când l-am buzunărit pă unul, căruia tot eu îi duceam heroină. L-am pus jos, i-am dat una la devlă[294], dar el s-a sculat și a alertat pă gabori[295], care erau după colț, colea, la tramvai…Că și ăștia, niște fomiști[296], stau pă la 3 dimineața pă străzi, să facă legea, cică…

N-o putea să doarmă și ei în izmene!…Am scăpat ca prin urechile acului, să moară…M-am rugat lu' Dumnezău să scap, pupaia-Și tălpile, că mă fugăreau dilimandiții[297] ăia de îmi săreau capacile[298], ce te mint eu?!

Deci, care e *treaba*? Cum e *cu viața ta*?

Uneori predica noastră *nu intră* la infractor pă urechi, tocmai pentru că el nu are *termeni de comparație*.

Pentru că nexam[299] citit, nexam scris…tabula rasa[300]. Mai întâi de toate trebuie *să îi știi* limba, *câte cuvinte* poate să folosească, ce fel de *semnificații* au cuvintele lui.

Dacă nu îi vorbești *în ton* cu creierul lui, crede că îți bați joc de el.

Pentru Corneluș predica e un fel de *beșteleală*[301], o mangleală[302] în cuvinte, adică o luare pe coajă[303] de la mă-sa și se așteaptă de la preot să îl ia la fel, la trei-păzește[304].

---

[290] Mici înșelăciuni, comerț ilegal.
[291] Lucruri care mă fac să am *o brumă* de credibilitate.
[292] Mai pierd bani…sau sunt cercetat de Poliție.
[293] Să mor.
[294] Cap.
[295] Polițiști.
[296] Lacomi după bani.
[297] Nebunii.
[298] De obosisem cu totul.
[299] Nimic.
[300] În latină: *tablă ștearsă*. Aici cu sensul: *n-au nimic în cap*.
[301] Certare, mustrare, dojană puternică.
[302] *O furare* în cuvinte. Tot cu sensul de *a fi foarte aprig mustrat*, dojenit.
[303] O bătaie.
[304] Aici cu sensul: certat și bătut mai înaite de *a se dezmetici*, de a riposta, de a înțelege *ce se petrece* cu el.

E umit dacă nu e drăcuit, dacă nu e luat la palme. Dacă *nu țipi* la el se simte *timorat*[305]. Dacă îl iei *cu tupeu*…parcă vii d-acasă. Deci, fără *miorlăieli,* adică fără *sensibilitate*!

Am auzit nu știu pe cine, că își punea problema ce înseamnă sau de unde vine expresia: *țigăneală*. Sau: *nu te mai țigăni ca la ușa cortului*. Nimic mai semplu! Băgăm exemplu pă turbo[306].

Păi, una bucată puradel[307]/ buradel[308] merge la piață, cu una, două sau trei *mame* ale lui[309]. La un făcut de pică, șmanglerește[310] buradeul o ceva de pe masa negustorului, negustorul se autosesizează dân oficiu și începe să îl drăcuie, românește, pă infractor.

Ca niște gâște în stol, cele trei, patru sau cinci *mame* ale buradeului…se gârâie imediat la cetățeanul de bună credință, ca să îi ia maul[311], adică să îi *rupă*…discursul.

Și încep: *Da' ce-a făcut băiatu' meu, dă te iei de el? Da' n-am înțeles, ce ai cu el?!...*

Și buradeul duce găina sau oglinda sau kilul de struguri la a 7-a lui *mamă*, ieșite toate în cârd *la produs*, adică la ciordit[312]…și așa, omu', când vede ce goarne[313] au cumetrele, se lasă păgubaș și nu mai scoate niciun crau[314].

Deci *țigăneală* egal *tupeu jegos,* egal *prostire în față*. Și *țigăneala* nu e numai *la țigani*, ci ei au practicat-o, mai abitir*, pe post de sedativ*, în timpurile din urmă. Însă la țigăneală e bun tot cel care, oricum i-ar fi culoarea sau nația, zice că e *neagră*, când ea e *oaie albă* și *creață*.

Care e…treaba?! Păi nu e niciuna treaba. Tocmai asta e: nu e niciuna!

Spart semințe, una furat poșetă, un sex mic prin boscheți, băut bere, aruncat cutia pe stradă, pierdut timpul, hlizit cu fața la trecătoare etc.

---

305 Intimidat.
306 Pe repede.
307 Copil de țigan.
308 Regionalism al lui *puradel*.
309 Pentru că merg *la furat*.
310 Fură.
311 Să îi taie eleanul, să îl timoreze, să îl facă să tacă.
312 Furat.
313 Ce *guri* au…și ce țipete scot.
314 Niciun *cuvânt*.

O față *de bombeu*[315], adică *de luat palme*.

Mic și al…bastru[316].

Tută[317] și…degeaba.

Infractoare…și fată cuminte.

Ghiuluri mari…și muncă ioc[318].

Tupeu cu caru'…dar nu știu să se semneze…

Taie frunză la câini, una lingere de vacă la el pe cap[319], deci *freză cu gel*…

Și până la urmă îi dete 100 dă parai, că atâția avuse, îi trase una după ceafă, ca în semn de *la revedere*, trase o flegmă pe geamul de vizavi…și plecă, viteaz, ca o lulea stinsă…spre o petrecere de mare…*clasă,* de unde va veni *tras pe sfoară*…de obosit.

---

315 Sensul prim al expresiei este: o față bună…*de luat picioare în gură*. Eu am atenuat-o în text.

316 *Albastru*, aici, în acest context argotic, are sesul de *al dracu'*.

317 Leneș.

318 Deloc.

319 Într-o altă expresie argotică: *a avea părul lins de vacă* înseamnă *a fi dat cu gel pe păr*.

Bibliografia
(în funcție de *apariția* textuală)

http://ro.wikipedia.org/wiki/%C8%98tefan_Iordache

http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Horia_Mazilu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Slu%C8%99anschi

http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Noica

http://www.humanitas.ro/humanitas/jurnalul-de-la-p%C4%83ltini%C5%9F-2

http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Liiceanu

http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche

http://www.patriarhia.ro/ro/patriarhul/biografia.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia-Roman_Patapievici

http://www.andreearaicu.ro/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Tudor_Chiril%C4%83

http://ro.wikipedia.org/wiki/Britney_Spears

http://ro.wikipedia.org/wiki/Madame_de_Sta%C3%ABl

http://ro.wikipedia.org/wiki/El_Greco

http://en.wikipedia.org/wiki/Fyodor_Dostoyevsky

http://ro.wikipedia.org/wiki/Albrecht_D%C3%BCrer

http://sinziene.com/2008/03/12/ceata-lui-pitigoi/

http://www.buybooks.ro/978-973-46-1141-6.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_B%C4%83dili%C8%9B%C4%83

http://www.curteaveche.ro/Dumnezeu_de_la_Mancha_doarme_cu_tampla_crapata_pe_umarul_meu-3-703.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Teo_Trandafir

https://www.facebook.com/costi.rogozanu

https://www.facebook.com/mihailgeorgeneamtu

https://www.facebook.com/florian.bichir

http://trinitastv.ro/emisiuni/biserica-azi

http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Puric

http://inconstantin.ro/2008/11/banner-obama-de-romania.html

https://www.facebook.com/pages/Mircea-Badea-chiar-el/339817559450850

http://ro.wikipedia.org/wiki/Tsunami

http://en.wikipedia.org/wiki/Robin_Hood

http://messenger.yahoo.com/

http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Becali

http://en.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Gu%C5%A3%C4%83

F. M. Dostoievski, *Amintiri din casa morţilor*, trad. de Nicolae D. Gane, Ed. Moldova, Iaşi, 1992.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasili_Kandinski

http://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/

http://www.imdb.com/title/tt0133093/

http://fatherstephen.wordpress.com/2009/01/01/the-absent-god-introibo-ad-altare-dei/

http://glory2godforallthings.com/about/

http://www.teologiepentruazi.ro/

http://www.humanitas.ro/

http://ro.orthodoxwiki.org/Olivier_Cl%C3%A9ment

http://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Vieru

http://www.certitudinea.ro/articole/tema-de-gandire/view/adam-puslojic-pentru-noi-in-serbia-nichita-a-fost-poetul-absolut

http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_P%C4%83unescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu

http://basilica.ro/stiri/teologul_ortodox_francez_olivier_clment_a_trecut_la_cele_vesnice.html

http://www.evz.ro/articole/detalii-articol/836159/A-murit-Grigore-Vieru/

http://www.basilica.ro/ro/stiri/poetul_grigore_vieru_pomenit_la_sfanta_liturghie.html

http://www.hotnews.ro/stiri-esential-5338045-video-murit-grigore-vieru.htm

http://www.orthodoxpress.com/index.php?group=display&action=info&page=342

http://www.basilica.ro/ro/stiri/teologul_ortodox_francez_olivier_clment_a_trecut_la_cele_vesnice.html

http://www.basilica.ro/ro/stiri/inmormantarea_teologului_si_istoricului_ortodox_olivier_clment_va_avea_loc_marti_20_ianuarie_2009_la_paris.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu

BibleWorks 0.7.
(http://www.bibleworks.com/)

http://ro.wikipedia.org/wiki/P%C3%A4r_Lagerkvist

http://sv.wikipedia.org/wiki/Erik_Blomberg_%28f%C3%B6rfattare%29

http://en.wikipedia.org/wiki/Hjalmar_Gullberg

http://en.wikipedia.org/wiki/Karin_Boye

http://en.wikipedia.org/wiki/Artur_Lundkvist

http://en.wikipedia.org/wiki/Gunnar_Ekel%C3%B6f

http://sv.wikipedia.org/wiki/Sandro_Key-%C3%85berg

http://epitafuri.com/

http://ro.orthodoxwiki.org/Siluan_Athonitul

http://www.zoso.ro/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Emo

http://www.jurnalul.ro/articole/143803/a-fost-tigan-si-nu-mai-e

http://www.antena3.ro/stirea_zilei/?p=93

http://www.ciutacu.ro/articol/de-ce-l-iubesc-eu-pe-omul-cu-laptopul/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Dinescu

http://www.cotidianul.ro/fuga_de_realitate-72504.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal

http://en.wikipedia.org/wiki/Jansenism

http://www.cotidianul.ro/noi_psihoze_religioase-72094.html

http://editura.liternet.ro/autori.php

http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Malraux

http://mihaibendeac.wordpress.com/

http://koomaan.wordpress.com/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Manolescu

http://www.romlit.ro/arhiva_plus_ro

http://old.romlit.ro/www/texte01/rl16/man.htm

http://old.romlit.ro/www/texte01/rl10/man.htm

http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Brumaru

http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche

http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Gide

http://www.b1.ro/stiri/monden/naomi-este-hotarat-sa-faca-opera-ie-de-schimbare-de-sex-a-strans-8-000-euro-pentru-aceasta-interven-ie-video-69647.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikita_%28vedet%C4%83_din_Rom%C3%A2nia%29

https://www.facebook.com/pages/Magda-Ciumac/188204094583077

http://www.cancan.ro/showbiz/showbiz-intern/uite-o-pe-moculeasca-la-videochat-stau-in-vila-si-castig-2-500-de-euro-pe-luna-uite-ce-viata-de-lux-duce-si-ce-planuri-are.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Gheorghe

http://old.romlit.ro/www/texte01/rl15/tea1.htm

http://ro.wikipedia.org/wiki/Lev_Tolstoi

http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso

http://old.romlit.ro/www/texte01/rl01/man.htm

Paul Gauguin, *Noa-noa şi alte scrieri*, ed. a II-a, antologie şi trad. de Suzana Mihalescu, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1994.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Gauguin

http://www.cnlazar.ro/

http://www.librariaeminescu.ro/

http://ro.wikisource.org/wiki/Luceaf%C4%83r
ul_%28Eminescu%29

http://ro.wikipedia.org/wiki/Neagoe_Basarab

DLR [*Dicționar Latin-Român*], ed. Guţu, Bucureşti, 2003.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Serghei_Esenin

http://www.cinemarx.ro/trailere/Flash-of-
Genius-Flash-of-Genius-418497.html

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/03/23/a
utodefinirea-supliciul-care-ne-introduce-in-taina-lui-
dumnezeu/

http://rapireadinserai.blogspot.com/2008/07/ec
ouri-de-la-alii.html

http://www.bymos.ro/web/index.php/campani
e

http://stefanzara.wordpress.com/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Voroni
n

http://mondenii.primatv.ro/

http://www.youtube.com/watch?v=hPHrSAQ
QVuY

http://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_Cehov

http://en.wikipedia.org/wiki/Marc_Chagall

http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic

http://ro.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_
de_Balzac

http://ro.wikipedia.org/wiki/Guillaume_Apollinaire

http://www.scribd.com/doc/15270495/7-Note

http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Benedict_al_XVI-lea

http://edition.cnn.com/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur

http://ro.orthodoxwiki.org/Fotie_cel_Mare

http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Palama

http://ro.orthodoxwiki.org/Maxim_M%C4%83rturisitorul

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Damaschinul

http://ro.wikipedia.org/wiki/Antim_Ivireanul

http://ro.orthodoxwiki.org/Simeon_Noul_Teolog

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Iorga

http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C8%99i

http://nastase.wordpress.com/2009/05/23/blog-n-roll-la-muzeul-hartilor/

http://www.trilulilu.ro/adriannastaseRO/87ad24080bc003

http://nastase.wordpress.com/

http://www.jeg.ro/blogdamnati-la-internet/

http://ioniliescu.wordpress.com/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Tudor_Popescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade

http://ro.wikipedia.org/wiki/Elena_B%C4%83sescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Coca-Cola

http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Curtea_de_Arge%C5%9F

http://ro.wikipedia.org/wiki/Rainer_Maria_Rilke

http://www.libertatea.ro/stire/am-violat-cainele-pentru-ca-ma-simteam-singur-250868.html

http://wdbo.com/localnews/2009/07/orange-county-man-accused-of-r.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/George_C%C4%83linescu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Cantemir

http://ro.wikipedia.org/wiki/Dimitrie_Cantemir

http://ro.wikipedia.org/wiki/Antioh_Cantemir

Dan Horia Mazilu, *Lege şi fărădelege în lumea românească veche*, Ed. Polirom, Iași, 2006.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_%C8%98erban

http://www.vatican.va/holy_father/pius_x/encyclicals/documents/hf_p-x_enc_19070908_pascendi-dominici-gregis_en.html

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikos_Kazantzakis

http://www.teologiepentruazi.ro/cv-pr-prof-acad-dr-dumitru-staniloae/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga

http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_H%C3%B6lderlin

http://en.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger

http://www.ziarullumina.ro/interviu/parintele-galeriu-intruchiparea-daruirii-de-sine

http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Galeriu

http://www.imdb.com/title/tt0870984/

http://ro.wikipedia.org/wiki/Albert_Einstein

http://www.mircea-badea.ro/blog/

https://www.google.ro/search?hl=ro&client=firefox-a&rls=org.mozilla%3Aen-GB%3Aofficial&hs=0zv&q=fr%C4%83suneal%C4%83&btnG=C%C4%83utare&meta=

http://forum.computergames.ro/38671070-post15.html

http://valentin.zaraf.ro/sunt-indignat/popoare-migratoare.html

http://raluca22.blogspot.com/2009/04/bocitoarele-de-la-bucuresti-si-ruptii.html

http://www.dictionarurban.ro/search_definition.aspx?letter=Toate&q=fr%C4%83suneal%C4%83

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Roat%C4%83

http://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_Andrei_%28cel_%C3%8Ent%C3%A2i_chemat%29

http://e-murfatlar.ro/catalog/50

http://ro.wikipedia.org/wiki/Marijuana

http://ro.wikipedia.org/wiki/B.U.G._Mafia

Indice de nume

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș